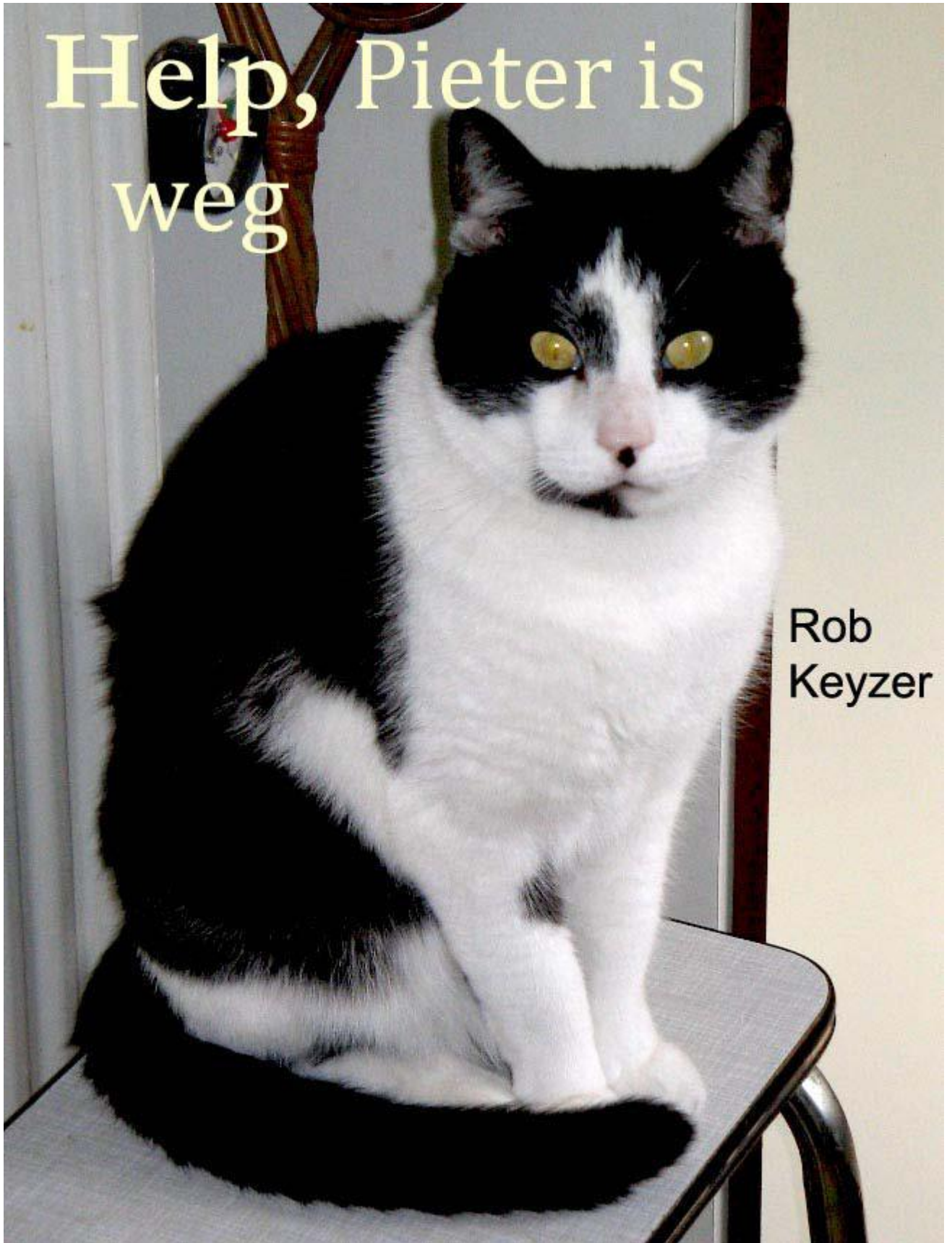

Help, Pieter is
weg

Rob
Keyzer

Help, Pieter is weg!

vernieuwde versie 2020

Dit is het trieste en waargebeurde verhaal dat in 2009 werd geschreven over mijn vriend Pieter, die op een dag niet thuiskwam van zijn dagelijkse wandeling.
Zijn verhaal is bijna 40 duizend keer gedownload in het Nederlands.

Wie weet waar hij is?

Wie weet wat er met hem en niet veel later ook met zijn vriend Binkie is gebeurd?

Ik wil de wereld laten weten dat mijn vriend Piet ineens in het niets leek te zijn verdwenen. Na zijn verdwijning raakte ook Binkie vermist en bleef Piet zijn pleegzus Filippine (Pientje) bijna tien jaar lang verdrietig totdat ze in 2016 overleed zonder haar 'grote broers' weer te zien.

In 2009 heb ik het boek "Help, Piet is weg" geschreven. Een boek dat ik liever nooit had geschreven. Niet weten wat er met je dier(en) is gebeurd blijft je achtervolgen.

Het boek is bijna 40 duizend keer gedownload in het Nederlands.
Helaas heeft het niet geleid tot het vinden van Piet of Binkie. Maar ik geef het zoeken niet op.

Rob Keyzer is geboren in Amsterdam en later verhuisd naar de Zaanstreek.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt en/of verveelvoudigd door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de schrijver/uitgever.

© Rob Keyzer 2009
www.vermistekaters.nl

Enkele lezersreacties

Hetty:

"Ik heb je boek gelezen en voelde me erg emotioneel. Ik heb veel dingen gelezen die ik met mijn eigen katten heb meegemaakt."

Heleena:

"Heb willekeurig een paar regels op verschillende pagina's gelezen. Na ongeveer 30 seconden was ik aan het huilen. In de paar regels die ik heb gelezen beschrijf je precies hoe ik me voelde toen mijn kat Gus werd vermist..."

Mark:

"Ik heb genoten van je boek. Met een glimlach en een traan las ik het. Ongelooflijk wat je allemaal hebt gedaan om Piet te vinden. Ik kan me de pijn van het verlies zo goed voorstellen. Ik verloor mijn kat Mika zes maanden geleden, pas zes jaar oud."

Astrid:

"Dit indrukwekkende verhaal zal me niet snel loslaten..."

Ter nagedachtenis aan Pientje

Je kwam met de storm
Plotseling was je daar
Op de ruïnes van een hek
En bleek een wervelwind te zijn

Klein zwart en wit
Soms een beetje duivels
Soms een engel
Ons kleine kattenkind

Je maakte Piet tot
Je grote broer.
Ook al weigerde hij
Voor die eer in het begin

Later was je zijn zus
Die hij terugbracht naar huis
En verdedigde tot
De dag dat hij verdween

Onze wervelwind
Leek verslagen
Gebroken door rouw
Bijna dood op de bank

Zo bleef onze wervelwind
Totdat er een nieuwe broer verscheen
Die ze eerst niet wilde
Tot een verandering kwam

Soms grommen
Later samen heel gezellig
Gelukkig en levendig
Maar nu niet meer

Onze wervelwind stierf
Slechts tien jaar oud
Door een vreselijke ziekte
Onze Pien is er niet meer

Wormerveer, Nederland, zaterdag 2 juli 2016

Help, Pieter is weg!

De dag dat de nachtmerrie begon was een gewone dag in oktober 2007. s Middags was ik met mijn vriendin naar de stad geweest om de 500 gigabyte harde schijf die ik via internet had besteld op te halen. Ik had deze al veel eerder besteld en vroeg me af waarom het zo lang duurde. Eindelijk, na weken kwam er een mailtje dat mijn bestelling op me wachtte. Ik kon hem bij de winkel ophalen. Het had zo lang geduurd dat ik besloot de schijf nog dezelfde dag af te halen. Ik moest toch naar de stad voor foto's. Mijn identiteitskaart was al bijna een maand verlopen. Tevreden, dat ik de foto's voor een keer niet vergeten was, verliet ik later die middag de fotowinkel met de foto's in mijn portemonnee en de harde schijf onder mijn arm. Ik voelde me geweldig en had allerlei plannen. Heleen en ik liepen richting station om zo snel mogelijk met de trein naar huis te gaan. De trein kwam het station binnen toen we op het perron aankwamen. Alles ging heel goed de laatste weken. Heleen was er ook in geslaagd om na een lange zoektocht een huis in Oud-Koog te vinden en we waren bijna klaar met het opknappen. Alleen de volledig betegelde tuin, waar de bamboe hoog tussen de tegels groeide, zou nog even duren om die weer op een echte tuin te laten lijken. Het verhuizen van haar meubels en andere spullen verliep heel vlot en Piet en Pien begonnen na vele maanden aan elkaar te wennen. Eindelijk was er weer wat rust in mijn huis. Alles ging geweldig, hoe kon ik vermoeden dat deze maandag zo rampzalig zou eindigen.

Toen we bij mijn huis aankwamen maakte Pientje meteen duidelijk dat ze vond dat we veel te lang weg waren gebleven. Ze was erg verontwaardigd dat ik de deur naar de keuken had gesloten zodat ze zich niet bij haar twee 'pleegbroers' in de tuin kon voegen. Ze liet haar ongenoegen luidrechtig horen. "Het is niet eerlijk dat die twee naar buiten mochten en ik niet", wilde ze duidelijk met ons delen. We moesten allebei lachen om de kleine schat.

Ik pakte haar op en zei troostend: "Ja, ja... je mag ook naar buiten...."

"Meemee," klonk als haar antwoord. Ze kon nog niet zo goed miauwen.

Er waren gelukkig geen gevechten tussen de kleine en de twee grote katers die hier haar soort pleegbroers waren, maar ik vond het net iets te vroeg om haar lang alleen te laten met hen. Pien was net iets ouder dan een jaar en absoluut geen partij voor die twee grote, dikke volwassen katers als er problemen tussen hen zouden ontstaan. Ook waren we net begonnen haar naar buiten te laten gaan en ze kende de omgeving nog niet goed genoeg. Ze was erg speels. Alles wat bewoog trok haar volle aandacht. Ze was nergens bang voor. Heleen en ik hadden in angst en spanning gewacht in de hoop dat ze de eerste keer dat ze de tuin verliet niet de weg naar huis zou verliezen door haar enthousiasme. Gelukkig was het allemaal goed gegaan. En als ze te lang wegbleef, had Piet als grote bezorgde broer, zich van de bank gehesen om haar te gaan zoeken. Het was al twee of drie keer gebeurd dat Pieter niet veel later samen met Pientje de tuin weer in kwam lopen om daarna weer op de bank in slaap te vallen. Het was duidelijk dat hij zijn kleine 'zusje' goed in de gaten hield.

Met een nog steeds verontwaardigde Pien in mijn armen liep ik door de keuken om haar ook de gelegenheid te geven naar buiten te gaan. Piet lag nog languit, op de oude bank die in de tuin stond, te genieten van de zon. Hij was een echte slaapkop. Het leek erop dat hij niet eens had gemerkt dat we al een uur of twee weg waren geweest. Mijn buurkat Binkie, die ook een beetje van mij was, rolde nog steeds door het gras. Het leek wel of we helemaal niet weg waren geweest. Nadat ik Pien tot haar grote tevredenheid ook in de tuin had gelaten, waar ze vrijwel direct Pieter met haar zusterliefde omhelsde en hem uitdaagde om te spelen, draaide ik me om en liep terug naar binnen om mijn nieuwe speeltje te gaan testen. Een paar maanden eerder merkte ik tot mijn frustratie dat veel zelfgemaakte cd's gebreken hadden en dat sommige zelfs bijna niet meer af te spelen waren. Omdat ik soms erg lui was, stelde ik het maandenlang uit voordat ik besloot te starten met een 'wie weet hoeveel maanden project' om alle muziek om te zetten naar mp3 en deze op een harde schijf te zetten. Een paar jaar geleden was ik bijna twee jaar lang bezig geweest om al mijn vinyl op cd te branden, nu ging ik het hele proces min of meer omgekeerd doen. Lange tijd had ik niet eens meer naar de muur met cd's gekeken om te voorkomen

dat ik met dit enorme proces zou beginnen. De irritatie won uiteindelijk en ik begon voordat ik niet meer naar muziek kon luisteren.

Krrsst...krsst...krssttt, had één keer te veel geklonken en maakte duidelijk dat als ik niet snel iets zou doen, ik waarschijnlijk binnen zeer korte tijd gigantisch pissig zou zijn. Ik had al mijn platen naar de zolder verplaatst, wetende dat alles netjes op cd was gebrand en ik had ook geen platenspeler meer aangesloten op mijn versterker. Door deze krassen op misschien wel veel cd's, zou ik niet meer naar muziek kunnen luisteren of werd ik gedwongen om alles weer van de zolder af te halen. Ik had het geluk dat ik mijn vinyl nooit verkocht had. Dan zou ik echt woest zijn geweest. Ik was het toch al door de bijna eindeloze klus die ik op me af zag komen. Maar, zoals bij bijna alle eindeloze klussen: hoe eerder je begint, hoe eerder je klaar bent. De harde schijf van mijn computer was nu behoorlijk vol met mp3-bestanden die ik zo snel mogelijk wilde overzetten naar deze externe harde schijf die ik speciaal hiervoor had aangeschaft. Het overzetten ging langzamer dan ik had gehoopt. Mijn pc was vrij oud met een nog oudere usb-versie. Ik bracht de rest van de middag door met 'vechten tegen een monster', zo voelde het. Heleen had echt een hele klus om me voor het avondeten naar beneden te krijgen.

Onmiddellijk na het eten wilde ik verder gaan. Op weg naar boven zag ik Piet zitten zeuren bij de voordeur. Het was bijna half acht, zijn normale tijd om naar buiten te gaan. Meestal bleef hij gewoon in de tuin of zat hij voor het huis. Vaak bracht hij de hele middag binnenshuis door in een stoel of op de vensterbank, ook al was het het mooiste weer. 's Avonds moest hij naar buiten. Meestal kwam hij binnen tien of vijftien minuten terug om zich even te laten zien en dan was hij weer weg. Meerdere keren kwam en ging hij 's avonds, totdat ik als zijn nachtportier de deur sloot. 's Nachts wilde ik hem binnen hebben. Zonder nadenken opende ik de deur en een tevreden Piet ging naar buiten.

"Oké, vriend, tot later," zei ik terwijl ik hem om de hoek van het huis zag verdwijnen. Ik sloot de deur achter hem en ging snel naar boven en verloor mezelf weer in mijn usb-gevecht. 's Avonds vond ik het vreemd dat Piet niet voor één keer naar binnen was gekomen, zoals hij altijd deed. Meestal kwam hij op de grond bij mij zitten en keek wat ik aan het doen was of sprong op de tafel om op de pc of naast het toetsenbord te gaan zitten en me alles te vertellen wat hij had gedaan. Deze avond was het niet zo. Toen het ongeveer tien uur was begon ik me zorgen te maken. Hij bleef te lang weg. Ik had het gevoel dat ik hem moest gaan zoeken maar in plaats daarvan stelde ik mezelf gerust. Ik had me te vaak zorgen gemaakt. Heleen lachte soms om al mijn zorgen en noemde me dan 'mamaatje'. Vaak had ze gelijk. Ik maakte me soms te veel zorgen om niets.

'Maak je geen zorgen', dacht ik, 'Laat hem. Je kent Piet. Hij zit waarschijnlijk voor het huis en verstopt zich onder een auto op het moment dat je naar buiten komt om hem binnen te halen. Je kunt beter wat geduld hebben.'

Met die gedachten stelde ik mezelf gerust en schudde mijn angst van me af en kalmeerde mezelf. Ik concentreerde me weer op het overzetten van die muziekbestanden om mijn harde schijf op te ruimen. Maar ik kon het idee dat er 'iets mis was' niet helemaal van me afschudden.

'Ga kijken naar hem', leek wel alsof iemand tegen me zei. Ik wilde echter niet luisteren en dacht: 'als ik hem nu naar binnen breng, wil hij gewoon weer naar buiten. Hij zal minstens tien minuten of langer luidkeels protesteren. Dus, doe niet zo gek! Hij komt altijd thuis, waarom zou het nu anders zijn? Hij heeft het waarschijnlijk naar zijn zin.'

Pieter zelf had mijn bezorgdheid nooit begrepen.

"Prr prr... prr", was zijn commentaar als ik hem vertelde hoe blij ik was dat hij eindelijk thuis was en hoe bezorgd ik was geweest.

"Prr prr... prr", antwoordde hij meestal alsof hij me wilde vertellen wat hij had gezien, waar hij was geweest of wilde uitleggen waarom hij zo laat op de avond was. Of misschien: "Man, man, man maak je niet altijd zoveel zorgen, ik ben een volwassene kat, ik weet echt wel wat ik doe!"

Het leek logisch om wat geduld te hebben.

Rond half elf kon ik mijn angst niet langer negeren en besloot ik naar beneden te gaan om hem binnen te halen. Misschien was hij al thuis en was hij voor een keer niet naar boven gekomen. Dat was mogelijk omdat Heleen hier was. Ze zat televisie te kijken en Piet sliep waarschijnlijk in zijn stoel, zoals hij vaak deed. Mijn zorgen werden groter toen Heleen vertelde dat ze hem de hele avond niet had gehoord of gezien. Normaal gesproken stond hij luid te miauwen in de keuken of krabde hij aan de

gesloten keukendeur om onze aandacht te trekken. Ook had ze de hele avond het kattenluik niet gehoord.

'Dat is niet normaal voor Piet', dacht ik en ging direct naar de voordeur om te kijken. Ik verwachtte dat hij voor het huis zou zitten. Normaal gesproken zou meneer Pieter op het moment dat ik naar buiten kwam om hem binnen te halen, snel onder een geparkeerde auto wegduiken omdat hij nog niet bereid was om naar binnen te gaan. Hij speelde dit spel nu al meer dan een paar maanden. Dit stomme spel maakte me af en toe behoorlijk boos op hem. Ik moest vaak op straat gaan liggen, naast of achter een geparkeerde auto, in een poging hem te verleiden met een lekker stukje vlees of wat brokjes hardvoer. Alleen op die manier wist ik hem zo dicht mogelijk bij mijn hand te krijgen dat ik hem kon pakken. Luidkeels protesterend trok ik hem van onder de auto vandaan om hem naar binnen te brengen. Hij was soms echt woedend. Voor iemand die langs liep moest dit er waarschijnlijk heel vreemd en verdacht uitzien. Ik was zijn vervelende spelletje beu en vroeg me af hoe lang het zou duren voordat iemand me dierenbeschermers stuurde om me te ondervragen. Na een avond in september vermoedde ik dat dit waarschijnlijk niet zou gebeuren. Een vrouw die de dierenambulance reed en op de hoek woonde was getuige van dit vreemde ritueel. Ze klonk als een politieagent zoals ze me ondervroeg, nadat ze de ambulance had geparkeerd en naar buiten was gestapt, niet ver van waar Heleen en ik probeerden Pieter vanonder een geparkeerde auto uit te krijgen.

"Wat gebeurt hier?"

Haar vraag klonk meer als een bevel.

"Mijn kat zit onder die auto en we willen hem 's nachts binnen hebben."

Antwoordde ik terwijl ik opstond en liep naar haar toe.

"Waarom zit die kat onder een auto?"

Ik had haar tweede vraag nog niet beantwoord of er werd al een derde op me werd 'afgeschoten'.

"Waarom wil hij niet naar binnen?"

Ik legde dit ook rustig maar ook met tegenzin uit.

'Wie geeft jou het recht om mij te ondervragen', dacht ik, "jij bent net als ik niets meer dan een burger die geen recht heeft om iemand anders te ondervragen.'

"Waar is hij bang voor?"

Er klonk meteen een nieuwe vraag, en er volgden er nog veel meer.

"Waarom moet hij naar binnen?"

"Waarom wil hij niet naar binnen?"

"Wat gebeurt er binnen met hem?"

"Wat is zijn reden om niet naar binnen te willen?"

'Mijn hemel', dacht ik, 'wie denkt ze wel dat ze is, ze moet nu stoppen.

'Wie denk je dat je bent, om op deze manier met mensen om te gaan.'

Toch hield ik me in, in plaats van kwaad te reageren en beantwoordde haar vragen. Als iemand de dierenbescherming zou bellen met het verhaal 'dat een vent katten van onder geparkeerde auto's weg trekt', dan wist deze vrouw daar al alles van.

In de loop der jaren had ik wel een aantal vreemde verhalen over haar gehoord en ik vroeg me af, terwijl ze me bestookte met vragen, of die verhalen niet alleen maar verhalen waren. Misschien had ze last van een soort beroepsmisvorming. Hierover zei ik niets maar ging gewoon door met het beantwoorden van al haar vragen, ook al wilde ik soms schreeuwen:

"Wie denk je dat je bent, met al je vragen? Je bent geen politieagent, idioot!"

Uiteindelijk leek ze gerustgesteld en zei dat ze het begreep omdat ze zelf katten had. Ik was blij dat ik mijn geduld niet verloren had. Niet lang na de avond van het 'verhoor' kwam Piet gelukkig weer wat makkelijker binnen, wat alles wat normaler maakte. We hoopten allebei dat dit door zou zetten, we waren moe van zijn stomme 'spelletje'. Hoewel ik zijn reden wel begreep. Piet had het maandenlang echt moeilijk gehad met 'zijn kleine zusje'. Pien keek tegen hem op als grote broer maar gebruikte hem ook als een soort boksbal. Ze hing vaak, zodra ze hem zag om zijn nek, wat hem soms te veel werd. We hoopten dat haar 'zusterliefde' voor Piet minder frustrerend zou worden als Pien wat ouder werd. Pien had echt de rust van Piet verstoord met haar plotselinge komst. Vaak koos hij ervoor om haar te ontlopen door de laatste maanden meer dan normaal naar buiten te gaan. Gelukkig ging het langzaam beter. Pientje liet Piet de laatste tijd meer met rust en Piet begon weer vertrouwen te krijgen dat hij zijn oude leven weer kon oppakken. De laatste weken had hij gewoon weer in zijn stoel kunnen liggen. Pien liet hem meer met rust en soms had Piet er geen bezwaar tegen als ze in zijn stoel sprong en zich

naast hem nestelde. We waren erg opgelucht om dit te zien gebeuren. De zomer liep ten einde en het was niet meer zulk mooi weer. Piet kon zijn toevlucht niet buiten blijven zoeken. We hadden gehoord van mensen die ook zo'n klein poesje erbij hadden genomen dat die kleine vier volwassen katten een tijdje naar de bovenverdieping van hun huis had verjaagd. Vele weken hadden ze als het ware gekampeerd op de bovenverdieping om het kleintje te ontwijken. Met het ouder worden van het kleine 'monster' was de rust weergekeerd en waren ze nu allemaal weer beneden. We namen aan of liever gezegd we hoopten dat dit ook onze toekomst zou zijn.

Piet was nog steeds niet thuis om elf uur. Piet was nog nergens te bekennen. Het werd half twaalf. Genadeloos tikte de klok de minuten weg. Ik begon in paniek te raken. Ik voelde me echt angstig. Het werd half een en nog was hij niet thuis. Elke avond verscheen hij normaal gesproken meer dan eens. Maar deze keer niet. Hij was ook nergens te bekennen.

Een keer had het bijna tot twee uur geduurd voordat meneer Piet eindelijk aankwam. Ik had alle hoop al verloren toen hij eindelijk thuiskwam. Om niet in paniek te raken hield ik vast aan de gedachte dat 'hij die avond toch was thuisgekomen' en hield mezelf voor dat alles ook deze keer goed zou komen. Er was toen niets gebeurd dus waarom zou het deze keer anders zijn?

Keer op keer ging een van ons naar buiten om naar hem uit te kijken. Wel werden we allebei steeds banger. Er was geen reactie op Heleen haar fluitje waarna hij normaal gesproken altijd meteen naar huis kwam. Er was ook geen reactie op de vele keren dat we zijn naam riepen. De straat bleef leeg.

Wat was er aan de hand?

Waar was hij?

Wat was er gebeurd?

We spraken nauwelijks om niet in paniek te raken. Om één uur besloot ik in de buurt te gaan zoeken in plaats van nog langer naar een lege straat te blijven kijken en hem tevergeefs roepen. Maar waar te beginnen? Waar hing hij normaal gesproken rond? Het leek allemaal zo zinloos maar ik wilde iets doen. Alles was beter dan niets doen en je hulpeloos en nutteloos voelen. Ik wilde niet langer wachten. 'Misschien', dacht ik, 'heeft hij een ongeluk gehad en hij kan hij niet thuis komen'.

Ik hoopte hem dan op tijd te vinden. Ik probeerde mezelf ervan te overtuigen dat het niets ernstigs was en hoopte dat ik de kans kreeg om straks heel boos op hem te zijn op het moment dat hij uiteindelijk besloot thuis te komen. In dat geval was er niets loos met hem en was hij weer thuis. Zonder enig idee waar ik naartoe moest gaan om een goede kans te hebben hem te vinden liep ik door stille straten. Binkie was net aangekomen en liep als een puppy naast me. Om de twee, drie meter stopte hij om me nieuwsgierig aan te kijken.

'Waar gaan we heen? Wat gaan we doen?'

"Nee, vriend, het is geen spelletje, ik ben op zoek naar Piet.

Weet je waar hij is?'"

Als antwoord keek hij me met vragende ogen aan terwijl hij in cirkels om me heen leek te dansen. Hij leek er echt van te genieten.

'We gaan ergens heen', leek hij te denken. Hij vond dat idee leuk: 'Twee maten, samen op jacht.'

Het maakte niet uit door welke straat ik liep of welke ik kruiste of weer uit kwam, ik zag Piet nergens.

'Oh shit', dacht ik, 'deze keer is het anders.

Deze keer komt hij niet thuis.

Wat is er met hem gebeurd?

Waar is hij?

Waarom komt hij niet naar huis?

Waar moet ik zoeken?'

Ik voelde me slap, misselijk en ziek. Ik was echt bang. Met elke stap die ik zette voelde ik me meer en meer alsof ik moest overgeven. Niet letterlijk, maar inwendig. Ik liep langzaam terug naar huis in de hoop dat Pieter er nu wel zou zijn. Dat was niet het geval. Binkie bleef op de stoep achter toen ik naar binnen ging. Hij begreep niet helemaal waar onze wandeling voor was geweest. Niet veel later ging ik weer naar buiten om dezelfde straten voor een tweede keer te doorzoeken, om niet veel later terug naar huis te gaan in de hoop dat Piet nu wel thuis zou zijn. Ik hoopte dat Piet op de hoek bij het huis zou zitten en naar mij en Binkie zou kijken terwijl hij zich afvroeg waar wij samen waren geweest.

'Dat is mooi, als ik eens iets later thuiskom, zie ik jou met hem rondlopen!'

Ik hoopte dit in zijn ogen te lezen. Maar ook deze keer was het alleen maar wishful thinking. Er was geen Pieter, waar dan ook. Het was al bijna drie uur en ik realiseerde me deze keer dat er iets vreselijk mis was. Wat kon ik doen? Waar had ik nog niet gekeken?

Ik was op alle plekken geweest waar ik dacht dat hij af en toe rondhing. Uiteindelijk besloten Heleen en ik om naar bed te gaan in de hoop dat Piet 's nachts thuis zou komen. Het was een lange, onrustige nacht. Meerdere malen stond een van ons op om weer naar beneden te gaan om te kijken. Onze hoop om zijn 'prrr prrr' te horen was elke keer gebaseerd op niets. Nooit in de periode van twee jaar dat Piet bij mij was, was hij de hele nacht weggebleven. Wat was er met onze meneer Prr prr gebeurd?

De volgende ochtend nadat we weer een paar keer overal zonder resultaat hadden gekeken, besloot ik het dierenasiel te bellen om Piet als vermist op te geven. Misschien had iemand hem al ergens gezien. Misschien was hij al gevonden! Of misschien had hij een ongeluk gehad en was hij naar het asiel gebracht. Misschien was hij wel dood of misschien was hij slechts gewond. Misschien, misschien, misschien...

In ieder geval leek mij hoe sneller zijn verdwijning bekend was, hoe groter de kans dat hij snel weer thuis zou zijn, in welke staat hij ook verkeerde. Ik zocht hun telefoonnummer op en belde met trillende vingers.

"Nou, meneer, maak u niet meteen zorgen. Hij komt waarschijnlijk vanavond terug naar huis."

Dit nonchalante antwoord klonk idioot nadat ik had verteld wat er de avond ervoor was gebeurd.

"Nee, ik neem op dit moment geen gegevens met u door..."

U kunt beter wachten tot morgen.

Als hij dan nog steeds niet thuis is, dan registreren we hem als vermist.

Bel morgen terug..."

Na die woorden verbrak de man meteen de verbinding. Verbaasd en totaal in de war bleef ik een tijdje naar de zoemtoon luisteren alsof ik dacht dat ik zijn woorden niet goed begrepen had. Wat een rare kerel, je hebt zo iemand echt niet nodig op zo'n moment. Wat konden we in de tussentijd zelf doen? Dat wisten we niet. Stom genoeg, had ik gedacht om van hen wat tips te krijgen. Opnieuw bellen leek me nutteloos. Ik hoopte alleen dat ik morgen iemand anders aan de telefoon zou krijgen.

'Wat een stomme klootzak', dacht ik, 'en die vent is dierenbeschermer?'

Maar ik hoopte ook dat hij gelijk had en dat Piet vandaag thuis zou komen.

Meteen na dat vreemde telefoontje ging ik weer naar buiten om Piet te zoeken. Net als gisteren wist ik niet waar ik heen moest en liep ik gewoon wat rond zonder te weten waar ik misschien de beste kans had om Piet te vinden. Ook net als gisteren, zonder ook maar een spoor van hem te vinden.

'Hij kan niet spoorloos verdwenen zijn', dacht ik op de terugweg naar huis.

Wat moesten we nu doen? Dat wisten we gewoon niet. Keer op keer ging een van ons de straat op om Piet te zoeken op al die plaatsen waar we al hadden gezocht. Misschien hadden we dit niet goed gedaan en zouden we hem deze keer vinden. Ondertussen gingen de meest verschrikkelijke scenario's door mijn hoofd en ik gaf mezelf de schuld dat ik gisteravond rond tien uur niet naar mezelf had geluisterd. Ik gaf mezelf de schuld dat ik Piet via de voordeur naar buiten had laten gaan. Waarom had ik dat gedaan?

Ik realiseerde me nu dat ik even het gevoel had gehad 'Niet doen! Laat hem door zijn eigen deur naar buiten gaan. Doe dit niet!' Maar ik had vaak dat soort gevoelens en er was nooit iets ergs gebeurd. Hoe had ik van tevoren kunnen weten dat het deze keer anders zou zijn. Een paar maanden eerder had ik me ook zorgen gemaakt om Piet. In angst en beven wachtte ik op hem met de meest vreselijke ideeën al in mijn hoofd. Rond half twee hoorde ik de langverwachte 'click-clack' van zijn deur en uiteindelijk kwam meneer binnengelopen. Zo had het deze keer toch ook moeten gaan. Waarom was dit gisteren niet gebeurd? Hij was alleen maar voor zijn dagelijkse avondwandeling naar buiten gegaan.

Waar was onze lieve kleine vriend?

Wat was er met hem gebeurd?

Vragen domineerden mijn geest. Ik voelde me verloren in een soort akelige nachtmerrie. Ik stelde mezelf allerlei vragen. Er kwam geen antwoord. Het bleef zo vreselijk stil. Maar wat had ik verwacht? Dacht ik echt dat ik ineens een stem zou horen die me zou zeggen 'hij is daar of daar'. Of om een soort uitleg te krijgen over wat er aan de hand was. Er was geen enkel geluid, niets, geen stem, ook geen

gedachte. Natuurlijk wist ik dat dit soort dingen niet kunnen gebeuren maar ik hoopte er toch op. Voor één keer, voor mij, voor Piet. Alsjeblieft!

Ik voelde me echt ziek, koud en moe. Het voelde alsof ik mijn benen nauwelijks kon bewegen terwijl ik door de straten liep. Het was allemaal zo onwerkelijk. Alles voelde zo vreemd. Als gevangen in een vreselijke droom. Ik probeerde alles wat ik kon om wakker te worden maar wist dat ik wakker was. Die vreselijke droom sleepte zich voort en was helemaal geen droom. Het was echt. Maar het kon niet echt zijn! Ik voelde me verstijfd en in shock, maar kon me ook nog steeds bewegen zonder dat ik dit bewust deed.

'Shit, als ik maar... Als, als, als...', bleef ik steeds maar denken,

'Waarom was ik de hele avond zo bezig geweest met die stomme muziek.

Waarom had Heleen de hele avond tv gekeken?

Waarom had ik Piet via de voordeur naar buiten laten gaan?

Als ik 's avonds maar één keer had gekeken, zou hij dan nu thuis zijn?'

Het was bijna onmogelijk om helder te denken met tientallen vragen als dit in mijn hoofd.

Na nog een dag zoeken probeerde ik die avond wat te slapen. Nutteloos, ik had weer een onrustige nacht. Net als de nacht ervoor. En weer hoopte ik dat Piet eindelijk thuis was gekomen elke keer als ik zijn deur beneden hoorde. Ik sprong meteen op, stapte uit bed en rende de trap af om te kijken of hij het echt was. Weer struikelde ik bijna over mijn voeten. Om niet veel later weer minuten, of waren het seconden, mezelf verloren en gedesillusioneerd te voelen terwijl ik naar zijn deur stuurde die langzaam in de wind bewoog. Ik voelde me als een nutteloos stuk vlees of een standbeeld.

'Zou ik hem ooit weer zien?'

Was hij dood?

Was hij vermoord voor zijn vacht?

Was hij overreden door een auto?

Was hij gevangen genomen door een onmenselijk stuk vuil?

Werd hij gemarteld voor een waanzinnig wetenschappelijk doel of vivisectie?'

Wat als Piet door zo'n demon werd vastgehouden?'

Koude rillingen liepen langs mijn rug en ik voelde mijn benen bijna onder me verdwijnen. Het idee dat zoiets mogelijk kon zijn en dat ik niets kon doen om Piet te helpen bracht me in een staat van totale en complete paniek. Ik kon niet meer terug naar bed. Ik voelde me wanhopig en rusteloos. Ik liep op en neer in de woonkamer.

'Wat kon ik doen?'

Hoe kon ik Piet helpen?'

Deze vragen terroriseerden mijn geest. Ik vervloekte mezelf omdat ik wist hulpeloos te zijn en omdat ik machteloos was. Later werd ik wakker en besepte ik dat ik vanaf het moment dat ik ging zitten om even na te denken op de bank ingeslapen was. Ik voelde me daar schuldig mee, had het gevoel dat ik Pieter in de steek had gelaten.

De volgende dag belde ik het dierenasiel opnieuw. Deze keer nam een vrouw de telefoon op en vroeg me om specifieke details. Ze vertelde me ook dat Piet waarschijnlijk niet dood of gewond was.

"Als dat het geval was, zou hij naar ons zijn gebracht", zo stelde ze me gerust.

Dit was goed nieuws. Heleen was ook blij te horen dat Piet in ieder geval nog leefde. Maar het gevoel van opluchting duurde niet lang. Het feit dat Piet niet was binnengebracht hoefde niet te betekenen dat hij niet was overreden en misschien wel degelijk door een auto was gedood of ernstig gewond was geraakt. Misschien was hij er wel in geslaagd om weg te komen van de plaats van het ongeluk en was hij die maandagavond ergens tussen struiken of in een ander soort schuilplaats gestorven. Was hij zo erg gewond geraakt dat hij niet meer thuis had kunnen komen.

Misschien was hij al dood. Misschien lag hij ergens niet eens ver van huis. Maar waar?'

We hadden al overal gezocht. Het idee dat hij misschien ergens dicht bij huis gewond lag was gewoon vreselijk. Ik verloor bijna echt mijn verstand.

Waar zou hij kunnen zijn?'

Zouden we hem op tijd vinden?'

Zou hij nog gered kunnen worden?'

Zouden we hem vinden ook als hij al dood was?'

Dan konden we hem nog strelen en om hem rouwen en er zeker van zijn dat zijn lijk niet als vuilnis ergens lag weg te rotten.

Oh Piet jochie, waar ben je?

Wat is er met jou gebeurd, vriend.

Ik voelde me wanhopig en rende weer naar buiten om opnieuw te zoeken op alle plaatsen waar ik al meerdere keren had gezocht. Na opnieuw een nutteloze zoektocht ging Heleen naar buiten om Piet te zoeken. Op die manier zorgden we ervoor dat een van ons thuis was, we wilden kleine Pientje niet alleen laten. We hoopten ook dat iemand zou bellen. Iemand had hem kunnen zien of beter nog, iemand had hem kunnen vinden. We hoopten dat de nachtmerrie zou eindigen. Een van ons moest thuis zijn om dat telefoontje dan niet te missen.

Voordat ik later na Heleen voor de zoveelste keer vertrok had ik snel een foto van Piet naar het asiel gemaald. Dit zou het zoeken naar hem vergemakkelijken. Zijn verdwijning zou op hun webpagina komen te staan en een foto leek me een goed idee. Mensen zijn visueel ingesteld en één blik op een foto kan belangrijker zijn dan enkel een paar regels tekst. Om er zeker van te zijn dat de foto was aangekomen belde ik het dierenasiel ook om hen te informeren.

"Oké, ik kan dat op dit moment niet zien.

Die foto is geadresseerd aan de computer van een collega die er vandaag niet is...

Maandag is die er weer", klonk het antwoord.

'Oh mijn God', dacht ik, 'gaat het zo lang duren voordat zijn verdwijning op hun website staat?

Dat is bijna een volle week later'.

Heleen werd ook bijna gek toen ik het haar vertelde.

"Dit is complete waanzin, wat doen die mensen in de tussentijd?

Zijn ze gek of zo?

Die eerste dagen zijn het belangrijkste", schreeuwde ze bijna loeihard.

"Ik begrijp het niet!...

Waarom duurt het zo lang?"

Ik was het er mee eens, ik kon ook niet begrijpen waarom het zo lang moest duren, maar blijkbaar kon maar één persoon de webpagina bijwerken en die ene persoon leek alleen op maandag beschikbaar te zijn. Wat konden we daar aan doen? Helemaal niets! We moesten geduld hebben en ondertussen zelf blijven zoeken en hopen op een wonder. We konden de verdwijning van Piet niet op hun webpagina zetten. We waren afhankelijk van hen. Het enige wat we verder in de tussentijd konden doen was nadenken over wat we konden doen om Piet te vinden. Later op de dag gaf iemand ons de tip om een flyer te maken en die in de buurt te verspreiden. Op die manier konden we de mensen in onze buurt bereiken om hen te laten weten dat onze Pieter vermist was. Het klonk logisch. Het kon zijn dat Pieter door een auto was aangereden en dat iemand hem had opgevangen om hem te verplegen. Iemand die waarschijnlijk dus niet wist waar Piet woonde. Het zou ook kunnen zijn dat Piet per ongeluk in iemands schuur zat opgesloten. Het maken van een flyer gaf ons hoop en tevens iets te doen. Het dreef de nachtmerriescenario's een tijdje weg. Met mijn gedachten op nul draafde ik over het ene tuinpad na het andere, opende talloze tuinpoortjes deed onze folder in de brievenbussen en sloot de hekjes achter me, om vervolgens weer snel naar huis te gaan om nieuwe folders te halen. Folders van deur tot deur brengen zou kunnen leiden tot het vinden van Piet zo hoopten we. Hij moest ergens zijn, hij kon gewoon niet in het niets verdwenen zijn, helemaal in rook opgegaan. Urenlang was Heleen de flyers aan het drukken en vouwen waarna ik ze van deur tot deur bezorgde. Ook mailde ik informatie over de verdwijning van Pieter naar lokale kranten met ons verzoek om hulp om Piet zijn verdwijning overal bekend te maken. We hoopten dat iemand onze Pieter had gezien.

Vanaf de eerste dag dat Piet was vermist, voelde ik me overweldigd door schuldgevoelens. Ik kon het niet helpen dat ik mezelf de schuld gaf zodra ik niet actief was en even ging zitten.

'Waarom had ik Piet via de voordeur naar buiten laten gaan?'

Ik wist het niet meer. Die vraag bleef me achtervolgen.

'Had het uitgemaakt als ik dat niet had gedaan?

Was Piet door mij op de verkeerde plaats op het verkeerde moment geweest?

Ik wist dat ik nog nonchalant had gezegd: Oké, Piet, tot later vriend!...

Waar was hij nu?'

Ik voelde me ziek iedere keer als ik me die woorden herinnerde. Waren dit mijn allerlaatste woorden tegen Piet? Ik voelde me vreselijk als dat het geval was. Hoe had ik kunnen weten, moeten weten, dat hij zou verdwijnen? Als dat was geweest, was ik meteen achter hem aan gegaan, had ik hem van de straat geplukt en terug naar huis gebracht. Maar ik had het niet geweten en had het ook niet kunnen weten.

'Waarom had ik dat niet gedaan?

Waarom had ik hem niet via zijn eigen deur naar buiten laten gaan?

Was het uit gemakzucht geweest?'

Ik vervloekte mezelf omdat ik ongeduldig en nonchalant was geweest die rampzalige maandagavond.

De onverwachte komst van kleine Filippine in januari had het leven echt moeilijk gemaakt. De eerste maanden wilden we niet dat zij naar buiten zou gaan, dus moesten we de keukendeur bijna constant dicht houden. Slechts een paar weken voordat Piet verdween begonnen we haar de tuin in te laten, maar 's avonds wilden we nog steeds niet dat ze naar buiten zou gaan, ze was nog te klein en te jong. Ook waren Binkie en Pien nog niet aan elkaar gewend en lag Binkie vaak in de keuken te slapen. Binkie viel Pientje bijna aan die eerste dag dat ze elkaar ontmoetten. De gesloten keukendeur zorgde voor extra stress bij Piet. Hij kon niet meer in en uit zoals hij gewend was. Het kon niet anders, eerst moesten Binkie en Pien elkaar accepteren, zoals Piet en Pien dat na een paar maanden deden, en Pien moest ook haar nieuwe omgeving wat beter leren kennen.

Binkie was de kat van mijn burens. Ze konden hem niet meer naar binnen laten omdat twee van hun kinderen allergisch waren voor harige dieren. Ik vond het nogal dom om een kat te nemen als je wist dat twee van je kinderen allergisch waren voor harige dieren. Door die allergie zat het konijn van hun jongste dochter al jaren in een hok in hun tuin. Hun kat was nu ook buiten terechtgekomen. De dieren naar het asiel brengen om ze een ander huis te geven zou beter zijn geweest maar de burens dachten daar anders over. Zo werd Binkie ook een beetje mijn kat. Heleen en ik hadden jarenlang voor zwerfkatten gezorgd en we waren er nu getuige van hoe een dier er soms één werd. Binkie was nog heel klein en jong toen hij min of meer zijn huis verloor. Elke ochtend werd er een schaalje eten in de tuin gezet maar het dier wilde natuurlijk meer dan alleen eten. Hij wilde een warm huis, geborgenheid, onderdak bij koud en slecht weer en wat liefdevolle aandacht. Voor mij was het begrijpelijk dat 'hun' Binkie ook 'mijn' Binkie was geworden. Met name de buurman was hier een beetje geïrriteerd over. Ik had dit op een dag gemerkt. Om het konijn wat meer bewegingsruimte te geven stelde ik voor om het een tijdje vrij te laten lopen in het gras in mijn tuin. Hun eigen tuin was bijna volledig betegeld.

"Dan hoef ik het gras niet te maaien," zei ik als grap.

"Wil je nu mijn konijn ook al..."

Binkie is ook bijna elke dag bij jou...", klonk het klagende antwoord van mijn buurman.

'Nee, eikel', dacht ik, 'Ik wil je konijn helemaal niet noch dat je kat wil...'

Ik begrijp dat het moeilijk is met twee kinderen met een allergie...

Maar om dieren naar de tuin te verwijzen en dan te denken dat het probleem zo is opgelost...

Dat is niet in het belang van die dieren.'

Het konijn kwam bijna nooit uit het hok en de kat moest zijn weg maar vinden op straat. Hij had zijn vrijheid, zei mijn buurman eens tegen mij. Dat klonk heel mooi, maar vrijheid in de winter in de vrieskou is geen pretje, ook niet voor een kat. Ik besloot mijn gedachten voor mezelf te houden. Het had geen zin om met hen te praten over de situatie. Ze begrepen het niet of ze deden alsof ze het niet begrepen. Ze vonden dat ze een uitstekende oplossing voor de kat hadden en begrepen niet dat hun kat er zelf anders over dacht. In Binkie's belang koos ik ervoor mijn mond te houden en de dingen te laten zoals ze waren. Op die manier had Bink min of meer een thuis bij mij. Gelukkig raakten Piet en Binkie na de komst van Piet snel aan elkaar gewend. Er was nooit echt een probleem tussen hen beiden. De meeste problemen die we in de loop van het jaar hadden, hadden hun oorsprong bij kerst vorig jaar.

Eind november vorig jaar belde Heleen haar zus die in Spanje woont plotseling op.

"Als ik met de kinderen naar Nederland kom op vakantie, kan ik dan ook bij jullie logeren?"

Zonder aan te nemen dat ze datzelfde jaar met kerstmis bedoelde slechts een paar weken later, zei Heleen dat dit natuurlijk mogelijk was. Nog geen twee weken later belde zus weer op en kondigde aan met Kerstmis te komen. Ze had de vliegtickets al gekocht. Het voelde echt dat iemand een mes op je

keel zette. Wat konden we doen? Haar weigeren? Naar mijn smaak wel. Ik probeerde Heleen te overtuigen om het met me eens te zijn.

"Is ze helemaal gestoord? Een normaal persoon boekt maanden van tevoren een vakantie", zei ik.

Heleen was ook niet blij, maar dacht dat ze het twee weken geleden had afgesproken.

"Hoe kon ik weten dat ze dit jaar kerst bedoelde", verdedigde ze zich.

Net als ik dacht ze dat haar zus geen rekening hield met het feit dat mensen misschien al andere plannen hadden voor kerst. Ook dacht ze niet aan het feit dat we door dit plotselinge bezoek van drie personen extra in zeer korte tijd nog veel boodschappen erbij moesten halen. Die aardige zus had mijn huis als vakantieadres gekozen zonder mij te raadplegen. Ook Heleen had me niets gevraagd. Ik was niet thuis geweest op de avond dat haar zus belde en Heleen had mij eerst moeten raadplegen.

"Ze mag willen wat ze wil, Heleen, ik wil haar hier niet hebben.

Vooraf niet met Kerst."

Ik was echt woedend. Heleen zei opnieuw dat ze vond dat het haar schuld was omdat ze zich niet had gerealiseerd dat haar zus van plan was geweest om nu met kerst te komen, en stelde voor om hen bij haar in Amsterdam te laten verblijven. Dit klonk mij totaal belachelijk in de oren. Ten eerste was haar huis veel te klein voor zoveel mensen. Ze had maar plaats voor één persoon om te slapen. Ik stelde voor om haar zus te bellen om haar te laten weten dat het op zo'n korte termijn echt niet mogelijk was.

"Ja, maar ik heb het al beloofd", herhaalde Heleen.

Om ruzie te voorkomen stemde ik uiteindelijk toe.

"Oké...", zo zwichtte ik.

"Laat ze dan maar komen..."

Maar alleen met Kerstmis en geen dag langer."

Tegen eind december wilde ik ze hier niet meer hebben, ik moest aan Piet zijn veiligheid denken. Ik wilde dat hij binnen bleef vanaf de dag dat kinderen voor de lol met rotjes begonnen te gooien. Met drie extra mensen in huis kon hij gemakkelijk naar buiten glippen en daar wilde ik niet eens aan denken. Ik kon Heleen echt niet begrijpen. Die zuster had haar al eerder in de maling gehouden. Een paar jaar geleden had ze dat ook gedaan. Ik vond die zus een emotionele chanteur en een parasiet. Ik vond dat ze Heleen eerder had gebruikt en het nu weer had gedaan. Ik had er geen moeite mee om haar te bellen en te vertellen dat we er geen zin in hadden of op een andere manier te zeggen dat het niet uitkwam met deze kerst.

Heleen bleef stellen dat dit niet mogelijk was.

"Dan had ik dat direct moeten zeggen," zei ze.

Ik vond dat dit onzin was. Die aardige zus had haar plannen meteen moeten laten weten tijdens dat eerste gesprek. Volgens mij had ze dat met opzet niet gedaan. En waarom had ze niet een keer extra gebeld voordat ze de tickets kocht? Ze had haar geplande vakantie met ons moeten bespreken. Ze had moeten vragen of het dit jaar met Kerstmis mogelijk was. In plaats daarvan had ze ons bedrogen. Dat was wat ik ervan dacht.

"Ze had je kunnen vertellen wat haar bedoeling was tijdens dat eerste telefoontje..."

Waarom heeft ze dat niet gedaan?"

Heleen haar broer uit Amsterdam had het zelfs nog erger gemaakt.

"Koop gewoon de tickets maar...", zo bleek hij te hebben gezegd.

Hij had op die manier dit ongewenste plotselinge bezoek eigenlijk veroorzaakt. Na zijn nonchalante woorden stuurde hij Heleen een mailtje met de mededeling 'ik ben nog op zoek naar een slaapplek voor Jen en de kinderen voor de periode van één week'. Dit omdat de andere broer en zijn vrouw die in de buurt van Amsterdam woonden waar zij en kinderen normaal gesproken konden verblijven, de week met kerst niet thuis waren. Zijn boodschap was voor mij zonder meer heel duidelijk: 'bij jou thuis Heleen!'. Deze aardige zwager had zo mijn huis tot hotel gemaakt. Zo begreep ik zijn boodschap. Hij plande en organiseerde alles met zus in Spanje en moest nu een adres voor hen regelen voor de hele periode. Ik was meer dan woedend. Ik ontplofte bijna. Heleen was het wel met me eens en stelde opnieuw om ze bij haar in Amsterdam te laten logeren.

"Dat is belachelijk, je weet dat dit niet mogelijk is", schreeuwde ik tegen haar als antwoord.

"Hoe wil je dit doen?"

Je huis is veel te klein, je hebt niet eens genoeg slaapruijme", riep ik boos.

"Trouwens, het wordt allemaal heel leuk..."

Want ik neem aan dat je dan ook met Kerstmis in Amsterdam blijft."

Dit was niet mijn idee om een leuke Kerst te hebben. Niet de kerst die we ons hadden voorgesteld. Ik, alleen met Piet in Koog en Heleen met haar zus en haar twee kinderen slapend op een slaapbank in Amsterdam.

"Gezellig", zei ik, "dit belooft een geweldige kerst te worden."

Wat kon ik anders dan toegeven. Als ik de gevolgen van dit onwelkome bezoek had geweten had ze haar vakantie ergens op een parkbank kunnen houden.

Piet was zo vreselijk bang voor onze gasten vanaf het moment dat ze aankwamen. Ik zal de angst in zijn ogen nooit vergeten toen ze zijn huis binnenvielen. Ik zal het mezelf nooit vergeven, ik was de oorzaak van zijn angst. Ik had die trut moeten bellen en moeten zeggen dat het niet mogelijk was.

'Wat gaat er gebeuren?'

Wat is er aan de hand?'

Wat is dit?'

Deze vragen waren duidelijk te lezen in de angstogen waarmee Piet mij aankeek. Ik had Piet nog nooit zo vreselijk bang gezien. Hij was echt doodsbang. Vanaf het moment dat de bezoekers aankwamen was het duidelijk dat Heleen haar neefje een echte lastpost was. Dit was door zijn leeftijd, hij was twaalf wat het deels begrijpelijk maakte, maar het was ook door iets anders. Hij leek verwend en had echt een rot houding. De jongen had bovendien niets te doen en verveelde zich daarom snel. Hij had niets meegenomen om dit te voorkomen. Zijn moeder had geen aandacht besteed aan wat de jongen had meegenomen. Ze had niet eens gemerkt dat hij de verkeerde slippers had meegenomen. Precies dat bleek Piet zijn grote angst en nachtmerrie. Vanaf het begin was Piet heel bang voor hem. De domme jongen had de slippers van zijn moeders vriend meegenomen, die natuurlijk veel te groot voor hem waren. Slippers die hij verloor bij bijna elke stap die hij zette en hem lieten lopen als een monster, een soort hulk. Vanaf het moment dat ze aankwamen tot aan hun vertrek ging hij keer op keer binnen enkele minuten de trap op en af om iets te zoeken om zijn verveling te verjagen. Half struikelend verloor hij eerst zijn linkse en daarna ook zijn rechtse slof terwijl hij verder de trap op ging. Om na een zoektocht in zijn koffer vrijwel direct terug te keren met iets om zijn verveling te verjagen. Om bijna onmiddellijk weer de trap op te struikelen om dit weer op te bergen als iets waar hij normaal gesproken thuis nooit naar omkeek. Voor mij was het grappig om te zien, maar niet voor Piet, hij was erg bang voor die jongen. Pieter keek elke keer doodsbang toe als hij die jongen de trap op en af zag struikelen. Wat had ik met mijn arme Piet aangedaan door toe te geven aan Heleen en die ellendige zus en broer van haar. Ik vervloekte mezelf omdat ik haar niet had gebeld om haar komst te voorkomen. Als ik dat had gedaan had Piet niet zulke vreselijke dagen gehad. Beide kerstdagen moest ik toekijken hoe Piet zich opgezaald voelde met een kwelling, een kwelling die ik in zijn huis had toegelaten. Tot overmaat van ramp moest die stomme jongen Piet aaien ook al zag hij zelf ook duidelijk dat Piet bang voor hem was. Alleen Binkie aaien was niet genoeg om hem tevreden te stellen. Hij moest alles op zijn manier hebben, die verwendte zak. Hoe vaak ik hem ook vroeg om Piet met rust te laten, hij moest hem wel aaien, want hij hield van dieren.

'Ja, bij je ontbijt', dacht ik.

Als hij echt van dieren hield zou hij Piet met rust laten. Meer dan gewoonlijk ging Piet naar buiten en hoopte waarschijnlijk dat die mensen weg waren als hij terugkwam. Op een gegeven moment dacht ik er bijna aan om ze op straat te gooien om zo Piet zijn rust terug te geven. Het kon me niet meer schelen wat voor ruzie dit zou veroorzaken. Zover kwam het niet. De liefhebbende broer, die alles had veroorzaakt, belde op om te klagen. We hadden al van Heleen haar andere zus gehoord dat hij achter onze rug om had geprobeerd de afspraak te veranderen die was gemaakt.

Ze belde ons op de dag dat ze de familie op Schiphol ophaalde omdat ze niet wist wat te doen: "Ik had begrepen dat ik ze naar jullie zou brengen, maar Jen zegt dat Michiel wil dat ze eerst naar hem gaan."

Ik was woedend nadat ze dit vertelde en stond op het punt om alles af te blazen. Nu wenste ik dat ik dat had gedaan, gezien de gevolgen. De tweede kerstdag had meneer Klootzak het lef om te bellen om te komen klagen. Hij had op eerste kerstdag op hen gewacht met een uitgebreid diner. De bedrieger voelde zich bedrogen en was niet geamuseerd. Omdat hij kwam klagen zouden de bezoekers eerder vertrekken dan gepland.

"Godzijdank, Piet," zei ik, "ze gaan weg vriend, je hoeft niet meer bang te zijn!"

Ze gaan echt binnen enkele ogenblikken weg, geloof me, het spijt me zo vriend....

Geloof me vriend, ze zijn straks weg."

Om te voorkomen dat het nog anders zou gaan belde ik zelf meteen een taxi en was ook bereid om ervoor te betalen. Als ze maar weg waren, als dat verwende joch maar weg was. De taxichauffeur zag hoe blij ik was met zijn snelle komst. Hij keek me even doordringend aan en zei lachend van oor tot oor: "Je schoonmoeder kwam op bezoek deze kerst?!"

Ik glimlachte enkel als antwoord. Meteen na het vertrek van de hulk kwam Piet naar binnen om zijn huis te heroveren. Toch duurde het nog enkele dagen voordat hij volledig tot rust kwam. Als hij in de eerste dagen nadat ze weg waren een vreemd geluid hoorde, zag ik hem zenuwachtig en ietwat bang in het rond kijken. Na oudejaarsavond was Piet gelukkig weer zichzelf. Ik was opgelucht te zien dat die ellendige kerstdagen hem geen blijvende schade hadden toegebracht.

Helaas bleek later in het begin van het nieuwe jaar dat ik me had vergist. Net als hij eerder had gedaan, begon Piet overal in huis te pissen. De eerste keer dat hij dat deed kostte het veel tijd, moeite en een soort Pavlov beloningssysteem om Piet een kattenbak te laten gebruiken die hij duidelijk niet gewend was. Deze keer lag het anders. Nu vermoedde ik dat zijn reden om zijn kattenbak niet te gebruiken zijn nachtmerrie met Kerstmis was. Hij had zich onveilig gevoeld in zijn huis. Ik heb die broer en zus van Heleen meer dan ooit vervloekt. We hadden al veel ellende van haar familie gehad, maar dit was het ergste tot nu toe. Arme Piet was nu hun slachtoffer. Het enige waar ik op kon hopen was om hem snel weer op zijn kattenbak te krijgen. Onmiddellijk begon ik weer met dat beloning systeem dat ooit de truc had gedaan. Het was die eerste keer succesvol geweest. Na een paar keer, toen Piet eenmaal begreep dat hij werd beloond voor het pissen op zijn kattenbak, kwam hij met spoed naar binnen om zijn binnentoilet te gebruiken om me vervolgens met verwachtingsvolle ogen aan te staren. Plassen op de kattenbak betekende dat hij iets lekkers kreeg als beloning en dat begreep hij heel goed en heel snel. Ik kon alleen maar hopen dat het nu net zo soepel zou lopen als die eerste keer. Piet was duidelijk niet zichzelf en leek ook Binkie niet meer te willen accepteren. Ik vervloekte echt die familie van Heleen.

Heleen en ik kenden Pieter al heel lang. Een paar jaar geleden kwam hij op een dag binnenlopen bij Heleen haar voormalige huis. Het was een heel nieuwsgierig en brutaal poesje. Onverschrokken mengde het zich tussen de grote volwassen katten die in haar tuin woonden. Sinds de dag dat Heleen een huis met een tuin had zorgde ze voor een aantal zwervkatten en na een jaar of twee nam ze er drie mee toen ze naar een ander huis verhuisde. Puntje, Halvie en Snoetje, twee oudere katers en een schildpad poes hadden hun nieuwe omgeving al snel geaccepteerd. Enkele maanden eerder had ik de cyperse poes Wollie bij mij in huis genomen en niet veel later ook de kleine nogal bange zwart-witte kater Maupie, die het moeilijk had om te overleven tussen die grotere katten. Twee andere katten liepen helaas terug naar Heleen haar oude adres en we hebben ze niet voor een tweede keer kunnen vangen. We moesten ze achterlaten. Op Heleen haar oude adres was er nooit een probleem geweest met het verzorgen van de katten door haar. Sommige burens keken vaak grijnzend vanaf hun balkon toe als die hele kattenkolonie aan het eten was. Het enige probleem dat er soms was, was tussen de katten zelf, wat ons soms dwong in te grijpen wat weer een extra vorm van gratis theater was voor alle burens die op hun balkon toekeken. Niemand leek ooit enig probleem te hebben met de aanwezigheid van al die katten. Helaas was het bij haar nieuwe huis anders. Er woonde een vreemde kerel naast haar die soms bijlen in zijn tuinschutting gooide terwijl hij luidkeels schreeuwde hoezeer hij katten haatte. Hij zag er uit als een hulk, gedrongen, erg dik en modderig. Soms schreeuwde hij heel luid en zwaaide hij op een angstaanjagende manier met een bijl of een groot stuk hout, terwijl hij uit zijn huis kwam om op en neer in zijn onderbroek door zijn tuin te rennen als hij dacht dat een van de katten iets had gedaan. De oudere katten negeerden hem of deden alsof ze dat deden maar Pieter niet. Piet, die op dat moment nog Pipi heette was nog erg jong en was duidelijk bang voor die idioot. Waarschijnlijk ook vanwege deze angst kwam Pipi een tijd later veel minder vaak. We dachten ook dat Pipi een thuis had omdat hij nooit voor het eten was gekomen. Na de dood van Snoetje, Halvie en Puntje, die in korte tijd na elkaar stierven waren er geen katten meer bij Heleen die kwamen 'eten'. Desondanks zorgde Heleen ervoor dat er altijd een groot dienblad met harde brokken in haar serre stond. Soms stond het er dagenlang en gooide zij het eten weg. Maar op een dag zag zij tot haar verassing dat het bakje volledig leeg was. Plotseling had een kat alles opgegeten tot de laatste kruimel. Ze dacht dat er waarschijnlijk een nieuwe kat was gekomen die zich nog verborgen hield. Na een tijdje dacht ze zelfs dat het meer dan één moest zijn vanwege de enorme hoeveelheid hardvoer die elke dag werd opgegeten. Het duurde een paar weken voordat ze wist wie de onbekende kat was: Pipi.

"Maar Pipi heeft toch een thuis," antwoordde ik verrast toen ze het me vertelde. Ik had nooit gedacht dat hij het zou zijn. Waarom kwam hij ook niet gewoon naar binnen zoals hij eerder had gedaan? Heleen vond het ook vreemd en vertelde dat het voormalige onbevreesde kitten nu erg nerveus en schichtig leek. Het leek erop dat hij geen huis meer had en waarschijnlijk al lange tijd niet meer. Nadat hij zich had laten zien en merkte dat hij niet werd weggejaagd, bleef hij dicht bij Heleen haar huis en zo merkte ze ook dat hij bijna elke nacht bij haar in de serre sliep. Om erachter te komen of hij echt dakloos was geworden deed ze hem een halsband om zijn nek met een buisje met een boodschap erin. Als niemand zou reageren hadden we al afgesproken dat ik hem in huis zou opnemen. Nadat Wollie aan kanker was overleden en Maupie niet veel later door een longziekte had ik geen katten meer. Hoewel ik niet van plan was geweest om weer dieren te nemen was Pipi een uitzondering, ik kende Pipi al zo lang dat ik hem gewoon niet kon negeren. Na een paar weken was er nog steeds niet gereageerd op Heleen haar bericht en Pipi bleef elke dag terugkeren, zodat we concludeerden dat hij echt geen thuis meer had. Hij was nog steeds erg bang en omdat ik dacht dat dit iets te maken kon hebben met haar rare buurman besloot ik hem zo snel mogelijk op te halen.

Op een avond in mei vond ik dat we lang genoeg hadden gewacht en ging ik naar Amsterdam om mijn nieuwe maatje op te halen. Pipi lag op de bank te slapen toen ik 's avonds bij Heleen aankwam. Hij was verbaasd me te zien. Onmiddellijk stond hij op en keek me verwachtingsvol aan.

"Hoi Pipi, dat is lang geleden", zei ik en liep naar hem toe. Hij wachtte af of ik echt naar hem toe zou komen om hem te aaien.

"Ik kom je ophalen, je wordt een dorpskat, lijkt je dat wat?"

Pipi leek het te begrijpen en hij vond het een goed idee. Zijn spinnen klonk steeds harder. Het was al vrij laat en niet veel later nam ik Pipi mee op weg naar zijn nieuwe huis. Hij voelde zich meteen op zijn gemak. Hij was weer thuis, zo leek het. Op zijn eerste avond in zijn nieuwe huis stond meneer Pipi al op de tafel om te proberen het vlees van mijn bord te stelen. Na een paar weken heb ik hem omgedoopt tot Pieter. Pieter vond het prima als hij maar elke avond dicht bij me kon liggen. Als ik voor het slapen gaan naar een film aan het kijken was, lag hij naast me op bed heel hard spinnend. Vaak schuin over het bed dus moest ik oppassen dat ik niet over de rand zou rollen. Alles was goed, Piet voelde zich helemaal op zijn gemak, tot dat vreselijke bezoek met Kerstmis alles veranderde. En nu was Piet weg! Dit kon niet waar zijn. Maar het was zo.

Ik was eind januari al een paar dagen bezig om Piet weer op zijn kattenbak te krijgen toen Heleen op een avond belde en vertelde dat ze een onverwachte gast had. Er was een storm geweest die een stenen muur bij haar tuin had omgeblazen en daarmee zo leek het ook een klein katje in de tuin. Heleen was van plan om tot zondagmiddag in Amsterdam te blijven. Ze belde omdat ze niet zeker wist of ze nu nog naar mij zou komen als deze kleine gast nog bij haar was. Ze hoopte dat er iemand op zoek was naar het dier en dat ze speciale aandacht zou besteden aan berichten over vermiste katten in haar buurt. Ook zou ze de dierenarts bezoeken waar soms meldingen van vermiste dieren op een infobord stonden. Het kitten had door de harde wind van een balkon gevallen kunnen zijn. Geen van haar directe burens wist iets over het dier. Heleen, die van plan was geweest mij voor een lang weekend te bezoeken belde later op de dag nog een keer. Ze had geen idee wat ze moest doen met haar kleine bezoeker die nog bij haar was. Ze wilde dat kleine beestje niet alleen laten voor twee of drie dagen.

"Ik kan dat diertje niet alleen laten tot dinsdagavond", legde ze uit.

"Oké, neem het mee", antwoordde ik, en tegen Piet die op mijn schoot zat zei ik: "Piet, vriend, je krijgt voor een paar dagen een broertje of zusje."

Pieter keek me een paar seconden aan voordat hij met zijn ogen knipperde en dacht: 'Ja, dat is goed.' Zo leek het tenminste. Hij strekte zich uit, geeuwde en ging verder slapen. Heleen stelde voor om het kitten naar het dierenasiel te brengen omdat ze niet wist hoe Piet op het kitten zou reageren, maar ik vond dat geen goed idee. Dat dier zou meestal in een kooi opgesloten zitten terwijl het bij mij thuis een hele kamer voor zich zou kunnen hebben als er problemen zouden zijn tussen Piet en dat kleintje.

"Waarschijnlijk zal het hoogstens voor een paar dagen of weken zijn, dus...."

Voor die tijd kan het bij mij blijven."

Ik was ervan overtuigd dat het niet lang zou duren voordat iemand het dier kwam ophalen. Iemand zou het zeker missen. Ik hoopte ook dat de kleine een positief effect zou hebben op Piet. Het zou prachtig zijn als de aanwezigheid van een kitten Pieter terug zou brengen op zijn bak. Ik verwachtte niet echt dat dit zou gebeuren, maar toch weet je het nooit. Wollie had Maupie geleerd om een kattenbak te

gebruiken. In het begin had hij ook echt overal in huis geplast, behalve op die kattenbak. Wollie had dit niet leuk gevonden en toen Maupie op een gegeven moment weer ergens dreigde te gaan pissen, stond Wollie op, liep naar hem toe, ging naast hem staan en joeg hem met kleine corrigerende tikjes in de richting van de kattenbak. Na een paar dagen begreep Maupie wat ze bedoelde en vanaf dat moment ging Maupie altijd trouw naar de kattenbak. Wollie was echt erg trots op hem geweest en keek elke keer heel goedkeurend als hij van dat 'ding' afkwam dat hij in eerste instantie volledig had genegeerd. Ik was Wollie erg dankbaar. Maar Wollie was toen een volwassen poes terwijl dit een kitten was, die misschien zelf niet gewend was om naar een kattenbak te gaan. 'Oh, mijn God', dacht ik angstig, 'wat als dit waar is?'

Nieuwsgierig maar ook een beetje ongerust wachtte ik op de komst van het kitten. Heleen zei dat ze dacht dat het een poesje was, maar dat dachten we in het begin ook van Piet. Het enige wat ik wist over de peuter was dat het een zwart-witte kitten was. Niet zoals Piet, meer als Maupie en Mick, had Heleen gezegd. Voor de zekerheid had ik ervoor gezorgd dat Piet en Bink niet in de huiskamer waren op het moment dat Heleen met haar peuter aankwam. Het was onmogelijk te voorspellen hoe die twee grote katten zouden reageren op die kleine. Meteen nadat het uit de reismand was gestapt viel het de bank en het tapijt aan en sprong daarna naar de gordijnen om in te klimmen. Alles was erg populair bij dit kleintje om te bestormen of om in te hangen. Nadat we het een tijdje de gang hadden laten gaan besloten we het mee naar boven te nemen naar de slaapkamer. We wilden geen confrontatie tussen dit kleintje en Piet of Binkie. We brachten het ook naar boven omdat het ongenoegen van Pieter en Binkie duidelijk groeide dat vanachter een gesloten keukendeur te horen was. Nadat we de kleine deugniet veilig naar een slaapkamer boven hadden gebracht bevrijdden we Piet en Binkie. Geïrriteerd spoedden zij zich schouder aan schouder naar de woonkamer. Wat was er gebeurd? Hun verontwaardiging veranderde snel in nieuwsgierigheid toen hun neuzen duidelijk maakten dat er iets 'onbekends' in hun kamer was geweest. Overal en alles moest worden geïnspecteerd. Overal en alles waar dat kleintje was geweest. Alles waar het aan had getrokken, waar het in had gehangen, alles moest geïnspecteerd worden. Binkie verloor na een paar minuten zijn interesse en ging naar de tafel bij het raam om te gaan slapen. Piet echter niet hij bleef maar ruiken en neuzen en hoopte de boef te pakken te krijgen die deze onbekende geur in zijn huis had verspreid: onder de tafel, achter de bank, op de vensterbank, onder een theekastje en zelfs onder het tapijt. Hij bleef overal zoeken en uiteindelijk bracht zijn neus hem via de gang en de trap naar de gesloten slaapkamerdeur en uiteindelijk naar de bastaard die zich daarachter laf verschool. Onmiddellijk begon hij te grommen naar die indringer die zich veilig achtte achter die deur. Plotseling werd hij van achter de gesloten deur beantwoord. Piet keek bijna tevreden: hij wist nu zeker dat hij de indringer had gevonden. We waren minder blij dit concert beloofde niet veel goeds. Hadden we de kleine toch maar naar de opvang gebracht? Het grommen ging een tijdje door aan beide kanten van de deur.

'Oké, oké', dacht ik, 'wat kan je verwachten? Dat ze voor elkaar zouden gaan zingen?'

Piet en Binkie hadden in het begin ook tegen elkaar gegromd. Soms gaat het binnen een paar dagen prima, soms duurt het wat langer, maar uiteindelijk komt het wel goed, hoopte ik.

'Piet', zo vermoedde ik, 'zou zo'n klein katje geen kwaad doen'.

En ik was er ook van overtuigd dat het niet lang kon duren voordat iemand voor dat kleine kitten zou komen. We besloten om na het weekend naar de dierenarts te gaan om te kijken of het een chip had, dan zouden we alle gegevens hebben om het als gevonden te melden.

Later die dag, nadat Piet eindelijk had besloten om naar beneden te gaan en de indringer met rust te laten en in zijn stoel lag te slapen, besloten we de kleine weer naar beneden te halen. Piet en Binkie waren bijna tien keer zo groot als dit kleintje. Deze keer gedroeg het kleintje zich anders, het leek nu voorzichtiger. In slow motion sloop het door de kamer. Net zoals Piet en Binkie een paar uur geleden naar dat kleintje hadden gezocht, zocht het kleintje nu naar hen. Het snuffelde overal waar Piet en Binkie waren geweest. Plotseling zag het Piet, die heel rustig in zijn stoel lag te slapen.

'Oooh... Wat is hij groot!'

Dat was wat de kleine leek te denken terwijl het in bewondering naar Piet staarde. Heel voorzichtig sloop het kleintje in de richting van de stoel, soms stond het even bijna bevroren halverwege een stap stil voordat het langzaam verder ging. Piet merkte niets van deze bijzondere belangstelling voor hem. Maar Binkie die op de tafel aan de andere kant van de kamer had liggen slapen merkte het wel. In een

oogwenk stond hij op en doorzocht snel de kamer. Voordat we iets konden doen om te voorkomen, zat hij al na een paar snelle sprongen over de bank en de salontafel bijna bovenop de kleine indringer. "Nee, Binkie, Binkie nee," schreeuwden we, maar dat hield hem niet tegen.

Vlak voordat Binkie bij het katten kwam sprintte het weg en rende de trap op met Binkie dicht achter zich. We renden ook de trap op en schreeuwden met één stem: "Nee Binkie, nee!"

We vreesden echt het ergste. Waarom waren we ook zo stom geweest. Vanuit de slaapkamer klonk vreselijk gekrijs. Gelukkig was het niet zo erg als het klonk. Op het moment dat we de slaapkamer bereikten stond Binkie naast het bed waaronder hij de katten had gejaagd en leek zeer tevreden met zichzelf. Voordat we hem konden oppakken om hem naar beneden te brengen rende hij de kamer al uit. Om zeker te zijn dat het kleintje veilig was deden we de deur van de slaapkamer achter ons op slot. Piet die wakker was geworden door het lawaai stond wat slaperig halverwege de trap toe te kijken wat er aan de hand was. In draf ging Binkie langs Piet, maar niet snel genoeg om geen klap op zijn kop te krijgen. 'Wat is al dat lawaai, waarom heb je me wakker gemaakt', dacht een duidelijk zeer geagiteerde Pieter. Door Binkie zijn snelle actie besloten we vanaf dat moment eerst Binkie naar de keuken te brengen en de deur achter hem te sluiten voordat we het katten weer naar beneden haalden.

Piet sliep 's nachts altijd naast me dus zolang de kleine bij ons zou blijven verhuisde ik naar beneden naar de bank in de woonkamer, om Piet en de kleine gescheiden te houden en ervoor te zorgen dat Piet zoveel mogelijk naast me kon slapen als hij wilde. Als hij niet meer naast mij kon slapen was ik bang dat dit hem erg jaloers zou maken. In dat geval zou zijn pissen overal in huis nog problematischer kunnen worden en zou hij misschien nooit de kleine in zijn huis accepteren. We hadden geen andere oplossing. Dom genoeg gingen we ervan uit dat de kleine maar een paar dagen of hooguit een paar weken bij ons zou blijven. We realiseerden ons al snel dat we door dat kleintje veel slaap zouden verliezen. Maar de rust zou weer terugkeren in huis als iemand het kleintje kwam ophalen en alles zou eindelijk weer worden zoals het was geweest voor die vreselijke Kerst van vorig jaar. Dat kleintje was echt iets bijzonders. Het was niet alleen een kleine vernier, het zorgde er ook voor dat we veel slaap verloren. Elke ochtend rond zes uur begon het. Het leek wel of er een heel zwaar persoon van 100 kilo of meer op en neer naar de grond sprong. Het sprong steeds weer van de vensterbank naar de grond. Dit werd een meest populaire sport.

'Kaboom, kaboom, kaboom', klonk tientallen keren achter elkaar rond zes uur 's ochtends. Een fatsoenlijke nachtrust krijgen was niet meer mogelijk. Toch dachten we dat het niet te lang zou duren voordat we dat kleintje aan een heel gelukkig mens konden geven. Na ons bezoek aan de dierenarts registreerden we het bij het dierenasiel op hun verloren en gevonden kattenpagina. Het kleintje was een poesje zoals we dachten maar helaas niet gechipt. Toch waren we er zeker van dat iemand haar erg zou missen en dus kon het niet lang duren voordat er een opgelucht persoon voor mijn deur stond, blij dat de kleine boef ergens was opgedoken. Het ging allemaal een beetje anders. Weken gingen voorbij, ons slaapttekort nam toe met de dag, terwijl de 'bootwerkster' elke ochtend om zes uur haar spring oefeningen deed, en het grommen aan twee kanten van de deur ook doorging. Ook Binkie, zodra hij wist dat er een indringer in huis was ging niet meer zo vaak naar buiten, en zat vaak samen met Piet als een soort grom koor bij de slaapkamerdeur waar die indringer zich laf achter verscholen hield. Zij liet zich ook horen en soms klonk haar gegrom net zo hard als dat van Piet en Bink samen. Het maakte niet uit wat we deden, of niet deden, meer vis koken, zoveel mogelijk spelen met alle drie, niets had een positief effect. We konden Piet en Bink gewoon niet overhalen om naar beneden te gaan en haar met rust te laten. Alsof alles nog niet rampzalig genoeg was werd tot overmaat van ramp onze kleine gast krols. Ze begon ineens de hele dag te brullen. Loeihard te brullen. Dat er zoveel lawaai uit zo'n klein beestje kon komen was bijna niet te geloven. Meteen veranderden Pieter en Bink allebei hun houding. Ze zaten niet meer boos achter de gesloten slaapkamerdeur maar waren ineens veel milder. Van Binkie die niet gecastreerd was, verwachtten we al dat hij zo zou reageren, maar Piet zijn gedrag verraste ons totaal. Hij was wel gecastreerd. De volgende dagen toonde Piet de meeste belangstelling. Plotseling leek mijn huis veranderd in een soort psychiatrisch ziekenhuis het maakte me bijna totaal gek. Het poesje schreeuwde en brulde vanuit de slaapkamer terwijl Piet nu zachtjes aan de andere kant van de gesloten deur stond te miauwen. Als Piet lang genoeg had gewacht of de indringer zich liet zien en eventjes naar beneden ging nam Binkie het bijna meteen over. En niemand had nog gebeld over onze kleine gast. Van onze dierenarts begrepen we dat de katten in deze periode gesteriliseerd kon worden, maar het zou een heel bloedige operatie zijn.

"Dus liever niet", concludeerde ze.

Voor onze kleine gast was het beter om te wachten tot deze periode voorbij was. Na weer een volle week van haar geschreeuw vroegen we ons wanhopig af wanneer dit het geval zou zijn. Als ze Piet of Bink aan de deur hoorde rommelen rende ze naar haar kant van de deur om hen een concert te geven.

MEEOWWW MEEOWWW', klonk loeihard van achter de gesloten deur, soms minutenlang en soms bijna urenlang.

Prr prr meow', klonk zacht als antwoord van de andere kant van de deur. Vele dagen lang 'kampeerden' we om beurten bij het kleintje dat we voorlopig Filippine ofwel Pientje hadden gedoopt.

Het was een echt gekkenhuis met deze kleine dame maar ze kon het niet helpen. We maakten ons geen zorgen over Piet, maar Binkie was niet gecastreerd. Hij zat ook regelmatig en steeds vaker dan tijdens de eerste dagen goed te luisteren naar Pien haar "MEEOWWW MEEOWWW", dat bijna de hele dag door het hele huis klonk. We hielden Binkie zoveel mogelijk beneden en zorgden ervoor dat de slaapkamerdeur goed gesloten bleef. Als we zouden voorkomen dat Binkie in huis kon komen zou hij weer agressief kunnen worden. Dit was dus geen optie. Hij was gewend om te komen en gaan zoals hij wilde. Aan de andere kant als het mis zou gaan, zou Pien een te jonge moeder worden. Van onze dierenarts hadden we begrepen dat zo een jonge katje vaak een heel slechte moeder is die haar jongen verwaarloost. Ze zei ook dat Pien, die nog niet volgroeid was een zware zwangerschap en misschien wel een nog zwaardere bevalling kon krijgen. Abortus zou in zo'n geval het beste alternatief zijn. Een idee dat we ook niet echt aantrekkelijk vonden. Zeker niet voor zo een klein dier als Pien. Pien was zo fragiel en nog steeds zo klein. We zagen onszelf geconfronteerd met wat de burens schertsend hadden gezegd toen ze net Binkie hadden.

"Het is niet mijn probleem", zei de buurvrouw, "als Binkie nakomelingen maakt maar van die mensen die hun kat niet hebben laten steriliseren. Dan hadden ze hun kat moeten laten steriliseren."

Dat concludeerde zij toen lachend. Op dat moment kon ik het niet met haar eens zijn en zeker nu niet. Dagen lang probeerden we alles om te voorkomen dat haar woorden profetisch zouden worden. We zorgden ervoor dat ze niet bij elkaar konden komen, dit tot ongenoegen van twee katers en een krolse poes.

Na weer een 'MEEOWWW, MEEOWWW' had ik soms spijt van mijn misschien niet goed doordachte antwoord toen ik Heleen zei 'neem het maar mee'. Maar op het moment dat ik die kleine onschuldige ogende schoonheid weer zag, was ik ook meteen weer vertederend. Ze wreef zich zonder ophouden tegen mijn benen. Ze was zo lief. Ze kon het niet helpen dat ze krols was. Ze kon ook niet helpen dat ze de weg naar huis was kwijtgeraakt. Maar ondertussen had ze bijna alles in mijn huis gesloopt, inclusief Heleen en mij. We wisten ook dat het nog niet voorbij was. Op het moment dat deze periode voorbij was hadden we besloten haar te laten steriliseren en daarom zouden we min of meer dagen of weken moeten blijven kamperen zoals we nu al meer dan een week deden. Haar wond moest eerst genezen voordat we de drie katten weer aan elkaar konden proberen te laten wennen. Hoeveel weken zou het duren vroegen we ons soms wanhopig af. En hadden we daar de kracht nog voor? We hadden al veel slaap verloren door Pien. Misschien zou het weken duren voordat ze van de operatie herstelde, weken waarin we angstvallig ervoor moesten zorgen dat Binkie zoveel mogelijk in de keuken bleef en Piet niet verder kwam dan de gang of enkel de overloop terwijl Pien aan de andere kant van de slaapkamerdeur moest blijven. Maar het kon even niet anders. We wilden er niet eens aan denken wat er zou kunnen gebeuren als we ze direct na de sterilisatie bij elkaar zouden laten en het tot een gevecht zou komen en Piens wond per ongeluk zou worden opengereten

Heleen en ik waren allebei bijna volledig uitgeput de dag dat kleine Pien genezen was. Gelukkig herstelde ze snel van de operatie. Om te voorkomen dat Heleen zou instorten besloten we dat zij de dagen dat ze moest werken bij haar thuis zou blijven. Ook al betekende dit een extra belasting voor mij. Voor Pien betekende het dat ze 's nachts alleen in haar slaapkamer sliep. Het was triest om haar op te sluiten maar het was de enige oplossing om te voorkomen dat we door slaapgebrek zouden instorten. Het was ook de enige manier voor Piet om wat rust te krijgen. Het leek erop dat Pien zelf helemaal geen behoefte aan slaap had. We hoorden Pien de hele nacht rommelen, rennen, miauwen en haar geliefde spel op en neer springen vanaf de vensterbank spelen. Ze leek bijna nooit te slapen of in ieder geval niet op de momenten dat Piet en ik dat wel deden. Piet kon me af en toe heel verwijtend aankijken als hij niet kon slapen door het lawaai dat ze maakte. Ook begreep Piet helaas nog steeds het

beloningssysteem niet, of deed alsof hij het niet begreep en plaste hij nog steeds overal in huis behalve op zijn kattenbak. De dierenarts adviseerde hem zoveel mogelijk naar buiten te laten gaan en dat hielp een beetje. Zijn gedrag was begrijpelijk, hij had veel plotselinge gebeurtenissen gehad die hij nooit had gewild. Eerst die ellende van afgelopen Kerst en nu de stress met de komst van Pien. Hij had geen inspraak gehad in de komst van die mensen uit Spanje. En over de komst van deze indringer was hem ook niet gevraagd naar zijn mening. Ook Binkie bleef meer in huis dan ooit tevoren sinds de komst van Pien. Dat was ook extra stress dus ik begreep de opstand van Piet wel een beetje. Bink was, nadat Wollie en Maupie waren overleden, een soort soeverein heerser geweest als laatste en enige kat in huis en was gewend te gaan en staan waar hij maar wilde, tot ik met Piet kwam met wie hij gedwongen zijn privileges moest delen. Voorrechten die de laatste weken voor hem steeds minder werden. Bink werd daardoor weer agressiever. Binkie was al door zijn eigen mensen naar de straat verwezen en mocht de laatste weken bij mij vaak niet meer verder gaan dan de keuken. Hij wist duidelijk niet waarom, noch wat er verder zou gebeuren. Af en toe dacht ik echt dat ik in zijn verdrietige ogen kon lezen 'word ik ook uit dit huis gezet'.

Weken gingen voorbij en nog steeds had niemand gebeld voor Pien.

Hoe kon dat?

Miste niemand haar?

Was niemand naar haar op zoek? Dit konden we niet geloven. Door Piens gedrag dachten we dat ze waarschijnlijk bij een vrouw was geweest. Een vrouw die hoge hakken droeg. Elke keer als Pien het geluid van hoge hakken op straat hoorde, haastte ze zich naar het dichtstbijzijnde raam en sprong op de vensterbank om te zien waar dat geluid vandaan kwam. Bovendien dachten we op basis van haar gedrag dat deze vrouw een baby moest hebben. Op een dag hoorde Pientje een baby huilen op de televisie en sprong meteen op en rende naar het scherm. Ze probeerde zelfs in de televisie te klimmen. Ze had duidelijk een heel goed huis gehad. Waarom zou niemand haar dan zoeken? Het was duidelijk dat ze haar hoog gehakte dame erg miste. Een dame die waarschijnlijk elke ochtend rond zes uur was opgestaan, wat wel eens kon met een baby.

Nadat de wond van Pien was genezen, konden we Pien en Piet weer aan elkaar laten wennen. Een succesvolle methode was om met hen te spelen met een stuk touw met een van ons ertussen in. Alleen als het echt niet zou lukken hielden we de optie open om Pien naar iemand anders te brengen. Dat wilden we niet echt. Pien was erg vermoeiend maar ook grappig, ondeugend en vertederend. Zoals haar 'meemee' wat voor miauw moest doorgaan. Wat we ook aan het eten waren we hoorden meteen heel zacht 'meemee' ergens in de buurt. Ze at bijna alles wat we aten: allerlei soorten groente, fruit, peperkoek, crackers, vruchtenyoghurt, brood, soja, pinda's. Bijna alles smaakte haar voortreffelijk. Wat we ook aten zij wilde het ook en meer. Haar 'Meemeemee' klonk zelfs lang nadat alles op was. Piet vond haar heel raar nadat hij ooit ook uit nieuwsgierig naar die 'goodies' was komen vragen. 'Wat een smerige rotzooi', dacht hij direct na een eerste hap bij het uitproberen van deze 'goodies'. 'Waarom eet jij deze rotzooi', was bijna in zijn ogen te lezen nadat hij met afschuw naar Pien keek, terwijl zij van haar feestmaal genoot.

Na bijna twee maanden zagen we eindelijk de eerste voorzichtige poging van Pien en Piet om elkaar te accepteren. Het gegrom van Heer Pieter en Dame Filippine was al aanzienlijk verminderd. Heel traag en voorzichtig zagen we Piet en Pien elkaar naderen. Op veilige afstand stopten ze, staken hun nek uit en neusden elkaar. Vrijwel direct daarna trokken ze hun nekken in en waren ze weer aan het grommen. Pien liep snel weg en Piet wilde achter haar aan maar werd door ons onderschept. Piet gromde nog harder nu naar ons. Voor alle zekerheid brachten we Pien weer naar haar kamer terug. Later op de dag probeerden we het opnieuw. We zagen hetzelfde ritueel. Ze waren allebei voorzichtig aan elkaar aan het snuffelen om dan meteen weer te grommen, om weer aan elkaar te snuffelen om weer te gaan grommen. Maar gelukkig werd het grommen steeds minder. Minutenlang zagen we dit ritueel totdat Pien Pieter onverwacht heel hard op zijn neus sloeg met een van haar klauwen. We sprongen op, we vreesden een gevecht. Waarschijnlijk liet Piet dit niet gebeuren zonder terug te slaan. In plaats daarvan sprong Piet die totaal verrast was door haar snelle actie snel achteruit. Piet viel haar niet aan. Voor de zekerheid namen we Pien maar weer naar haar kamer. Pieter was nog steeds aan het grommen toen we weer beneden kwamen. Ik wilde hem aaien maar hij liet het niet toe.

"Oké man, ik begrijp het, maar wat moesten we doen?"

We konden haar niet zomaar negeren."

Het maakte niet uit wat ik ook zei, Pieter was witheet van woede en vond het maar niets dat kleine monster en gromde nog een keer extra naar mij.

'Jij liet haar binnen, dat monster, hoe kon je', stond duidelijk te lezen in zijn boze ogen.

Met die actie kwam Pien erachter dat Piet hoeveel groter hij ook was geen bedreiging voor haar was. Hij mopperde naar haar maar dat was alles wat hij deed. Voor Binkie bleef ze bang. Soms als ze op de eerste verdieping op de vensterbank zat en Binkie door het gras in de tuin zag rollen bleek ze een soort duiveltje te zijn. Met een staart zo dik als een stok stond ze op haar achterpoten recht tegen het raam en sloeg met haar voorpoten tegen het glas totdat ze zag dat Binkie haar had gezien. Zo snel als ze kon rende ze vervolgens weg om zich onder het bed te verstoppen. Het was duidelijk dat ze de eerste kennismaking met hem niet vergeten was. We vreesden dan ook het ergste om Binkie en Pien aan elkaar te laten wennen. Aan de andere kant hadden we dat ook gedaan met betrekking tot Piet en Pien. De situatie tussen Piet en Pien ging redelijk tot goed. Het was al meer dan eens gebeurd dat Pien Piet domineerde als ze 'samen speelden'. Ze zag hem niet meer als een bedreiging maar meer als een grote broer die vooral voor haar als kleine zus bestond als soort boksbal. Zodra ze hem zag haastte ze zich naar hem toe om hem om zijn nek te hangen. Af en toe werd dit te veel voor Piet maar soms leek het erop dat hij het ook wel leuk vond. Als een echte 'grote broer' begon hij haar te leren aanvallen en verdedigen. Gracius, zoals geen mens het ooit kan imiteren, liet hij haar nonchalant in cirkels om hem heen rennen om ineens een sprong hoog in de lucht te maken om vervolgens met zijn volle gewicht bovenop haar te landen. Zo snel als ze kon kroop ze onder hem vandaan en maakte voeten. Dat was naar Piet zijn zin. Pien gaf echter niet snel toe en haastte zich meestal snel terug, extra wild en extra fel en verontwaardigd, met haar oren plat in de nek en een echte duivelse blik in haar ogen. Ze bleef echter wat meer buiten bereik van Piet terwijl ze om hem heen danste op haar achterpoten en hem probeerde te raken met haar voorpoten. Heel rustig, bijna stoïcijns lag Piet op zijn rug naar haar te kijken. Af en toe sloeg hij terug of maakte snel een beweging om haar uit balans te brengen. Hoe bozer Pien begon te worden des ter leuker Piet het vond. Pien gaf niet op en bleef hem van alle kanten bestormen. Piet draaide zich om en pareerde haar aanvallen terwijl ze als een wilde tijgerin de 'vijand' bleef aanvallen. Soms was Piet moe en had hij geen zin meer in spelen en wilde hij stoppen. Maar Pien had dat niet, ze bleef doorgaan. Geïrriteerd brulde Pieter en dit was voor Pien een heel duidelijk signaal dat ze het gevecht aan het winnen was, dus verhoogde zij haar inspanningen om de vijand te verslaan in plaats van deze te verminderen laat staan ze te stoppen. Met nog meer en extra energie en duivelse ogen wilde ze haar overwinning en haastte zich naar Piet als prooi en danste steeds wilder in cirkels om hem heen. Voor Heleen en mij was dit grappig om te zien maar we begrepen dat het voor Piet minder leuk was. Hij wilde op die momenten gewoon zijn oude leventje terug en dat zou helaas nog wel even duren. Pien zou wel rustiger worden naarmate ze ouder werd, althans dat hoopten we, maar wat maakte dat op dat moment voor Piet uit. Gefrustreerd rekende hij met mij af, piste tegen de gordijnen in de woonkamer, piste in de gang over mijn schoenen of in de keuken tegen de koelkast of de wasmachine. Zijn boodschap was duidelijk: Je had aan mij moeten denken voordat je dat kleine monster in huis nam.

Dag na dag nam de stress langzaam af. Alleen 's nachts was er nog een probleem. We hielden Piet en Pien nog steeds gescheiden. Niet omdat we bang waren dat Pieter Pientje zou aanvallen, maar om te zorgen dat we wat konden slapen. Ik sliep al in een andere slaapkamer nadat ik eerst beneden op de bank had geslapen. Op een nacht was Pien erg stil en ik besloot de slaapkamerdeur te openen. Ik dacht dat ze sliep maar ik vergiste me. Nadat ik weer in bed lag hoorde ik haar aankomen. Voorzichtig sloop ze naar het bed waar Piet en ik haar prooi waren. Iets dat snel duidelijk werd. Totaal onverwacht sprong Pien met een Tarzan sprong boven op het bed. Het was niet bepaald een succes die stomme actie van mij. Ik bracht haar snel terug naar haar eigen slaapkamer en sloot de deur achter haar. Piet keek me verontwaardigd aan toen ik weer naast hem in bed ging.

'Geef je nu toe wat je gedaan hebt?'

Zie je wat ik bedoel?'

Het is een monster.

En dat is allemaal jouw schuld!'

'Ja Piet', antwoordde ik stilzwijgend op zijn onuitgesproken beschuldigingen.

Ze was een klein ADHD poesje dat nooit leek te rusten. Als ze niet rotzooide tot ze iets brak met veel lawaai, sprong ze keer na keer achter elkaar op en neer van die vensterbank en op die manier zorgde ze ervoor dat haar huisgenoten nauwelijks konden slapen. Spelen met Piet was erg leuk, maar de helft van mijn spullen slopen of door het huis strooien was nog leuker. Mijn dagelijkse ritueel bestond uit het weer alles op zijn plaats zetten wat overal lag, zoals kranten, kleine dingen die op boekenplanken stonden, kleren, schoenen, noem maar op. Planten weer in hun potten zetten en de rommel die ze had gemaakt opruimen. Ze was echt een klein duiveltje. Een duiveltje met het gezicht van een engeltje die ons heel onschuldig en met verwondering in haar ogen aankeek: 'Ik weet echt niet wie dit allemaal heeft gedaan, het moet een wervelwind zijn geweest', om meteen daarna een sprong naar de gordijnen te maken zonder ook maar enige vorm van schuld te tonen. Ondanks al haar spelen met gordijnen, mijn arme planten, de krant en wat ze ook maar in haar klauwen kon krijgen leidde het voor ons niet tot wat meer rust of slaap.

De week voordat Piet verdween had hij op een ochtend tegen planten gepist. Het was precies op de plek waar Binkie de dag ervoor had geslapen. Het was niet iets om blij mee te zijn maar het positieve was dat er een periode van bijna twee maanden zat tussen zijn plassen die ochtend en de keer daarvoor. De dag dat Piet verdween was hij weer bijna terug op zijn bak. Deze keer had het veel langer geduurd voordat hij het beloningssysteem weer begreep. Toch kwam hij me soms meer dan eens halen voordat hij naar zijn kattenbak ging en dat was een goed teken. De slimmerik ging soms in delen plassen, kwam naar mij toe om beloond te worden om vervolgens weer naar de kattenbak te gaan om verder te plassen, om dan daarna voor een tweede keer beloond te worden. Hij stond dan luidkeels te miauwen in blijde verwachting terwijl hij zijn kop tegen mijn been wreef. Het was een heel moeilijk jaar geweest voor Piet en ook voor ons maar gelukkig ging alles aan het eind van de zomer veel beter. Pien werd wat rustiger en Piet was er bijna weer van overtuigd dat als hij in zijn stoel wilde liggen Pien hem dat toestond. Als Pien en Binkie ook aan elkaar gewend waren en Pien ook in haar eentje de tuin in kon, konden we eindelijk de keukendeur weer open laten staan en was alles echt weer zoals het was geweest. Pien wist al heel snel dat Piet en Binkie ergens in huis een geheime deur hadden die naar de tuin leidde. Ze had lang naar die deur gezocht en op een ochtend had ze hem eindelijk gevonden. Op een ochtend kwam ze zonder dat ik het merkte achter me aan de keuken in. Vanaf die dag stond ze elke dag luidkeels te protesteren bij de gesloten keukendeur.

"Meemee, meemee.

Het is niet eerlijk, die twee gozers mogen naar buiten wanneer ze maar willen.

Waarom ik niet, dit is discriminatie!"

Haar wens om naar buiten te gaan maakte het ook makkelijker voor Piet. Haar wens om naar buiten te gaan was sterker dan haar wens om met haar boksbal te spelen.

Voordat Pien kwam kon Binkie komen en gaan zoals hij wilde en sliep hij vaak ergens in huis. 's Nachts hield ik hem in de keuken zodat hij naar buiten kon. Hij was officieel niet mijn kat. Als kitten was hij op een dag door een gat in het hek komen kruipen om kennis te maken met Wollie en Maupie. Hij was al lang op zoek naar een kans geweest om dit te doen. Wollie vond het niet zo leuk en maakte duidelijk dat ze niets met hem te maken wilde hebben ook al was het een klein kitten. Maupie vond het geweldig en ontpopte zich al snel als een soort pleegouder. Elke dag stond hij ongeduldig bij de keukendeur om naar buiten te gaan zodat hij met zijn 'pleegzoon' kon spelen. Het duurde nooit lang voordat Binkie door dat gat in het hek kroop. Enthousiast haastten ze zich naar elkaar toe om de tuin soms bijna urenlang op en neer te draven. Wollie vond het helemaal niet leuk maar zolang wij er maar voor zorgden dat de indringer haar niet te dichtbij kwam liet ze het daarbij. Ze was al oud en kon niet meer zo goed zien. Maupie begreep haar niet hij had veel plezier met dit kleintje in de tuin. Heleen en ik bekeken het allemaal met gemengde gevoelens als we Maupie zagen springen, rennen en draven als een gezonde jonge kat. Maupie was ook al fors ouder en had een ernstig gezondheidsprobleem. Met dieetvoeding en dagelijks extra water hadden we hem in leven weten te houden. We hadden eerder een kat met een nierprobleem gehad die we na een paar weken moesten laten inslapen. Ze weigerde het speciale voedsel te eten en we moesten ingrijpen om te voorkomen dat ze zich zou doodhongerden. Bij Maupie waren we daar ook bang voor geweest maar gelukkig had onze dierenarts ons laten zien hoe we hem moesten voeden. De eerste maanden waren erg moeilijk geweest. Hij weigerde eerst ook het

dieetvoedsel te eten en we hadden hem via spuitjes gevoerd. Zo hadden we Maupie in leven kunnen houden. Na verschillende soorten nierdieet te hebben geprobeerd vonden we gelukkig voedsel dat hij weer uit zichzelf at. Dag na dag werd zijn situatie langzaam maar zeker wat beter. Zijn nierprobleem was net iets minder ernstig toen Binkie verscheen. We vreesden dat al dat rondrennen Maupie uiteindelijk geen goed zou doen maar aan de andere kant had hij heel veel plezier met zijn pleegzoon. Helaas zou het zijn leven inkorten. Het ging allemaal wat beter met zijn nieren toen hij complicaties kreeg, de arme kat. Na bijna elke keer te hebben rond gerend met zijn pleegzoon had hij vaak daarna zo'n vreselijk gebrek aan adem dat hij soms minutenlang zwaar hijgend onder het bed lag als of hij bijna stikte. Meerdere keren, meestal 's nachts besloten we dat we een einde moesten maken aan zijn ellende om hem de volgende dag te laten inslapen. We voelden ons vreselijk en echt ellendig, we streelden en knuffelden hem extra, wetende wat we de volgende dag moesten doen. Hij probeerde altijd te spinnen ondanks zijn gebrek aan adem. Elke dag konden we de beslissing uitstellen want gelukkig leek hij 's morgens veel beter. Hij sprong als een gezonde jonge kat op de vensterbank zonder naar adem te happen en zat heel levendig te kijken naar alles wat er buiten gebeurde of schreeuwde luidkeels in de tuin of Binkie buiten kwam om te spelen. Elke dag hoopten we dat de verbetering blijvend zou zijn. Helaas ging zijn toestand achteruit en konden we niet meer hopen op een wonder. Het was duidelijk dat hij ooit langzaam zou liggen te stikken. Op een zondagochtend moest ik een dierenkliniek bellen en maakte ik de ultieme afspraak. Ik belde ook een taxi die aankwam op het moment dat Maupie met veel moeite van zijn kattenbak kwam. Hij was hevig aan het hijgen. Vanaf dat moment ging het allemaal heel abrupt. De taxichauffeur stond al voor de deur en ik stopte Maupie in de reismand wetende waar we met hem naartoe gingen. Er was geen excuus meer om het uit te stellen. Zijn toestand zou alleen maar erger worden en op een dag zou die arme kat voor onze ogen stikken. Wij zouden hulpeloos zijn, er zou niets zijn wat we konden doen om hem te helpen zijn lijden te verlichten, dat wist ik. Ik had ooit een tante van mij op een vreselijke manier zien worstelen en echt vechten met de gruwelijke dood van verstikking veroorzaakt door een hartinfarct en dat wilde ik nooit nogmaals meemaken. Maupie's toestand zou niet beter worden zoals vele malen eerder. Hij was bijna helemaal buiten adem toen hij van zijn bak kwam en de laatste dagen had hij zelfs naar adem gesnakt nadat hij iets had gegeten. Het moest dus gebeuren omwille van hem. Met een vreselijk gevoel van machteloosheid zaten we in de auto op weg naar de kliniek. Ik hoopte nog steeds dat ik het weer kon uitstellen. Maar de arme kat lag in de mand zonder te bewegen. Wat zouden we hem missen, onze kleine vriend. Maar er was niets anders dat we konden doen, we konden hem niet redden, we konden enkel voorkomen dat hij een akelige dood zou krijgen. We wilden niet dat hij langzaam zou stikken. 'Het kan niet anders, het kan niet, het moet, het moet. Voor zijn bestwil'.

Ik bleef die woorden in mijn hoofd herhalen als een soort mantra tijdens de rit. De rit leek eindeloos maar was ook veel te kort. Ik kon mijn voeten nauwelijks bewegen toen we de laatste meters naar de ingang van de kliniek liepen. Niet veel later stonden we met een overleden Maupie in de reismand buiten en begonnen we aan een lange wandeling naar huis vanaf de kliniek door de in fijne vlokken vallende sneeuw. Het had gewoon niet gepaster kunnen zijn. Maupie was in de winter gekomen toen het hevig sneeuwde en had ons nu verlaten terwijl er kleine sneeuwvlokjes vielen als tranen.

Net als Wollie was Maupie tien jaar bij ons geweest. We namen zijn dode lichaam mee naar huis om hem een tijdje thuis te houden, om hem te zien, om hem te kunnen aaien, om hem te knuffelen, om afscheid van hem te nemen en hij van ons en van zijn huis. Met Wollie hadden we dit een paar maanden eerder ook gedaan. Net als Wollie zou ook Maupie binnen een paar dagen worden opgehaald voor crematie. Wollie was een paar maanden eerder overleden aan kanker en ik had binnen een paar maanden geen katten meer. Ze waren de laatste van een stel zwerfkatten. Maupie was in het begin van de winter plotseling in Heleen haar tuin opgedoken en was gebleven toen hij wist dat er voedsel werd uitgedeeld. Alle andere katten hadden een eigen plekje in een schuur of een andere schuilplaats maar lieten hem die niet gebruiken. Zo had hij de eerste dagen gewoon in de tuin bij de deur in de sneeuw gezeten. Op een ochtend hadden we dat gemerkt en ik besloot hem mee te nemen naar mijn huis. Hij was vrij klein voor een volwassen kat en had duidelijk moeite om te overleven tussen die grotere en sterkere katten.

Niet veel later stond ik in tranen na een lange wandeling naar huis en ik bleef lange tijd staren naar al zijn blikjes en kuipjes met nierdieet. Voedsel dat hij niet meer zou gebruiken. Zonder nadenken stopte

ik alles snel in een doos om het aan de mensen van het dierenambulance mee te geven als ze na een paar dagen Maupie zijn dode lijf kwamen ophalen. Het dierenasiel zou het voedsel hopelijk kunnen gebruiken. Zijn normale eten, dat we hem de laatste dagen van zijn leven weer hadden gegeven, wilde ik aan een buurman geven voor zijn kat Pim. Maupie was altijd erg onder de indruk geweest van Pim en het leek me een leuke gedachte: van Maupie voor Pim. De kattenbakkorrels waarvan ik nog bijna een volle zak had besloot ik aan mijn burens naast mij te geven. Verbaasd staaarde de buurman me aan.

"Bedankt Rob... maar wat wil je dat ik ermee doe?"

"Voor Binkie zijn toilet," antwoordde ik.

"Oh nee, dat is niet nodig, Binkie doet zijn behoeften in de tuin van burens", zei hij met een grijns op zijn gezicht.

"Ja", dacht ik, "dat klopt, onder andere in de mijne." Op dat moment realiseerde ik me nog niet dat Binkie vrijwel niet meer in huis mocht komen.

Ik was niet van plan om een nieuwe kat te nemen ook al was het huis opeens erg leeg en vreselijk stil. Vanuit elke hoek van het huis staarden herinneringen me aan. Ik dacht soms te horen miauwen of verwachtte Wollie of Maupie ergens te zien en vroeg me af waar ze waren. Ik ging zelfs soms op zoek naar hen totdat ik me ineens realiseerde dat ik tevergeefs zocht. Door de intensieve zorg die Maupie lange tijd nodig had gehad had ik geen kans of tijd gehad om Wollies dood te accepteren en nu miste ik ze plots allebei. Er lagen 's nachts ineens geen katten meer naast me. Ook waren er geen katten om me 's morgens wakker te maken als ze vonden dat ik veel te lang in bed bleef liggen. Wollie had de gewoonte om mijn gezicht te likken tot ik eindelijk mijn ogen opende. Soms schrok ik een beetje als ik dan direct een grote kattenkop zag op het moment dat ik mijn nog slaperige ogen opende. Dat vond ze altijd grappig. Maupie likte niet mijn gezicht maar mijn voeten wat ook een zeer effectieve methode is om een slaper wakker te maken. Ze waren er niet meer, mijn twee vriendjes. Zoals Maupie Wollie had gezocht en mij overal in huis had gevolgd nadat Wollie was overleden, liep ik nu in een soort trance door een leeg huis en was op zoek naar hen allebei. Ik was extra blij als Heleen langskwam. Heleen miste hen net zo erg als ik of misschien zelfs nog wel meer. We troostten elkaar met herinneringen en anekdotes. Maar dit was niet zoals het was geweest. Het fysieke contact was weg. Nooit meer hen aan kunnen raken; nooit meer hen kunnen strelen; ze nooit meer naast je te voelen en weten dat dit nooit meer zou gebeuren. Weten dat het nooit meer zou kunnen gebeuren. Ik had geen rust en voelde me gekweld door de stilte in mijn kille, lege huis. Een huis dat geen thuis meer leek. Vaak liep ik zinloos de trap op en af of ging ik naar buiten om aan die leegte te ontsnappen. Na een tijdje maakte ik plannen om op een lange vakantie te gaan want na vele jaren kon ik dat ineens. Het zou niet gebeuren: Piet kwam, niet veel later.

Nadat ik Piet in huis had genomen en een paar maanden later ervoor had gezorgd dat hij zijn eigen deur kreeg merkte ik wat er met Binkie was gebeurd. Hij leek zo blij met die deur, nog meer dan Pieter. Nadat ik merkte hoe vaak Binkie binnenkwam begon ik te beseffen dat hij geen echt thuis meer had. Ik begreep nu ook waarom Binkie de laatste tijd zo agressief was. Hij had niet alleen zijn vriend en pleegvader verloren maar waarschijnlijk ook zijn huis. Ik had gemerkt dat hij soms erg agressief was en dat hij me niet meer leek te vertrouwen. Hij probeerde me vaak te slaan als ik hem passeerde. Hij voelde zich wellicht ook verraden door mij. Gelukkig ging alles goed tussen Piet en Bink en kwamen ze vaak achter elkaar door hun eigen deur naar binnen om een hapje te eten. Samen zaten ze in de tuin of voor het huis op de stoep. Zo werd Binkie in zekere zin ook mijn kat, hoewel onofficieel. Binkie sliep bijna elke avond in mijn keuken. Ik hoorde hem door zijn deur komen en hoorde hem bijna elke ochtend weer gaan voordat ik de keuken in ging om koffie te zetten. Nadat Pien kwam was hij ook overdag verwezen naar de keuken. Tussen Piet en Pien ging het gelukkig veel beter maar tussen Binkie en Pien was dat nog verre van het geval. Pien was nog steeds erg bang voor hem maar wilde ook de tuin in ook al wist ze dat Binkie vaak in de tuin was. We hadden veel nagedacht over hoe Pientje ook de tuin in kon zonder dat zij door Binkie werd aangevallen of opgejaagd. We waren bang dat ze in paniek zou raken en in de verkeerde richting weg zou rennen om haar huis weer te verliezen. Binkie kon soms erg agressief zijn, bijna kwaadaardig. We hoopten dat Piet die haar had geaccepteerd, haar zou verdedigen als Bink problemen zou maken. Pien moest tenslotte ook naar buiten kunnen. Haar ongenoegen over het feit dat ze binnen werd gehouden groeide met de dag.

"Piet mag naar buiten", zo leek Pien soms heel hard te miauwen.

"Dat wil ik ook!

Het is niet eerlijk...

Het is gewoon discriminatie!"

Het was niet mogelijk om haar veel langer binnen te houden. Op een zonnige dag probeerde ik het voor het eerst. Piet was al een tijdje in de tuin en genoot van de zomerzon op de oude bank. Pien was erg onrustig. Ik dacht dat Binkie niet in de tuin was dus dit leek me het juiste moment om haar de tuin in te laten. Eindelijk kreeg Pien haar zin en mocht ze mee de keuken in. Ik had de deur naar de tuin nog niet geopend of ze stond al buiten via het kattenluik. Ik hoorde het klikken daarvan en zag haar naar buiten komen terwijl ik de deur nog verder moest openen. De kleine boef. Ze zag er helemaal tevreden uit. Als een jong veulen sprong ze op en neer en rende door de tuin van de ene kant naar de andere. Haar geluk duurde echter niet lang. Het bleek dat ik me had vergist Binkie lag naast de schuur op een van de vuilniscontainers en werd wakker door het tumult dat Pien maakte. Ik kon bijna zijn gedachten lezen terwijl hij opstond: 'Ha, dit is mijn kans...!'

Langzaam stond hij op klaar om haar aan te vallen. Pientje had hem nog steeds niet opgemerkt.

'Nu kan ik je eindelijk eens een lesje leren', leek Binkie te denken en met wraakgevoelens in zijn kop sloop hij langzaam naar haar toe. Voordat ik iets kon doen greep Pieter al in. Binnen enkele sprongen stond hij in het midden van de tuin klaar om in te grijpen en Binkie de pas af te snijden. Pas toen zag ook Pien het gevaar en rende naar de veiligheid van het huis. Binkie wilde achter haar aan maar Piet verhinderde het. Er volgde een korte schermutseling tussen hen beiden waarna Binkie zich terug trok en zelfs gedwongen door Piet de tuin verliet. Vanaf een hoge, veilige plek op de schutting bleef hij wel naar Pien kijken die inmiddels weer terug was in de tuin nadat het gevaar was geneutraliseerd. Binkie vertrok uiteindelijk vanwege Piet zijn dreigende houding.

"Je blijft met je klauwen van mijn zussie af", waarschuwde Piet hem heel duidelijk. Pieter stond hoog op zijn poten in het midden van de tuin en zag er bijna twee keer zo groot uit en gromde nog steeds. Pienie vond het allemaal prachtig en rende vrolijk door de tuin terwijl Bink ervoor koos om stilletjes aan de andere kant van de schutting te verdwijnen.

De eerste dagen na de verdwijning van Piet waren we overtuigd om hem binnen een paar dagen of misschien wat langer te vinden, maar we twijfelden er niet aan om hem te vinden. We konden gewoon niet geloven dat hij voorgoed weg was. Na de eerste schok probeerden we alles systematisch aan te pakken. Pientje keek met verdrietige ogen toe vanaf de leuning van de bank. Ze was duidelijk nog meer getroffen door de verdwijning van Pieter dan wij. Ze speelde niet meer, ze lag daar alleen maar. Pientje was niet meer onze kleine ADHD katten. Elke keer als ik thuis kwam om nieuwe flyers op te halen streelde ik haar en sprak tegen haar. Ik vertelde haar alles wat ik had gedaan en wat we deden om Pieter te vinden. Ze keek me met grote hoopvolle ogen aan begon dan te spinnen of likte mijn hand.

"Ja, Pienie we zullen alles doen om je grote broer te vinden.

Vertrouw me meisje, we gaan hem vinden."

Ze keek me aan, knipoogde naar me en likte mijn hand opnieuw.

"We gaan hem vinden", zei ik ook tegen mezelf maar soms was ik hier minder zeker van dan ik tegen Pien zei. Af en toe twijfelde ik er niet aan. Het kon gewoon niet zijn dat Piet volledig was verdwenen. Andere keren was ik bang dat we hem nooit meer zouden zien en met dat idee in mijn achterhoofd raakte ik helemaal gestrest en depressief, of agressief wat ook gebeurde en wilde ik de rotzak die Piet iets had gedaan gewoon vermoorden, terwijl ik me op andere momenten helemaal gebroken en totaal apathisch voelde.

Om hem nooit meer te aaien.

Om nooit meer voor hem te zingen.

Om nooit meer in zijn ogen te kijken.

Om nooit meer op bed naast hem te liggen.

Om hem nooit meer naast me te voelen.

Om nooit meer zijn 'prrr' te horen.

Om hem nooit meer zijn beloning te geven als hij op zijn bak was geweest.

Om hem nooit meer op mijn schoot te voelen zitten.

Om nooit meer....

Om nooit meer....

Op die momenten dat ik hier aan dacht voelde ik me totaal hulpeloos. Ik stampte de kamer op en neer om te proberen die vreselijke gevoelens kwijt te raken. Ik wilde niet negatief denken, want dan zou ik me verloren voelen en apathisch worden, op de bank gaan zitten staren en mezelf verliezen in het niets.

Vrijwel direct na de verdwijning van Piet waren we begonnen met het verspreiden van flyers in de omgeving en ik was daar nog steeds mee bezig toen Heleen weer aan het werk ging. Ze had haar baas verteld dat ze een paar dagen niet zou komen maar ze kon niet veel langer wegblijven. Het was een extra belasting voor mij omdat ik nu niet alleen de flyers moest rondbrengen maar ook moest printen en vouwen. Ik probeerde vast te houden aan het idee dat het de moeite waard zou zijn. Door hiermee door te gaan moest de verlossende boodschap komen ook al had het tot nu toe nog niet tot iets geleid. Onze zoektocht in de grote loods achter mijn huis had tot niets geleid. Hoewel het onwaarschijnlijk leek wisten we niet zeker of hij daar niet per ongeluk zat opgesloten. Als Piet daar opgesloten was zou hij zeker jammeren en brullen om gehoord en vrijgelaten te worden. Er was geen geluid uit de loods gekomen. We vermoedden dat Piet niet in deze loods zat maar wilden het zeker weten. We vroegen de eigenaar of we mochten kijken. Hij begreep gelukkig onze wanhoop en dat we alles wilden doen om onze kat te vinden. Hij vertelde me eens dat er een kat de loods was binnengeslopen. Hij had dat niet gemerkt en aan het eind van de dag de deur afgesloten. De mensen wiens kat het was waren woedend op hem geweest toen hun kat de volgende maandagochtend uit zijn loods kwam. Hoe onlogisch we het eigenlijk vonden, we hoopten heel hard dat er iets dergelijks met Piet was gebeurd.

"Dat zal hem leren overal in te kruipen", zei ik hoopvol. Helaas was onze zoektocht voor niets.

Na weer een mislukte zoektocht hoopten we dat de flyer ons meer geluk zou brengen. Met dit idee in het achterhoofd stapte ik laat in de middag de straat op nadat ik een nieuwe lading had afgedrukt. Meteen kwamen twee buurkinderen naar me toe en vertelden dat ze Pieter hadden gezien. Het was in een straat heel dichtbij.

"Daar zit hij.

We weten het zeker.

Een grote zwart-witte kat, we weten zeker dat het uw kat is, buur."

Dit klonk als muziek in mijn oren. Na een paar vragen te hebben gesteld was ik overtuigd. Ze hadden die zwarte vlek bij zijn neus gezien. Hij had die brede witte soort kraag om zijn nek. Het moest Pieter zijn. Ik had de flyers niet meer nodig. Ik ging snel terug naar binnen om ze weg te leggen. Met de kattenmand haastte ik me naar de straat waar de kinderen het over hadden gehad. Het was al laat in de middag en het werd steeds donkerder toch hoopte ik hem te zien. Dan kon ik hem pakken en terug naar huis brengen. Heleen zou na het werk komen en hoe heerlijk zou het ook voor haar zijn als Piet weer in zijn stoel of op de vensterbank lag. Alsof er niets was gebeurd. Meer dan een half uur liep ik in cirkels heen en weer bij de hoek van de straat waar de kinderen hem hadden gezien zonder dat ik Piet zag. Het was al behoorlijk donker geworden en mijn gevoel van hoop was langzaam veranderd in een gevoel van totale teleurstelling. Voor de zoveelste keer liep ik naar de hoek. Plotseling zag ik hem pontificaal zitten in het midden van de straat. Die kinderen hadden gelijk. Daar zat hij, vlak bij de hoek.

"Oh Piet, oh jongen", riep ik bijna hardop van geluk.

"Oh vriend gelukkig heb ik je gevonden", vervolgde ik nog vanaf afstand.

Ik voelde me bevrijd van iets zwaars dat op mij was gevallen op de dag dat Piet verdween. Nu was het weg, net zo plotseling als het bovenop me was gevallen. Zo snel ik kon liep ik naar hem toe en riep zijn naam weer. Maar Piet reageerde vreemd leek het en ik stopte. Hij leek bang voor me te zijn. Wat was er mis met hem? Klonk mijn stem buiten op straat zoveel anders? Had hij me niet herkend? In verwondering keek ik naar hem en begreep niet wat er met hem aan de hand was. Ik dwong mezelf om kalm te blijven en liep zo rustig mogelijk in zijn richting. Ik probeerde niet meer te enthousiast te zijn omdat dit hem bang leek te maken. Ik was niet ver van hem vandaan toen hij ineens naar een schutting remde en ik hem snel achter de houten planken ervan zag verdwijnen. Hij leek in een shock of zoiets. Waarom deed hij anders zo vreemd? Ik voelde me wanhopig. Was hij aangereden door een auto en was hij zijn geheugen kwijt? Was dit de reden voor zijn vreemde gedrag? Waarom was hij ook niet thuisgekomen als hij al die tijd zo dicht bij zijn huis was geweest? Waarom had hij hier al dagen rondgelopen en waarom liep hij nu van me weg? Ik kon er gewoon niets van begrijpen.

Maar wat het ook was, ik had Piet gevonden en dat was alles wat er toe deed. Nu moest ik alleen nog een manier vinden om hem veilig thuis te krijgen. Ik gluurde langs de latten van het schutting om te zien waar hij naartoe was gegaan. Het was donker achter dat tuinhek en in het begin kon ik niets zien. Het duurde even voordat ik hem zag. Hij zat niet eens zo ver weg van mij vandaan. Toen viel het me op, ik zag ineens wat gewoon niet waar kon zijn: het was Piet niet. Het was een andere kat, een kat die precies op Piet leek alsof hij zijn tweelingbroer was maar deze kat had niet die grote zwarte vlek over de helft van zijn kin. De kin van deze kat was helemaal wit wat ik duidelijk kon zien, ook al was het donker. Ik voelde echt de grond onder me verdwijnen. Ik had zeker geweten dat ik Piet had gevonden. Ik was zo blij en opgelucht toen ik hem daar midden op straat zag zitten. Ik had al gedacht dat de nachtmerrie voorbij was. Ik had al gedacht hoe gelukkig Heleen zou zijn en natuurlijk Pien. De manier waarop kleine Pien haar grote broer thuis zou verwelkomen, hoe ze zich aan hem zou vastklampen om hem nooit meer los te laten vanaf het moment dat hij weer thuis was. En hoe ik de volgende dag met hem naar de dierenarts zou gaan om te kijken of alles in orde was. En hoe gelukkig Piet zelf zou zijn dat hij weer thuis was. En hoe ik hem zou vasthouden en aaien. 'Shit, shit, fucking hell, dit is niet eerlijk', was alles wat ik dacht en wilde dit zo hard als ik kon door de stille straat brullen maar er kwam geen geluid uit mijn mond. Ik stond daar gewoon te staren en keek in de ogen van Piet zijn dubbelganger en voelde me volledig verslagen.

Piet was al bijna een week vermist. Op een gegeven moment overwoog ik of we onze flyers ook aan de andere kant van de spoorlijn en in de buurt aan de andere kant van de rivier moesten verspreiden. Maar waar zou ik de grens kunnen trekken? Het was onmogelijk om overal flyers te bezorgen. Maar wat als Piet de spoorlijn was overgestoken? Of als hij over de brug was gegaan. De mensen daar wisten niets over zijn verdwijning. Ik hoopte dus maar dat de lokale kranten iets zouden publiceren over Piet zijn verdwijning. Met een stukje over Piet in hun krant zouden we de hele regio in één keer veel sneller bereiken dan wij met onze flyers konden. Wat konden we doen als ze het niet deden? Een hele week was dan voorbij gegaan besepte ik. Niet wetende wat ik moest doen zat ik zenuwachtig heen en weer te bewegen op de bank als ik thuis op reacties wachtte.

Ook keek ik elke dag naar alle berichten van gevonden katten op de vermiste dierenpagina in de hoop dat Piet al gevonden was. Die pagina was een echte ramp en ik vroeg me af of dit niet beter kon. Veel berichten zouden op bijna elke kat kunnen slaan.

'Kater, zwart-wit' of 'cyperse kat'.

Hoe kon je in hemelsnaam je kat vinden met zo een omschrijving? De meeste katten hebben wel iets specifiek. Bij compleet zwarte of witte katten kon ik me voorstellen dat er weinig te zeggen is. Maar in veel of in de meeste gevallen kan het beter. Een foto van een gevonden dier kan iemand veel tijd besparen die op zoek is naar een verdwenen dier. De weinige foto's van vermiste dieren vielen mij ook op als vreemd. Ik kon niet geloven dat zo weinig mensen een foto van hun dier hadden die desnoods snel genoeg gedigitaliseerd kon worden. (Dit was zo in 2007, gelukkig is dit heel veel verbeterd.)

We sliepen allebei erg slecht en ik begreep niet hoe Heleen zichzelf op de been hield. Ik kon overdag op de bank gaan liggen om wat te rusten, zij kon dat niet. Hoe lang zou deze nachtmerrie nog duren voordat alles weer normaal zou zijn? Zouden we door kunnen gaan? Zou alles op een dag weer normaal worden? Er waren zoveel vragen. Niet weten wat er was gebeurd verscheurde ons gewoon. Niet weten of alles op een dag weer goed zou komen was gewoon een mentale marteling.

Waar was Piet?

Hoe ging het met hem?

Had hij genoeg te eten of was hij uitgehongerd?

Erger nog, had hij water?

Was hij ergens opgesloten zonder eten of drinken?

Had de eigenaar van de schuur waar Piet misschien zat opgesloten de flyer ontvangen?

Had hij of zij het gelezen?

Hadden we die persoon bereikt?

Was die persoon thuis?

Wat als die persoon op vakantie was?

Voor hoe lang?

Zou die persoon op tijd terug zijn?

Zou Piet zo lang overleven?
Moest ik ook nog een straat verder flyers bezorgen?
Wisten genoeg mensen dat Piet gemist werd?
Zou niemand Piet horen als hij opgesloten zat in een schuur?
Hield hij zich te stil?
Waarom?
Maakte hij genoeg lawaai om gehoord te worden?
Dat zou hij toch zeker doen.
Dat moet hij ook doen.
Iemand moet hem zo horen!
Wat als niemand hem hoorde?
Hij miauwde altijd zo zacht.
Misschien hoort niemand hem.
Oh, Piet jong, laat je alsjeblieft horen anders verhonger je als we je niet op tijd vinden.
Oh lieve vriend waar ben je?
Waar kan je zijn?

Ik keek ook elke dag of Piet al als vermist stond vermeld. Na bijna twee weken was dat nog steeds niet het geval. Heleen had al bitter gezegd dat zijn verdwijning eerder in de kranten zou worden vermeld dan dat de mensen van het dierenasiel Piet op hun webpagina plaatsten. We hadden alle vertrouwen in hen verloren, in de meeste van hen in ieder geval.

Ik hield vast aan de gedachte dat Piet op een dag ineens weer thuis kon zijn. Net zo plotseling als hij was verdwenen. Elke keer als ik zijn kattenluik hoorde sprong ik op en rende naar de keuken in de hoop dat het Piet zou zijn. Meestal was het Binkie die niet begreep waarom ik zo nerveus was.

'Waarom is die tweebener zo neurotisch', leek hij soms te denken.

Op andere momenten was het gewoon de wind die de keuken in blies en het lawaai maakte.

"Nee schat, het was niets", was alles wat ik tegen Pien zei na terugkomst in de woonkamer. Ze keek ook vaak hoopvol op als we het geluid van het kattenluik hoorde. Ze was erg verdrietig. Ze gedroeg zich heel anders. Ze was niet meer onze wervelwind. Bijna levenloos keek ze vanaf de bank naar alles wat er in haar huis gebeurde. Als we even op de bank gingen zitten kwam ze bijna meteen naar ons toe en ging ze op Heleen of op mijn schoot liggen. Iets wat ze eerder niet vaak had gedaan. Nu wilde ze bijna permanent bij ons in de buurt zijn. Ze miste duidelijk het fysieke contact dat ze met Piet had gehad. Ze werd meer en meer een schootkat. Ze lag vaak in hele vreemde houdingen. Met haar lijf op schoot en haar voorpoten en kop naast onze benen naar beneden hangend. Spelen, rommelen, rennen, alles was gestopt. Het leek wel of onze ADHD katten ineens was veranderd in een andere kat, een dode kat, en dat deed extra pijn. Na de verdwijning van Piet zagen we Pienie langzaam wegwijnen. Soms, als ik door de kamer liep probeerde ze met één van mijn voeten te spelen zoals ze met Piet had gedaan. Ze trachtte mijn voet in een soort greep vast te houden maar dat lukte niet echt. Ze keek me met een trieste blik aan en miauwde zachtjes terwijl ze terug liep naar de bank.

"Waar heb ik je voor, ik kan niet met je spelen, zorg alsjeblieft dat mijn grote broer thuiskomt."

Na een paar dagen kwamen er reacties. Veel mensen dachten dat ze Piet ergens gezien hadden. Soms wist ik al dat het Piet niet kon zijn omdat ik de kat waar ze over belden al had gezien. In alle andere gevallen haastte ik me naar de plek waar hij misschien gezien was. Helaas was het Piet nooit. Elke keer had ik hoge verwachtingen en ging ik teleurgesteld terug naar huis. Zo snel als ik kon ging ik naar huis om op nieuwe telefoontjes te wachten. De gouden tip moest komen, het moest gewoon zo zei ik tegen mezelf. Soms zat Pientje op de vensterbank en het leek het alsof ze bang was dat ik ook niet meer terug zou komen en dat ze helemaal alleen achter zou blijven. Snel ging ze naar de huisdeur als ze me zag aankomen. Ze wachtte me bijna elke keer op in de gang. Steeds weer moest ik haar teleurstellen als ze hoopvol van mij naar de kattenmand keek en weer terug naar mij.

"Nee, lieverd, het was Piet niet", stelde ik haar weer teleur.

Als ik later even op de bank ging zitten kwam Pien op mijn schoot terwijl ik wachtte tot de telefoon zou rinkelen. Na een paar dagen waren er veel telefoontjes geweest. Er waren zoveel mensen op zoek naar Pieter dat hij wel gevonden moest worden. Soms belde iemand bijna 's nachts nog als hij of zij net thuiskwam en dacht Piet te hebben gezien. Vaak zei iemand ook heel expliciet hoe erg het voor Piet

was dat hij de weg naar huis was kwijtgeraakt en ook voor Heleen en mij voor het missen van Piet. Hij of zij sympathiseerde met ons en hoopte dat we hem snel zouden vinden. Het verzachtte de pijn een beetje. Soms vertelde iemand hoe hij of zij ooit een dier had gehad dat na lange tijd weer thuis was gekomen.

"Hij kan altijd terugkomen, je weet maar nooit...", met deze woorden beëindigde iemand het gesprek om ons hoop te geven en ik hoopte dat het voor Piet en ons ook waar zou zijn.

Op een dag werd ik in de middag gebeld door een vrouw die twee straten verderop woonde. Ze dacht dat ze Piet vlakbij de snackbar had gezien. Door wat ze vertelde vermoedde ik dat het niet Piet was maar een kat die ik al een paar keer eerder had gezien. Toch ging ik naar de plek toe en liep een tijdje rond om te kijken en te zoeken zonder ook maar één kat te zien. Voordat ik naar huis ging besloot ik te kijken onder een geparkeerde auto.

"Ben je iets kwijt?"

Ik keek in de richting waarvandaan de stem had geklonken. Een man stond voor zijn huis en keek naar mij. Ik dacht 'misschien was ik stom geweest om onze boodschap ook in die straten niet te bezorgen. Misschien had iemand daar Piet gezien'.

Ik liep naar hem toe en vertelde hem over Piet. Zijn verdwijning, hoe hij eruit zag en hoe lang hij vermist was.

"Er wordt alweer een kat vermist", riep de man luidkeels tegen zijn vrouw die vanuit het raam op de eerste verdieping naar ons keek. Geschokt vroeg ik me af wat hij bedoelde met 'alweer'. Was er iets vreselijks dat ik niet wist? Dus vroeg ik hem wat hij bedoelde.

"Je kunt beter die gekke oude man daar gaan bezoeken", zei hij en wees in de richting waar ik net vandaan kwam. Voordat ik hem kon vragen om specifieker te zijn legde hij het al uit.

"Die idioot die vaak andermans katten van de straat haalt om ze dagen of soms weken bij hem thuis vast te houden..."

Ik voelde me echt bang worden en vroeg welke man hij bedoelde.

"Weet je het niet?"

Het is bekend....

Die rare kerel die daar in die straat woont"

Weer wees hij in de richting waar ik zelf ook woon. Ik herinnerde me vaag dat iemand me ooit had verteld over een man die katten zijn huis in lokte. Stom genoeg had ik tot nu toe niet eens aan dat verhaal gedacht. Ondertussen was de vrouw van de man naar beneden gekomen en had zich bij ons gevoegd. Samen vertelden ze me over hun beproeving, een echt gruwelverhaal dat al jaren aan de gang was. Ik had echt de rillingen terwijl ik luisterde. Een oude man nam regelmatig hun kat gewoon van hun hek en hield het dier dagenlang en soms wekenlang vast. De man leefde in de veronderstelling dat hun kat zijn kat was. Hij kon niet geloven dat zijn kat een paar jaar geleden was gestorven.

"Kan niemand er iets aan doen", vroeg ik geschokt.

Ze keken me even aan. Ik kon de wanhoop op hun gezicht zien.

"Nou, wat is er te doen", vroegen ze bijna samen als één.

"Hoe bewijs je dat jouw kat jouw kat is!"

Ik voelde me geschokt en kon alleen maar naar ze staren. Ik wist niet wat ik moest zeggen. Tot dit moment had ik me niet gerealiseerd dat Piet slachtoffer kon zijn van een totale idioot. Naïef als ik was had ik er niet eens aan gedacht dat dit een mogelijkheid kon zijn. Je ontvoert niet het dier van iemand anders. Als je een kat wilt kun je naar het dierenasiel gaan. Daar zijn dieren genoeg die graag een huis willen hebben.

'Oh mijn god', dacht ik, 'hoe bewijs ik dat Piet in zo'n geval bij mij hoort?'

Arme Piet, die bang is voor mensen die hij niet kent...

Arme kat om door zo'n idioot, een totale gek, vastgehouden te worden.

Waarom heeft die idioot mijn arme Piet moeten ontvoeren!

Pieter zou zo vreselijk bang zijn.'

Ik kon gewoon niet helder denken en was echt in paniek. Zo ging een groot deel van hun verhaal aan mij voorbij. Ik vroeg hen of ze de dierenbescherming nooit hadden ingelicht. Die zou toch iets kunnen doen, vroeg ik.

"Oh, zeker... We hebben ze al een paar keer alles laten weten", zei de man.

Ik zag weer die wanhoop op zijn gezicht. Hij stopte even en keek me aan voordat hij bitter vervolgde.

"Ze hebben ons nooit een antwoord gegeven.

Wat kunnen we nog meer doen?

Wat kunnen we doen?"

"Zijn ze dan niet geïnteresseerd... ", vroeg ik verward.

"Blijkbaar niet..."

We hebben de hoop opgegeven, het kan ze blijkbaar niets schelen."

"Hoe zit het met politie?"

Voordat ze antwoordden keken ze elkaar en mij even aan alsof ze zich afvroegen of het wel de moeite waard was om alles nog een keer aan iemand uit te leggen.

"We hebben een kennis die bij de politie werkt...", zo begon de man.

"Die heeft ons duidelijk gemaakt waarom de politie in een zaak als de onze niets kan doen."

Ik keek hem ongelovig aan.

"Waarom kunnen ze dat niet...."

Het is tenslotte jullie kat!"

"Ja, dat zou je denken..."

Maar, nogmaals, hoe bewijs je dat jouw kat jouw kat is."

"Hoe?", herhaalde de man nogmaals.

"Iedereen lijkt machteloos en ondertussen kan een idioot doen wat hij wil", concludeerde ik alsof zij er zelf niet van bewust waren dat dit zo was. Ik huiverde, wilde er niet eens aan denken om gevangen te zitten in een idioot zijn waan. Deze situatie was al enkele jaren aan de gang vertelden ze. Ze hadden de hoop opgegeven dat er ooit nog een oplossing zou komen. Ze wachtten gewoon elke keer maar weer af tot de idioot de kat weer naar huis liet gaan.

"Hij doet ze geen kwaad", zei de vrouw in een poging mij gerust te stellen.

"Hij zorgt goed voor ze!"

Dat is ook deels het probleem, als hij die dieren kwaad zou doen dan kan de politie ingrijpen.

Nu kan dit niet."

De eerste keer dat hun kat was verdwenen hadden zij overal gezocht, net als ik nu. Na een tijdje, nadat ze de hoop hadden verloren, keerde de kat plotseling terug naar huis. Om kort daarna weer weg te zijn. Niet veel later kwamen ze erachter wat er aan de hand was. Ze zagen hun kat op een dag in het huis van de man op de vensterbank zitten. De man hield koppig vol dat het zijn kat was.

"We voelden ons toen zoals jij je nu waarschijnlijk voelt.

We waren eerst in shock en wisten niet wat er met ons dier was gebeurd", zei de vrouw en herhaalde nogmaals om mij gerust te stellen: "Hij zorgt echt goed voor dieren, geloof me."

Ze zeiden ook dat hij niet alleen hun kat soms meenam maar ook katten van andere mensen verderop in de straat. De man had vroeger zelf een kat gehad die was overleden maar ging ervan uit dat elke kat die hij zag zijn 'verdwenen' kat was. Er was een korte stilte. Ik wachtte in totale wanhoop op wat er verder zou volgen. Wat kon ik doen als hun verhaal waar was? Mijn arme Piet, mijn arme vriend wat zou hij bang zijn. De vrouw zag me in paniek raken en probeerde me gerust te stellen.

"Ik weet dat hij goed voor ze zorgt", zei ze opnieuw.

"Toen de supermarkt nog op de oude locatie was, ontmoette ik hem daar vaak..."

En hij kocht altijd een heleboel blikjes diervoer..."

Hij zorgt echt goed voor de dieren!"

'Ja, geweldig', dacht ik. Haar poging om me gerust te stellen maakte zaken niet beter.

"Hoe lang zal die idioot Piet nog vasthouden", vroeg ik. Ze wisten het niet.

"Het beste wat je kunt doen", zeiden ze, "is wachten tot hij hem laat gaan.

Mijn eerste reactie was om direct naar het huis van die gek te gaan en zijn deur in te trappen om Piet te bevrijden. Maar wat als hij Piet helemaal niet vasthield? Ik had het gevoel dat ik volledig gek aan het worden was net als op die dag toen ik die Piet zijn dubbelganger zag.

Even later liep de man die me dit nachtmerriescenario vertelde met me mee om me te laten zien waar die idioot woonde. Gemeten in een rechte lijn woonde hij op minder dan honderd meter van mijn huis. In plaats van dat ik Piet eindelijk had gevonden en de nachtmerrie was afgelopen had ik er nog eentje bij.

"Nu weet je waar hij woont, de rest is aan jou," hoorde ik de man naast me zeggen.

Verward keek ik naar het huis waar hij me naartoe had gebracht. Zonder op een antwoord te wachten, draaide hij zich om en liep weg. En daar stond ik alleen, niet wetend wat ik moest doen.

Ik dacht: 'je had tenminste even kunnen wachten om me wat morele steun te geven. Jij weet immers alles over deze idioot terwijl ik niet eens weet wie hij is.'

Ik stapte naar de voordeur en belde aan. Eigenlijk hoopte ik dat de man niet thuis zou zijn, ik had geen idee wat ik moest zeggen. Ik voelde me totaal in de war. De deur ging open en in plaats van een angstaanjagend monster, dat ik vanwege het verhaal verwachtte te zien zag ik een kleine zeer magere oude man voor me staan, die me aankeek met een vriendelijke glimlach op zijn gezicht.

"Goedemiddag", zei ik onhandig.

"Ik wil vragen of u mijn kat hebt gezien?"

De vraag klonk te stom om waar te zijn. Natuurlijk zegt hij 'nee', vooral als hij Pieter wel vasthoudt.

'Wat verwacht je, jij idioot?', dacht ik terwijl ik wachtte op het antwoord van de man. Ik was boos op mezelf met mijn stupide vraag. Ik voelde me een totale idioot. Waarom had ik niet gewoon gezegd:

'Ik heb gehoord dat u dieren van andere mensen vasthoudt.'

Waar is Pieter vuile klootzak?

Geef hem onmiddellijk terug aan mij of ik duw u aan de kant en doorzoek uw huis!

Halve gare idioot!

Geef hem dan een duw, ga naar binnen en doorzoek zijn hele huis tot je Piet hebt gevonden.'

"Ja, ik weet dat uw kat vermist is", antwoordde de man ondertussen met een rustige zachte stem.

"Ik had al een flyer over hem in mijn brievenbus gehad, maar sorry, ik heb hem niet gezien."

'Wat nu', dacht ik.

'Doe iets, klootzak...'

Hij kan Piet hebben', schreeuwde een boze stem in mijn hoofd.

'Ja, of misschien niet', hoorde ik als antwoord.

'Wat kan ik doen? Wat als hij Piet helemaal niet heeft?'

Ik kan niet naar binnen stormen op basis van een beschuldiging.'

Ik wist echt niet wat ik moest doen.

"Het is een triest iets", vervolgde de man ondertussen.

"Ik heb zelf ook een kat en ik wil er niet eens aan denken dat hij weg is.

Ik ben helemaal verloren zonder hem...

Maar nogmaals, zoals ik al zei, ik heb uw kat niet gezien, anders had ik het al laten weten."

Terwijl ik probeerde na te denken over wat ik nu moest doen zag ik een grote roodachtige kat heel langzaam uit de woonkamer van de man de gang in komen lopen. Zonder enige interesse liep hij langs onze benen. Dit was die rode kat waar die mensen het over hadden gehad, hun kat. Ik wist niet wat ik moest doen en ging maar naar huis.

Wat had ik kunnen doen?

Wie sprak de waarheid?

Die kat was heel rustig langs ons heen gelopen. Het leek er helemaal niet op dat hij tegen zijn wil werd vastgehouden. Aan de andere kant als dit al jaren aan de gang was, zoals die mensen mij vertelden, was het niet echt verwonderlijk dat de kat zich helemaal op zijn gemak voelde. De kat had zo twee huizen.

"Fucking hell man, wat voor lafaard ben jij toch...", schreeuwde ik.

In woede en wanhoop marcheerde ik als een gekooid dier op en neer door mijn huiskamer.

"Je had iets moeten doen.

Het gaat om Piet, jij stomme klootzak.

Je laat hem in de steek.

Hoe kan je?

Jij lul... Jij laffe klootzak!"

'Maar wat had ik kunnen doen' vroeg ik me ook af. Ik voelde me een totale klootzak, maar ik wist ook dat ik niet zomaar het huis van die man had kunnen binnenstormen.

Opnieuw schreeuwde die boze stem.

'Laat je niet tegenhouden door wetten, jij laffe klootzak'.

'Ja, prima', dacht ik, 'maar wat als de man zich niet had laten wegduwen en het was geëindigd in een gevecht?'

Ik wist dat ik op dit moment in een gemoedstoestand was dat ik totale controle zou kunnen verliezen en misschien zelfs iemands hoofd zou kunnen inslaan.

'Dat risico kon ik niet nemen', zei het nog steeds gezonde deel van mijn geest als reactie op het boze.

'Oh ja, en wat als die oude idioot katten haat en Piet martelt, nu op dit moment!

Jij nutteloos stuk stront!

Je moet iets doen!

Jij idioot!

Jij laffe wezel!

Je toont nooit enige moed.

Ga terug, klootzak!

Ga en haal Piet weg bij die idioot weg voor het te laat is!

Zak die je bent!

Voor de derde keer had ik het gevoel dat ik mijn verstand aan het verliezen was. Heleen was op haar werk en ik wou dat ze dat niet was. Ik moest met iemand praten. Ik wist echt niet meer wat ik moest doen of denken. Ik voelde me totaal gedesoriënteerd, verloren in een maalstroom. Ik stond op het punt om alle controle te verliezen. Uiteindelijk kwam mijn geest langzaam tot rust door een logische en verlossende gedachte.

'Neem contact op met de dierenbescherming', dacht ik.

'Bel ze en probeer uit te vinden wat ze weten over dat verhaal dat die mensen je verteld hebben.'

Ik zocht hun telefoonnummer op en belde hen snel.

"Dierenambulance", klonk het nadat bleek dat het eerste nummer dat ik belde al lange tijd niet meer in gebruik was bij de dierenbescherming.

'Jezus', dacht ik, 'waarom krijg je altijd die lui van de dierenambulance aan de telefoon'.

Dat was ook al de eerste keer dat ik het dierenasiel belde om Piet als vermist op te geven.

'Maar, wat maakt het uit, wat kan mij het schelen', dacht ik en vertelde de vrouw van de ambulance het hele verhaal dat ik net had gehoord en vroeg of zij wist of kon uitzoeken of de dierenbescherming iets wist van deze situatie. Ze wist het niet, zo zei ze, het was allemaal nieuw voor haar en ze beloofde om wat onderzoek te doen en later die dag terug te bellen.

"Er is niets bekend over wat u mij verteld hebt", was haar antwoord niet veel later toen ze terug belde.

"Leuk", antwoordde ik en voelde me bedrogen.

"Terwijl je op zoek bent naar je dier proberen mensen je te betrekken in hun ruzie met een van hun burens, zo lijkt het wel."

"Ja meneer, deze dingen gebeuren soms", antwoordde de vrouw en zei "het heeft onze aandacht".

Ik was echt pissig. Wat een rotzakken. Ik was al totaal van streek en nu hadden die lui geprobeerd me op zo'n walgelijke manier te gebruiken. Ik vond dit te smakeloos voor woorden. Ik wilde het snel vergeten, wilde het laten voor wat het was, maar hun verhaal bleef zich in mijn hoofd herhalen.

'Wat wist ik zeker?

Wie sprak de waarheid?

Die mensen hadden oprecht geklonken.

Sterker nog', zo dacht ik ook, 'Ze hadden verteld dat ze nooit een antwoord hadden gekregen van de dierenbescherming met betrekking tot hun brieven en rapporten over de situatie.'

Ik was niets opgeschoten met dat telefoontje.

'Wie vertelde de waarheid?

Die mensen?

Of die vrouw die ik later sprak toen ze terug belde?

Nogmaals, waarom kreeg je die gasten van de dierenambulance altijd aan de telefoon?

Was er wel een afdeling van de dierenbescherming hier actief?

Met wie had die vrouw van de ambulance vanmiddag dan gesproken?

Was er geen afdeling van de dierenbescherming actief in deze regio?

Op het moment dat Heleen thuiskwam was ik helemaal in de war. Ik wist echt niet meer wat ik moest denken. Wie had de waarheid verteld? Heleen was woedend toen ze hoorde wat er was gebeurd.

"Waarom denk je dat die lui je de waarheid hebben verteld?

Vergeet ze en vergeet wat ze tegen je hebben gezegd.

Je bent helemaal de kluts kwijt.

Je denkt niet meer helder!"

Ik wist dat ze gelijk had, maar ik had haar niet nodig om me de les te lezen om me dit te beseffen. Aan de andere kant was het mogelijk dat het verhaal van die mensen wel waar was, ik kon het gewoon niet gemakkelijk vergeten. Het was mogelijk dat Piet in groot gevaar was. Het maakte me woedend om te weten dat Piet misschien op minder dan honderd meter afstand werd vastgehouden en dat we er niets aan konden doen. Door de machteloosheid raakte ik bijna mijn verstand volledig kwijt. Wat Heleen ook zei en hoewel ik het er deels wel mee eens was, kon ik mijn emoties gewoon niet meer onder controle houden. Ik voelde me verloren in een emotionele storm vanaf de dag dat Piet verdween. Een storm die woedde in mijn hoofd die het me onmogelijk maakte te kalmeren.

"Als hun verhaal waar is, dan hadden de mensen van de dierenbescherming het moeten weten", bleef Heleen herhalen toen ik voor de zoveelste keer mijn twijfel uitte. Deels was ik het ermee eens maar ik bleef ook denken dat het vreemd was dat de vrouw van de dierenambulance vanmiddag zo definitief was geweest toen ze vertelde dat er niets bekend was over het verhaal dat ik haar eerder had verteld. Bij of met wie had ze dit verhaal nagetrokken? Of had ze het zichzelf gemakkelijk gemaakt en had ze helemaal niets gedaan.

'Als er geen dierenbescherming actief was in deze regio met wie had ze dan mijn verhaal gecheckt?' Dat bleef ik me afvragen. Dat had ze dus gewoon niet kunnen doen. Ik bleef worstelen met vragen. Ik wilde zekerheid over wat mij vanmiddag was verteld. Maar hoe krijg je zekerheid? Ik besloot naar boven te gaan om op het internet te zoeken naar een webpagina van de lokale dierenbescherming. Die vond ik snel en gelukkig was er een mailoptie. Ik vond het wel vreemd dat het een e-mailadres was van een particulier via de Universiteit van Amsterdam. Desondanks schreef ik snel het hele verhaal kort en bondig en stond op het punt het te versturen toen Heleen, die ook naar boven was gekomen en ondertussen naast me stond me vroeg om even te wachten.

"Dit kan niet kloppen", zei ze verbaasd.

"Dat mailadres is niet meer geldig.

Ik weet het omdat het een e-mailadres van mijn werk is."

"Oh, weet je het zeker", vroeg ik geïrriteerd.

"Nou, ik ben niet idioot... we gebruiken dit soort e-mailadressen al lang niet meer."

Opnieuw vroeg ik of ze het zeker wist.

"Ja... Het is mijn werk, weet je nog.

Natuurlijk weet ik dat zeker."

Ik voelde me opnieuw wanhopig. Hoe zat die dierenbescherming hier in elkaar? Vanmiddag had ik al ontdekt dat het telefoonnummer in de telefoongids van die dierenbeschermers door iemand anders in gebruik was. Ik kwam er achter nadat ik eerst dat nummer had gebeld. Iemand reageerde furieus en zwaar geïrriteerd op het moment dat ik zei dat ik op zoek was naar de dierenbescherming.

"Dit gebeurt me te vaak!

Ik ben het helemaal zat.

Laat me met rust....

Ik ben het beu, Ik ben het zat...

Ik heb het er volledig mee gehad...

Ik ben de dierenbescherming niet!"

Die woorden schreeuwde hij bijna in mijn oor voordat hij de verbinding abrupt verbrak. En dan die vreemde manier van opereren: Piet, was nog altijd niet als vermist op hun webpagina geplaatst en nu een e-mailadres dat volgens Heleen niet meer in gebruik was. Ik besloot de mail toch maar te sturen en af te wachten. Op die manier wist ik tenminste dat ik er alles aan had gedaan om uit te vinden of dit verhaal van vanmiddag waar of niet waar was. Heleen stond nog naast me en was niet geamuseerd met mijn actie.

"Als je me niet gelooft, dan doe je het op jouw manier..."

Maar ik kan je nu al vertellen dat je geen antwoord krijgt", zei ze boos en geïrriteerd.

"Maar ga je gang als je me niet gelooft..." snauwde ze en ging abrupt daarna terug naar beneden. Ik wilde geen ruzie en zette de computer uit na het versturen van het mailtje. Ik wilde op dat moment niet weten of Heleen gelijk had of niet. Ik ging ook naar beneden en probeerde wat televisie te kijken om mijn gedachten af te leiden maar elke keer als ik aan dat verhaal dacht sprong ik op van de bank. Ik kon het niet helpen, ik voelde me achtervolgd door zoveel demonen dat ik geen rust kon vinden. Het leek echt of ik langzaam gek werd. Vragen bleven mijn geest terroriseren.

'Wat was er met arme Piet gebeurd?'

Waar was hij?
Wie hield hem vast en waarom?
Zouden we onze Piet ooit weer zien?'

Na toch weer een ruzie had ik niet veel geslapen en zette ik 's ochtends meteen de computer aan. Heleen had gelijk, mijn mailtje was direct teruggekomen als zijnde niet te bezorgen. Er was ook al een mailtje van Heleen. Op het werk had ze geprobeerd de persoon van dat mailadres te vinden. Hij of zij werkte al enkele jaren niet meer voor de universiteit. Ik voelde me helemaal terug bij het begin of was het eerder het eind. Ik wist nog niet of dat verhaal dat ik gisteren hoorde waar of niet waar was. Proberen de waarheid te achterhalen was belangrijk, maar hoe? Ik had echt geen idee. Teruggaan naar het huis van die oude man om hem te confronteren leek me het enige wat ik kon doen. Deze keer wist ik dat ik niet moest toestaan dat die idioot me net zo makkelijk wegstuurde als gisteren. Maar wat kon ik doen om dat te voorkomen? Misschien had ik geluk en was hij niet thuis en kon ik Piet ergens zien zitten, als hij in dat huis werd vastgehouden. In dat geval wist ik wat ik moest doen. Het kon me niet schelen wat de gevolgen zouden zijn.

'Schop zijn deur in en haal Piet eruit', dacht ik. Het enige wat telt is dat Piet weer thuis was.

Met dit in gedachten liep ik in de richting van het huis van de man. De goden leken voor een keer aan mijn kant te staan. Terwijl ik langzaam naar zijn huis liep zag ik hem om de hoek van de straat verdwijnen. Om er zeker van te zijn dat hij een tijdje weg zou blijven liep ik snel naar de hoek om te kijken in welke richting hij ging. Ik vermoedde dat hij naar de supermarkt ging. Op die manier had ik tijd genoeg om goed rond te kijken, hopelijk ook in zijn huis. Zonder me zorgen te maken over hem haastte ik me naar zijn huis en probeerde in zijn woonkamer op de begane grond te kijken. De ramen waren duidelijk al heel lang niet meer schoongemaakt. Het was niet gemakkelijk om door een soort matglas naar binnen te kijken. Ook de gordijnen waren voor het grootste deel gesloten. Nergens zag ik iets dat wees op de aanwezigheid van een kat. Zelfs die rode kat zag ik nergens.

Ik besloot naar de achterkant van het huis te gaan en hoopte daar meer geluk te hebben. Gelukkig was er achter geen hek zodat ik zonder problemen direct zijn tuin kon in lopen. Achterin kon ik ook niets zien. Niets wees op de aanwezigheid van Piet. Wat kon ik verder doen? Ik nam een paar stappen terug en hoopte bij de ramen op de eerste verdieping iets te zien. Alle gordijnen waren dicht en ik zag niets op de vensterbanken. Kijken in de schuur leidde ook tot niets. Ik stond me af te vragen wat ik verder nog kon doen. Ik kon via de regenpijp naar boven klimmen om misschien op de eerste verdieping door een scheur in de gordijnen naar binnen te kijken.

Maar wat als ik zou vallen?

Wat als ik in zijn tuin lag met een gebroken been.

Hoe kon ik uitleggen wat ik hier was komen doen. En het zou waarschijnlijk allemaal voor niets zijn.

Wat was er verder te doen?

Zijn huis met geweld binnengaan?

Ik wou het echt even doen, al zou dat inbraak zijn. Ik probeerde zijn achterdeur maar die was op slot. Ik stond in twijfel in het midden van zijn tuin. Ik kon niets doen leek mij.

'Maar wat als Piet door deze man wordt vastgehouden?'

Moet ik de goede burger blijven spelen en die idioot zijn gang laten gaan met mijn arme Piet?'

Ik dacht na over risico's. Ik had het gevoel dat ik door niets doen Piet op een vreselijke manier in de steek liet. Ik wilde iets doen, maar wat kon ik? Zou ik net als gisteren weer naar huis gaan zonder ook maar iets te hebben geprobeerd? Ik voelde me een lafaard maar wist niet wat ik kon doen. Als ik naar de eerste verdieping krom zou een buur me waarschijnlijk zien en de politie bellen. Wat kon ik verder doen? Ik draaide me om en liep langzaam de tuin uit. Ik wilde terug gaan naar huis toen de man ineens om de hoek verscheen en mij zijn tuin zag uitkomen.

"Wat deed u in mijn tuin?" Zijn stem klonk geschrokken.

Ik was meteen terug in de realiteit. Voordat hij iets anders kon vragen, besloot ik in tegenstelling tot gisteren hem met mijn vragen te bestoken.

"Ik ben op zoek naar mijn kat, weet u nog!", antwoordde ik luid en boos,

"Ik heb gehoord dat u regelmatig andermans katten vasthoudt en daarom ben ik hier...

Heeft u Piet?

Houdt u hem vast?

Ik wil dat u hem onmiddellijk aan mij teruggeeft!"

"Ik heb uw kat niet", snauwde de man woedend terug.

"Wie heeft u deze dingen over mij verteld?"

Ik vertelde hem wat ik de dag ervoor over hem had gehoord en van wie. Hij maakte een soort gebaar van wanhoop met zijn handen.

"Ach, die lui ... die... die..."

Er zit geen waarheid in wat ze zeggen...

Ik heb hun kat helemaal niet.

Het is helemaal niet hun kat."

"Nou, ze beweren anders..." snauwde ik.

"U zag mijn kat gisteren..."

Hij kwam rustig naar buiten terwijl wij aan het praten waren...

Als ik hem vasthoudt denkt u dan niet dat hij bij de eerste de beste gelegenheid zou ontsnappen?"

Wat kon ik zeggen? De man had een punt. De kat was helemaal niet bang voor hem geweest. Hij had rustig langs onze benen gelopen om op zijn gemak voor het huis in het plantsoen te gaan zitten.

"Trouwens, ik ben hem ook kwijt.

Ik zocht hem net om dan nu u uit mijn tuin te zien komen.

Wat moet ik daarvan denken?"

Hij pauzeerde en keek me aan. Daarna vervolgde hij duidelijk meer op zijn gemak na een moment.

"Het is gewoon niet waar wat ze zeggen..."

Ik heb de kat vaak overdag bij me, maar ik laat hem altijd 's avonds naar huis gaan."

"Dan geeft u toe dat het niet uw kat is", antwoordde ik meteen. Hij keek even verward en wist niet wat hij moest zeggen.

"Nou... Ja... Nee... Nou..."

Laat me het uitleggen..."", stotterde hij met een onzekere stem.

"Het zit zo, jaren geleden lieten mensen de kat achter nadat ze verhuisd waren en sindsdien zorg ik voor hem."

De man loog duidelijk: als mensen de kat hadden achtergelaten kon hij het dier niet elke avond naar huis laten gaan. In dat geval had het dier geen thuis meer.

"Kan ik samen met u kijken in uw huis om me ervan te overtuigen dat u mijn kat niet vasthoudt?"

Dit leek me het enige wat ik nog kon doen.

"Nee!"

U moet me geloven", antwoordde hij onmiddellijk.

"Niemand komt mijn huis binnen. Dat is mijn recht."

Die avond marcheerde ik mijn huiskamer op en neer als een gekooid dier. Ik vervloekte die oude man en ik vervloekte mezelf. Ik vervloekte ook mijn stomme burens omdat ze een kat hadden genomen en het dier vervolgens op straat hadden 'geschopt'. Binkie was de reden dat ik mijn tuin niet had afgezet voor de veiligheid van Pieter. Ik had er een paar keer over nagedacht maar als ik het had gedaan, had Binkie niets meer gehad. Ook vervloekte ik Heleen haar zus meer dan ooit. Als die niet tegen Heleen had gelogen was die hulk nooit in Piet zijn huis geweest. Piet zou niet zo angstig zijn geworden en hij was niet overal in huis gaan pissen om zijn territorium af te bakenen en ik had hem 's avonds niet zoveel naar buiten hebben laten gaan. Ik was woedend op alles en iedereen maar wat maakte het uit. Het zou Piet niet terugbrengen en ik wist ook niet waar ik hem moest zoeken. Ik had geen rust meer sinds de dag dat Piet was verdwenen. Ik kon vaak niet langer dan een of twee minuten stilzitten. Woedend marcheerde ik de kamer op en neer luidkeels herhalend wat ik had gehoord over die oude man en wat ik had moeten doen.

"Stop ermee Rob, alsjeblieft stop ermee, nu meteen," brulde Heleen ineens in reactie op mijn woede.

"Je maakt me gek op de manier waarop jij doorgaat..."

En je maakt Pientje ook bang met je wilde gebaren en gekrijs en gebrul."

Het was een schok voor me om te zien dat Heleen gelijk had. Pienie lag op de leuning van de bank en keek met grote bange ogen naar me. Ik haastte me naar haar toe, knielde naast haar neer en begon haar te strelen.

"Sorry meisje, maar ik kan het gewoon niet aan dat ik niets voor Piet kan doen.

Dat zo'n oude idioot hem gevangen kan houden en dat... "

"Stop!"

Heleen onderbrak me nog bozer dan even daarvoor.

"Je weet niet eens of die mensen je de waarheid hebben verteld...."

Ik wou dat je ze niet had gesproken.

Je bent nu gefixeerd op die oude man.

Hij kan er net zo goed niets mee te maken hebben...

Dit slaat nergens op..."

Ik voelde me ten onrechte gecorrigeerd sprong op en was echt woedend.

"Wat wil je dat ik doe?"

Weet je iets beters te doen..."

"Nee, maar wat jij nu doet is volkomen onrealistisch..."

En het brengt ons bovendien nergens...", schreeuwde Heleen terug.

"Je bent helemaal aan het doordraaien."

Die mensen kunnen net zo goed iets hebben gezegd om je te gebruiken in hun ruzie met die ouwe...

Heb je daar zelfs maar aan gedacht?..."

Het is een mogelijkheid..."

Je kan beter eens kalmeren en nadenken!"

Ja, kalmeren, dat wilde ik meer dan wat dan ook. Ik wou alleen dat ik het kon. Hoe kalmeer je jezelf als je vermoedt dat je hier op minder dan honderd meter afstand wordt vastgehouden en je niets kunt doen. Erger nog, je weet niet wat er met hem gedaan wordt. Je weet niet eens of hij echt zo dichtbij wordt vastgehouden. Je weet helemaal niets en dat maakt je gek.

Natuurlijk wist ik ook wel dat Heleen gelijk had en dat ik moest kalmeren of het tenminste proberen. Het was dat verdomde gevoel van machteloosheid dat ik gewoon niet aan kon. Ik voelde me dubbel machteloos omdat de mensen die me op die oude man hadden gewezen zelf niets wilden doen, zoals ik niet veel later op de dag had gemerkt. Na verrast te zijn door de oude man in zijn tuin ging ik bijna direct naar hen toe.

"Daar is die man weer", hoorde ik de vrouw zeggen toen ik bij hun huis aankwam.

'Ja', dacht ik, 'het is logisch dat ze denken dat ik een lastpost ben' en deed alsof ik het niet gehoord had. Ik probeerde ze te overtuigen om hun verhaal aan de politie te vertellen. Alleen op die manier kon ik iets doen. De politie kon hem dan vragen om een kijkje te nemen in zijn huis. Op dit moment kon ik niets doen. Alles wat ik had was gewoon een verhaal dat ik had gehoord. Ze bleven weigeren om met mij naar de politie te gaan.

'Ja, Heleen', dacht ik, 'ik wou ook dat ze hun mond hadden gehouden als ze er niets aan willen doen.'

Misschien had ik de persoon gevonden die Piet had ontvoerd maar ik kon niets tegen hem doen zolang ik geen bewijs had dat hij Piet echt vasthield. Hoe kon ik bewijs hiervoor krijgen? Ik wist het niet. Ik was geen detective. Het leek onmogelijk. Zonder bewijs zou mijn verhaal geen zin hebben. Ik wist al wat de politie zou zeggen: 'We kunnen niets doen op deze basis. Dit is allemaal gewoon roddel'. En dat was precies wat ze zeiden toen ik later toch bij de politie langsging.

"Die oude man heeft het misschien niet eens gedaan... Pieter ontvoeren bedoel ik", zei Heleen terwijl ze me probeerde te kalmeren. Ik deed alsof ik kalmer was maar was dat niet. Net zoals ik later 's nachts probeerde te slapen maar het niet kon met de nachtmerries in mijn hoofd die me terroriseerden.

De volgende dag belden mensen mij op die in een straat woonden die parallel aan de mijne loopt. Ze waren er bijna zeker van dat ze Piet binnen hadden weten te krijgen. Alles wat ze zeiden klonk geweldig. Ik had de hele nacht niet geslapen en was vreselijk vermoeid. Ik kon nauwelijks op mijn benen staan maar ging zo snel als ik kon naar ze toe. Deze keer was het waar, iets wat ik niet veel later zelf zag, het was echt Piet! Dus het verhaal dat die mensen me gisteren hadden verteld over de oude man leek dus ook waar te zijn.

"Waarschijnlijk laat hij hem nu snel gaan...", had de man gezegd, nadat ik hen had verteld dat ik bij de oude man was geweest en hem had beschuldigd.

"Hij zal hem waarschijnlijk snel vrijlaten...", concludeerde hij nogmaals voor ik hen verliet. En zo was het dus ook. Vele dagen was Piet vermist geweest en nu was hij ineens terecht. Eindelijk was de nachtmerrie voorbij. Maar op de een of andere manier dacht ik dat er iets vreemds aan Piet was, iets anders aan Piet. Piet leek iets kleiner dan ik me herinnerde. Er klopte iets niet. Ik kon gewoon niet zien wat het was. Ik wist niet precies wat het was dat zo anders leek te zijn. Het leek erop dat zijn hele lichaam kleiner was.

'Of misschien', dacht ik, 'is het mijn verbeelding die me voor de gek houdt door gebrek aan slaap'.
'Hoe dan ook, waarom zou ik zoveel problemen zoeken', dacht ik ook.
Deze keer was het echt Piet. Waarom twijfelde ik nog. Hij had die zwarte vlek op zijn kin en die zwarte punt bij zijn neus. Hij had ook die brede witte kraag! Hoera, Piet was gevonden!
'Waarom zou ik nog twijfelen', dacht ik opgelucht. Meteen deed ik Piet in de reismantel. Ik was bang alsof hij, als ik nog langer zou wachten weer weg kon zijn. Zo snel als ik kon wilde ik met Piet naar huis. Als ik nog twijfelde, voelde ik dat ik niet meer behoefde te twijfelen. Hij was behoorlijk zwaar en gedroeg zich ook als Piet, ik hoorde geen enkel geluid uit de mantel.
"Oh vriend, Heleen zal ook zo blij zijn om je weer thuis te zien, maatje.
En je kleine zusje!
Wat zal zij blij zijn! Ze heeft je zo vreselijk gemist.
Mijn god, Piet, wat is er met je gebeurd."
Zonder stoppen bleef ik tegen Piet te praten. Ik was zo opgelucht en voelde me zo blij.
"Vriend, dit wordt een geweldig weekend na de ellende van vorige week.
Ik ben zo blij dat je gevonden bent."
De kinderen van de burens vroegen me vanaf afstand of ik Piet had gevonden.
"Ja, het is Piet", riep ik naar hen terug.
Zoals altijd kwam Pientje onmiddellijk naar de gang op het moment dat ik binnenkwam.
"Meis, je grote broer is weer thuis", zei ik terwijl ik de mantel op de grond plaatste nadat ik de voordeur achter me had gesloten. Onmiddellijk opende ik de mantel om Piet de gelegenheid te geven om zo snel mogelijk vrij door zijn huis te lopen.
"Wat zal je opgelucht zijn, vriend...
Om weer thuis te zijn.
Waar ben je al die dagen geweest?"
Ondertussen sprong Piet met een sierlijke sprong uit de mantel. Maar hij gedroeg zich heel vreemd, hij leek bang te zijn. Maar waarom?
"Wat is er met je gebeurd vriend?
Je gedraagt je zo vreemd...
Je bent weer thuis vriend... "
Pien stapte op Piet af maar deed bijna direct een paar stappen terug en begon met een plotseling heel dikke staart erg hard te grommen en blazen terwijl ze venijnig naar Piet keek.
"Pien, wat is er aan de hand?
Het is Piet, je broer!
Waarom doe je zo boos?"
Ik was totaal verbouwereerd met haar vreemde gedrag.
Ondertussen probeerde Piet zich te verstoppen achter het gordijn naast de deur. Hij zag er echt heel bang uit door het agressieve welkom van Pien. Pientje bleef grommen en Piet begon ook naar haar te grommen. Ik wist niet hoe ik het had. Wat was er aan de hand? Wat was de reden voor al deze plotselinge vijandigheid van twee kanten? Ik begreep Pien haar rare gedrag niet. Ik wilde Pieter oppakken en hem naast Pien neerzetten zodat ze elkaar beter konden zien. Dan zouden ze elkaar misschien makkelijker herkennen.
'Piet was toch niet zo lang van huis geweest om elkaar niet meer te herkennen', dacht ik.
'Waarom was Piet bang en waarom was Pien zo vreselijk agressief?
Was Pientje boos op Pieter omdat ze dacht dat hij al die dagen vrijwillig weg was gebleven?'
Dat Piet grommend reageerde leek me niet zo vreemd. Hij was natuurlijk nog helemaal in de war door wat er met hem was gebeurd en had niet verwacht om op deze manier te worden verwelkomd. En ik ook niet. Ik keek nog eens naar Piet en toen zag ik ineens wat Pien meteen had geroken: het was Piet helemaal niet. Deze kat had alleen een breed soort witte kraag op één van zijn schouders, niet allebei, zoals Piet. Ik kon mezelf echt wat doen. Met mijn hoofd hard tegen de muur rammen of wat dan ook. Waarom had ik dit niet meteen gezien? Al mijn gevoelens van opluchting en vreugde veranderden in één seconde in totale wanhoop. Ik dacht even 'dan hou ik hem toch' en was geschokt met dit idee. Dit idee was te krankzinnig voor woorden. Had ik al een grens overschreden? Had ik mijn realiteitszin volledig verloren?
'Je kunt dit dier niet houden als vervanging voor Piet. Dan ben je net zo gek als die oude dwaas', dacht ik, nog steeds in shock. Zonder verder nadenken pakte ik Piet zijn tweede dubbelganger op en stopte

hem terug in de mand. Ik haastte me terug naar de straat waar ik hem had opgehaald. Samen met de mensen die me hadden gebeld, liet ik 'Piet' voor hun huis weer los. Hij sprong meteen uit de mand en rende zo snel mogelijk weg. Zo'n pakweg tien meter van ons vandaan stopte hij om zich om te draaien en naar ons te kijken. Op het moment dat hij merkte dat geen van ons achter hem aankwam stond hij daar een tijdje naar ons te kijken. We konden hem bijna zien denken terwijl hij ons heel boos aankeek. 'Zijn jullie gek of zo?'

Wat was de bedoeling hiervan, idioten!'

Na nogmaals heel boos naar ons te hebben gekeken draaide hij zich om met een houding 'jullie moeten niet denken dat ik onder de indruk ben, lijpe tweepoters, stomme apen' en liep sierlijk weg. Zelden heb ik me zo ellendig gevoeld terwijl ik 'Piet' zag weglopen! Het kon gewoon niet waar zijn maar net als die vorige keer was het dat wel.

's Nachts kon ik nauwelijks slapen. Het grootste deel van de nacht lag ik wakker en bleef denken aan wat er was gebeurd. Ik voelde tranen achter mijn ogen maar kon niet huilen, misschien omdat ik wist dat ik me dan volledig verslagen zou voelen. Ik wilde niet dat dit zou gebeuren er was nog altijd hoop. Als ik wel even sliep had ik allerlei nachtmerries. Ik droomde dat Piet in de bus naar Polen was beland en nu in een heel koud land rondzwierf. Of dat hij door een dolle hond was gebeten en aan stukken gescheurd, of dat hij door een auto was aangereden en zo gewond was geraakt dat hij zijn huis niet had kunnen bereiken, en dat hij ergens alleen in de kou had gelegen misschien wel dagen lang voordat hij was gestorven. Of dat hij nog niet dood was maar ernstig gewond en dat hij veel pijn had. Dat hij ergens met helse pijn lag misschien wel dicht bij huis. Of dat hij was meegenomen door burenen die in de buurt woonden, mensen die me wilden kwetsen door mijn kat te ontvoeren vanwege iets wat ik misschien in een ruzie had gezegd. Of alleen maar vanwege hun mooie tuintje of wat dan ook. Of dat hun kinderen poep aan hun handjes hadden gehad in hun zandbak en Piet was als hoofdschuldige aangewezen en afgemaakt met een machete. Of misschien hadden klootzakken Pieter ergens gewoon in de middle of nowhere gedropt, ergens in de weilanden of in het bos ergens ver weg. Daar hadden ze hem misschien vrijgelaten op een plek waarvan zij wisten dat hij nooit de weg naar huis zou kunnen vinden. Of werd hij gemarteld door een gek die bezig was met 'belangrijk' medisch onderzoek of was hij op een gruwelijke manier vermoord voor zijn vacht die later door een walgelijk persoon met trots zou worden gedragen. Op een dag zou ik dat monster tegenkomen en met plezier zou ik haar de nek omdraaien. Als ik even sliep leek het soms nog erger dan wakker zijn. Het ergste was dat ik me realiseerde dat ik niets kon doen om mijn vriend Piet te helpen. Ik had hem niet kunnen beschermen tegen het kwaad dat hem was overkomen, wat het ook was.

Zaterdagochtend vroeg zaten Heleen en ik te wachten op de weekendkranten. We waren allebei erg gespannen. Zou de verdwijning van Piet gemeld worden of niet? Het was zo. In een klein stukje stond onze roep om hulp naast zijn foto die we ook hadden opgestuurd. Het verlossende telefoontje moest nu toch snel komen. Het was zondagmiddag toen de telefoon ging. Het was een vrouw uit een nabijgelegen dorp. Ze had het artikel over Piet gelezen en dacht zeker te zijn dat ze hem vrijdagavond laat had gezien.

"Hij zat heel verdrietig te miauwen", zei ze.

"Op dat moment lette ik er niet op.

Maar nadat ik Piet zijn foto in de krant heb gezien ben ik er bijna zeker van dat hij het was."

In het begin vond ik het vreemd het was vele kilometers van zijn huis. Hoe had hij zo ver weg kunnen komen? De vrouw vertelde me verder in detail waar ze hem gezien had en hoe het gebeurd was. Het leek me bijna onmogelijk. Maar soms hoor je rare verhalen vooral over katten. Hij had per ongeluk in een auto of vrachtwagen terecht kunnen komen. En wat maakte het uit waar hij op dit moment was als het Piet was. Timboektoe of waar dan ook! Omdat Heleen redelijk goed had geslapen besloot zij te gaan kijken. Het was al vrij laat in de middag en het begon al donker te worden dus ik vroeg me af of het een goed idee was.

"Je weet dat Piet altijd 's avonds tegen het vallen van de avond naar buiten ging", antwoordde Heleen "Dus ik denk dat ik meer kans heb om hem nu op dit moment van de dag te zien dan eerder", zo redeneerde zij.

Het klonk logisch. Aan de andere kant wisten we dat ze hem ook minder zou kunnen zien. Het was al erg donker buiten. Toch wilde Heleen geen dag langer wachten.

"Waarom zouden we, het heeft al te lang geduurd en die vrouw heeft hem vrijdag gezien....

Dat is bijna twee dagen geleden.

We kunnen niet langer wachten...

Er is al meer dan een hele dag tussen toen en nu.

Het beste is om nu meteen te gaan....

Als we tot morgen wachten, is hij misschien ergens anders....."

Ze had gelijk. Hoewel? Had die vrouw Piet echt gezien? Ik had al heel wat telefoontjes gehad in de afgelopen week, maar elke keer was het Piet niet geweest. Zou het deze keer Piet wel zijn? Het was wel echt heel ver weg. Heleen was het er mee eens maar wilde toch gaan. Ook omdat ze vond dat ze tot nu toe niet veel voor Piet had kunnen doen. Doordeweeks had ze haar werk en kon in die dagen niet veel doen. Ze kon niet zomaar tegen haar baas zeggen: 'sorry mijn kat wordt vermist, je zult me pas weer zien zodra ik hem gevonden heb!'

"Het is nu zondag, dus nu ik kan Piet eens gaan zoeken", zei ze.

"Als iemand doordeweeks belt zal jij moeten gaan. Dan ben ik aan het werk."

Zonder nog langer te wachten trok Heleen haar jas aan en ging op weg. Ze zou me bellen zodra ze iets meer wist. De tijd ging langzaam voorbij. Ondertussen probeerde ik me voor te stellen hoe geweldig het zou zijn als iemand plotseling belde en zei: 'Ik heb hem' of als iemand met Piet in zijn of haar armen voor mijn deur stond. Zoiets zou mogelijk kunnen zijn zo stelde ik me voor. Piet had bij mensen kunnen zijn die geen idee hadden wie hij was, noch waar hij vandaan kwam, maar na het lezen van de krant wisten ze het nu wel.

'Wat zou ik doen?', vroeg ik mij af.

Ik zou de kat onmiddellijk naar huis brengen. Iemand anders zou zeker hetzelfde doen. Dit idee wekte me op en maakte me ook erg nerveus. Ik liep de woonkamer op en neer, steeds weer opnieuw.

'Wanneer zouden ze komen', vroeg ik mij af en keek diverse keren ongeduldig naar buiten.

Wanneer zou mijn deurbel rinkelen?

Of de telefoon?

Waren ze al onderweg?

Hoe lang zou het duren voordat ze hier zijn?

Ik probeerde me aan iedere positieve gedachte vast te houden. Ook al wist ik dat het niet erg realistisch was. Ik wilde positief blijven. Ik probeerde me aan hoop vast te klampen. Het was bij voorbaat zo heerlijk om te denken hoe ik me zou voelen om Piet weer in mijn armen te houden. Om hem dicht bij me te voelen. Om te weten dat hij eindelijk weer veilig was. Pientje zou hem om zijn nek hangen om hem bijna te verstikken met haar zusterliefde. Ze zou weer levend zijn. Ze zou ons ADHD poesje weer zijn. Piet en Pien zouden weer samen over de vloer rollen, zoals ze eerder deden. Ze zouden elkaar weer vanachter het gordijn of vanachter de deur opwachten om de ander ineens 'aan te vallen' zodra hij of zij opdook. Ze vonden dit allebei altijd een prachtig spel om te spelen. Alles zou weer normaal zijn. Precies zoals voordat Pieter verdween. Na verloop van tijd verdween mijn hoop. Ik verloor plots weer mijn vertrouwen. Begreep dat dit wonder niet zou gebeuren. Niemand belde en niemand kwam.

Waarom niet?

Zoiets als dit zou kunnen gebeuren...

Waarom niet?

En waarom had ik nooit mijn tuin omheind?

Dan was deze ellende niet gebeurd.

Ik kon wel schreeuwen, ik wilde schreeuwen, ik voelde me gewoon vreselijk, maar was niet in staat om een geluid te maken. Ik wist waarom ik de tuin niet had omheind. Omdat het te veel werk was, omdat ik het gewoon was vergeten, omdat ik lui was en omdat ik steeds weer had gedacht 'ik doe het morgen wel' maar het nooit had gedaan en voornamelijk omdat Binkie dan geen huis meer bij me had gehad. In woede en wanhoop vervloekte ik opnieuw iedereen en alles, vooral die burens maar ook mijzelf. Ik stond op en marcheerde de kamer opnieuw op en neer. Ik streefde Pientje elke keer als ik de bank passeerde en sprak met haar.

"Arme Piet, wat zal hij honger hebben..."

Wat zal hij ons ook missen!

Net zoals wij hem missen."

Pientje keek me aan en knipperde met haar ogen. Het leek erop dat ze begreep wat ik zei.

'Wat zal hij zijn hapjes missen', dacht ik, 'de stukjes rosbief als beloning op het moment dat hij van zijn bak kwam en de harde brokjes waar hij zo verzot op is. En zijn vers gekookte vis waar hij ooit zijn bek aan verbrandde. Ongeduldig probeerde hij het te snel te eten.'

Ik voelde me gewoon ziek terwijl ik aan dit alles dacht en niet wist of ik hem ooit nog zou zien. Mijn meneer Pieter die niet had kunnen wachten tot de vis was afgekoeld. Na die dag wist hij beter, na die dag wachtte hij altijd en keek me met grote vraagtekens in zijn ogen aan.

'Is het al afgekoeld?'

"Ja, Piet, bijna", zei ik soms met een glimlach.

Pas nadat ik hem zei dat het kon nam hij nog steeds heel voorzichtig een eerste hap. Wat zou hij blij zijn als Heleen hem straks vindt en mee terug naar huis brengt.

'Maar', dacht ik, 'wat als Heleen hem niet kan vinden of het weer Piet niet is?'

Twijfel vergiftigde mijn geest. Ik probeerde de twijfel opzij te duwen, dit keer moest het Piet zijn! Daar wilde ik niet aan twijfelen. Het moest gewoon! Denk positief! Plotseling ging de telefoon en ik was terug in de realiteit. Ik nam snel op. Het was Heleen. Mijn pogingen om positief te blijven waren meteen weg. Het bleek allemaal gebaseerd op drijfzand.

"Ik heb hem niet gezien..."

Die ene zin bleef na het telefoontje nog lang in mijn hoofd doorklinken.

"Ik heb hem niet gezien..."

Ik heb hem niet gezien....

Ik heb hem niet gezien...."

Al mijn hoop was in één keer verdwenen na die ene rot zin. Alles was weg, voorgoed verdwenen.

'Shit, shit fucking shit', dacht ik, 'shit, shit, en nog eens shit.

Dit is gewoon niet eerlijk.

Waarom kon die zin niet anders geklonken hebben?

Waarom was het niet "Ik heb hem gezien."

Waarom was het niet 'Ik heb hem en ik ben op weg naar huis!'

Waarom niet?'

Mijn hoofd tolde terwijl ik wanhopig zocht naar een manier om al die negatieve gedachten kwijt te raken, maar dat laatste lukte me niet. Heleen had overal gekeken waar de vrouw over had gesproken. Het was natuurlijk al twee dagen geleden dat ze dacht dat ze Piet had gezien. Heleen had meer dan een uur lang gezocht. Ze had nergens een spoor van Piet gevonden. Ze zei dat ze met meerdere mensen had gesproken maar dat niemand haar kon helpen. Niemand had hem gezien. Ergens in de buurt van de Marktstraat sprak ze een oudere man die dacht dat hij Piet herkende als de kat die al een tijdje bij hem en zijn vrouw thuis om eten kwam bedelen. Die kat was er echter al weken vertelde zijn vrouw later Heleen. Die kat zag er ook anders uit zei de vrouw. Heleen was al op weg terug naar huis. Ze voelde zich verkleumd en moe toen ze aankwam. Ze voelde zich ook miserabel, verloren en ellendig. De volgende dag ging ik terug om weer te zoeken. Dat zou ook nergens toe leiden.

Soms als ik iets minder wanhopig en nerveus was en even met rust op de bank kon blijven zitten vroeg ik me af hoeveel mensen zich net zo verslagen voelden als wij. Hoeveel van hen voelden zich net zo machteloos? Hoeveel mensen waren er die ook hun dier misten en daar om rouwden. Hoeveel mensen hadden in de loop der jaren zoiets akeligs meegemaakt? Ik had al veel verhalen gehoord over vermiste dieren en wist dat er ook dieren weg waren die iets verderop woonden.

Spot, bijvoorbeeld, die nooit op straat was geweest.

En Zorro, waarover ik had gelezen die af en toe een tijdje van huis was maar deze keer veel te lang wegbleef. Ik moest ook denken aan een man die ik lang geleden op het kerkplein met flyers had gezien. Die man was toen op zoek naar zijn verloren dier en was op een zoektocht waarvan hij niet wist waar deze hem zou brengen. Ik vroeg me nu ineens af of die man zijn dier ooit had gevonden.

Hij had als een soort schaduw rondgelopen. Het leek erop dat hij naar niets of niemand echt keek, dat hij enkel gefixeerd was op het vinden van zijn dier. Hij plakte flyers over zijn vermiste kat op lantaarnpalen, op hekken, op muren, op brievenbussen en bomen om vervolgens weer op de fiets te stappen op zoek naar een nieuwe plek om zijn wanhopige schreeuw over zijn vermiste kat te laten horen. Het leek me toen alsof de man in een dikke mist leefde. Ik zag hem komen en zag hem gaan. Naar waar, dacht ik?

Nu wist ik het antwoord: naar de volgende plek waar mensen hopelijk de roep om hulp zouden lezen. Nu was ik zelf een soortgelijke schaduw in de ogen van anderen. En precies datgene wat ik aan zijn houding had gezien was hoe ik me nu zelf voelde. Het kon me niet schelen wat er om me heen gebeurde of wat wie dan ook van mij vond, ik was op een missie met maar één doel: Piet vinden, de rest was niet belangrijk.

Later die week kwamen er meer telefoontjes. De verdwijning van Piet werd woensdag ook in een andere lokale krant vermeld. Piet was beroemd in de hele streek. Opnieuw dacht iemand hem precies op die plek te hebben gezien waar de eerste beller het over had gehad. Gewapend met de kattenmand, een dik pak flyers en een zak harde brokken waar Piet gek op was begaf ik mij op weg. Net als de dag ervoor en Heleen voor mij zag ik hem nergens. Toch klonken berichten soms veelbelovend. Opnieuw doorkruiste ik het gebied waar hij misschien gezien was en zocht ik vooral naar plekken waar een kat zich kon verstoppen. Er waren er nogal wat: een grote bouwplaats, het kerkhof, een braakliggend terrein dat erg overwoekerd en verlaten leek, diverse tuinen en een aantal schuren die op punt van instorten stonden. Ik zocht ook naar plaatsen waar ik flyers kon achterlaten. Een bouwplaats leek me een goed idee omdat de mensen die daar werken vaak buiten zijn en hem hadden kunnen of konden zien. Met dit idee in gedachten stapte ik de kantine binnen waar pakweg twintig bouwvakkers op dat moment hun koffie nuttigden. Een twintigtal paar ogen nam mij op en keek naar mij met een dezelfde vraag in gedachten.

'Wat doet die kerel hier in godsnaam...

Wat is dit voor een mafkees...

Wat komt ie doen?'

Ik kon het ze niet kwalijk nemen ik moest er wel heel vreemd uitzien met die kattenmand in mijn ene hand en een stapel flyers in mijn andere. Mijn haar hing ongekamd rond mijn ongeschoren gezicht en ik had geen boventanden in mijn mond. Ik was vergeten mijn kunstgebit in te doen en had het in de badkamer laten liggen. In de trein merkte ik dit al. Maar wat dan nog? Ik besloot niet terug te gaan. Het kon me niet schelen. Zelfs niet toen ik die mannen naar me zag kijken en één van hen grappen zag maken over mijn gemis aan boventanden. Ik was waarschijnlijk heel raar om naar te kijken.

'Wat dan nog', dacht ik.

Als ik hier wat flyers over Piet kan achterlaten was dat voor mij het enige dat er toe deed. Piet zou hier kunnen komen om wat te eten te bedelen. Misschien was hij al geweest en dan weten deze mannen nu dat hij vermist wordt. Een bouwplaats is vaak een plek waar een kat op zoek gaat naar voedsel. Ik wist dat Maupie dat had gedaan. Hij was altijd in de buurt van de bouw geweest in de hoop iets te eten te krijgen of te vinden. Na mijn bezoek aan die kantine ging ik naar het winkelcentrum om flyers bij de supermarkten achter te laten. Ook keek ik onder geparkeerde auto's. Ik kon geluk hebben en dat Piet daar zat. Op weg naar huis liep ik ook het politiebureau binnen. De agent aan de balie nam me van top tot teen op.

"Wat kan ik voor u doen?", vroeg hij me strenge stem.

"Geen probleem", antwoordde hij veel vriendelijker nadat hij naar mijn verhaal had geluisterd en naar het prikbord liep om de flyer die ik hem had overhandigd op te prikken.

"Dan kunnen alle collega's het lezen", zei hij glimlachend.

Ik bedankte hem en ging naar buiten. Ondertussen was ik al meer dan twee uur op zoek naar Piet en in plaats van verder te zoeken besloot ik naar het station te gaan. Vlak voordat ik het station binnen ging dacht ik ineens dat dit misschien erg dom was. Wat als Pieter hier wel ergens was? Misschien had hij me gezien en herkende hij me ook aan mijn geur en zou me misschien volgen. Mijn geur zou dan stoppen bij het station. Als ik niet met de trein terug naar huis ging maar naar huis liep kon ik op die manier een spoor voor hem uitzetten dat hij kon volgen. Op die manier kon hij de weg naar huis weer vinden. Hij kon mijn spoor volgen.

Dit leek me een goed idee. Als hij zo ver van huis was, was hij hier waarschijnlijk met een auto of vrachtwagen gekomen en kon hij de weg naar huis niet uit zichzelf terugvinden. Heleen had een supermarkt gezien in de buurt van de plek waar hij was gespot. In latere telefoongesprekken werd die plek ook weer genoemd. Dichtbij huis was men bezig om een vestiging van dat supermarktconcern te openen. We hadden een theorie uitgewerkt dat Piet op zoek naar iets te eten in een vrachtwagen was gekropen en op die manier vele kilometers van huis was beland. Dat leek een heel logische verklaring voor zijn plotselinge verdwijning. De arme kat was dan nu tevergeefs op zoek naar zijn weg terug en

kwam waarschijnlijk telkens terug naar de plek waar hij uit die vrachtwagen was gesprongen. Als ik een spoor voor hem uitstippelde zou dat hem helpen zijn weg naar huis te vinden, hoopte ik. Ik was er bijna zeker van. Met een heerlijk gevoel liep ik door twee dorpen waarvan ik zeker wist dat Piet daar de weg niet kende. Na een lange wandeling kwam ik bijna uitgeput maar erg tevreden thuis.

'Als Piet dit spoor zou volgen zou hem dat rechtstreeks naar zijn eigen deur toe leiden', zo hoopte ik. 'Rechtstreeks van de plek waar hij nu was naar zijn huis, naar ons.'

En zo kon hij op een dag weer in de keuken zitten.

Dan zouden we zijn "Prr prr, prrrr" weer horen.

Wat zal hij ons veel te vertellen hebben over zijn ongewenste reis.'

Zo droomde ik bij voorbaat en voelde me al blij met dat idee alleen al.

Het was woensdag, tien dagen nadat Piet was verdwenen en ook de dag dat mij plechtig was beloofd dat Piet eindelijk op de webpagina van gevonden en vermiste dieren zou worden geplaatst. Het eerste wat ik in de vroege ochtend had gedaan voordat ik op pad ging was direct kijken of en zo ja hoe Piet stond vermeld. Het was weer een bittere teleurstelling. Niets was er over Piet te zien, nog altijd niet. Maar misschien had ik te vroeg gekeken en zou het later op de dag op die pagina staan. Aan het eind van de middag, na mijn thuiskomst keek ik meteen nogmaals. Ik zag nog altijd niets over Piet en ik besloot opnieuw met de dieropvang te bellen. Ik was echt boos maar nog meer teleurgesteld vanwege zoveel onverschilligheid. Ik voelde me in de steek gelaten, belazerd, bedrogen. Ik had hen in de afgelopen tien dagen al een paar keer gebeld en telkens weer werd me verzekerd dat Piet snel op hun website zou staan. Eerst zou het op maandag zijn, een volle week na zijn verdwijning. Later zou het absoluut deze woensdag zijn. De vrouw van de dierenambulance die de telefoon beantwoordde gaf meteen de schuld aan de mensen van het dierenasiel.

"U kunt het beste morgen het dierenasiel bellen", zei ze

"Zij zijn degenen die daar verantwoordelijk voor zijn.

Wij weten vaak niet eens precies wat ze doen."

Ik geloofde dit niet. Ik voelde me bedrogen en wist wat ik de volgende dag zou horen. Het zou zoiets zijn als 'we zijn alleen maar vrijwilligers, dus we kunnen het niet helpen'. Tot de verdwijning van Piet had ik altijd positief gedacht over de mensen van de dierenbescherming maar nu realiseerde ik me dat het een zeer onprofessionele puinhoop was. In mijn regio in ieder geval. Met dit soort hulp vreesde ik dat ik Piet nooit meer zou zien.

"Wat een stelletje klootzakken", riep ik woedend en dacht aan die vrouw die op de hoek woonde, die zelfbenoemd soort politie inspecteur die mij die avond in september via een kruisverhoor ondervraagt had. Bijna elke maandag parkeerde ze al jarenlang de ambulance voor de nacht vlak voor mijn huis. Iets wat ik classificeerde als nogal asociaal. Die grote ambulance blokkeerde het zicht voor al het verkeer dat uit beide richtingen bij het kruispunt kwam. Het was absoluut geen parkeerplaats maar dat kon haar niet schelen. Het kon heel goed leiden tot gevaarlijke situaties met name voor fietsers maar ook voor voetgangers. Meer dan eens was ik er getuige van een bijna ongeluk omdat die grote bus het zicht voor iedereen blokkeerde. Toen ik hier pas woonde begreep ik op een nacht haar reden waarom ze dat voertuig nooit naast haar eigen huis parkeerde. Ik werd de hele nacht wakker gehouden door het geluid van een pieper. Geïrriteerd keek ik naar buiten en zag ik de pieper in de ambulance op de bestuurdersplaats liggen. Dit gebeurde later nog een paar keer. Zo zorgde zij ervoor dat zij niet gestoord werd terwijl ze tijdens haar nachtdienst sliep, de hypocriet. Ook hoorde ik niet lang daarna rare verhalen over haar. Verhalen die meer leken dan enkel en alleen verhalen. Bovendien overkwam mijzelf een bepaalde gebeurtenis die ik mij heel goed herinnerde. Het gebeurde op een dag in de lente of de zomer. Ik was buiten mijn ramen aan het lappen.

"Wat is dit voor idiote buurt", had een boze stem plots achter me geklonken. Ik draaide me om en zag daar een man met zijn hond staan. Verrast keek ik naar hem. Ik vond het helemaal geen vreemde of idiote buurt.

"Hoezo", vroeg ik.

"Nou, ik laat mijn hond uit en die wil iets van de straat opeten wat ik niet wil. Omdat hij niet luistert geef ik hem een tikje op z'n achterste. Dan hoor ik ineens iemand naar me schreeuwen 'wat doe je, je mag je hond niet in slaan' en als op kijk zie ik een vrouw in uniform die me met wilde ogen aankijkt..."

"Oh", antwoordde ik nadat ik begreep wie hij bedoelde.

"Dat zal die vrouw van de dierenbescherming zijn..."

Ik heb vreemde verhalen over haar gehoord.

Zij, althans zo heb ik gehoord, lijkt te denken is de enige die van dieren houdt, ze is raar, geloof ik..." Zichtbaar opgelucht keek de man me aan.

"Dat is wat je met recht het understatement van het jaar mag noemen", zei hij voordat hij verder liep met zijn hond.

"Klootzakken", schreeuwde ik nu loeihard terwijl ik aan dat incident terug dacht.

"Ze denken dat ze zich met alles en iedereen kunnen bemoeien maar ze zijn niet eens in staat om een vermist dier op hun webpagina te plaatsen.

Geweldig...

Stelletje stomme klootzakken!"

Ik had het echt gehad met dit soort zelfingenomen eikels.

Heleen was ook echt woedend toen ik haar later die avond op de hoogte bracht. We besloten diezelfde avond nog een mailtje te sturen naar de secretaris van de webpagina met ons verzoek 'ervoor te zorgen dat Piet eindelijk als vermist op hun pagina stond geregistreerd'. De volgende dag kreeg ik een mail van de regiocoördinator: Piet was eindelijk toegevoegd. De coördinator verontschuldigde zich en zou contact opnemen met de lokale dierenwelzijnsorganisatie over hun laksheid. Door hun geklungel waren bijna tien dagen voorbij. Tien dagen waarin Piet gevonden had kunnen zijn als men van zijn verdwijning had geweten. Als we nog langer hadden gewacht was de periode van veertien dagen bijna voorbij. De periode die een dier als gevonden moet worden behandeld voordat een asiel het recht heeft om het dier te verkopen. Wat als iemand Piet naar een ander asiel had gebracht? De mensen daar wisten niet dat Piet vermist werd. Hij kon gemakkelijk verkocht worden voordat ze wisten dat hij vermist was. Ik was woedend op die hypocrieten hier met hun zelfverklaarde heiligheid. Ik vond ze arrogant, onwillig en weinig behulpzaam. Ze waren meer een last dan wat ook, ze waren zeker geen lust en absoluut geen hulp.

"Blijf zoeken."

Die zin was echt in mijn hoofd blijven steken.

"Blijf zoeken, zelfs bij het dierenasiel zelf."

De woorden van een vrouw die ik ergens op straat ontmoette bleven keer op keer in mijn gedachten terugkomen. Ze had duidelijk weinig vertrouwen in die dierenbeschermers en nu begon ik te beseffen dat ze misschien wel gelijk had.

"Ze doen echt niet veel, bijna niets om iemand te helpen die op zoek is naar een vermist dier", had ze mij gezegd.

"Ga elke dag naar ze toe.

Ze zullen je niet bellen als ze hem gevonden hebben...

Vergeet het maar.

Ze beloven je alles, maar dat is dan ook alles wat ze doen...

Ze verkopen je dier gewoon als je een dag te laat bent..."

Het was gebeurd met haar kat, zei ze. Ze had haar kat nooit meer gezien.

"Wees niet afhankelijk van ze, vertrouw ze niet, blijf vooral zelf kijken..."

Bezoek ook de dierenasiels in andere regio's", adviseerde ze me. Iets dat me door niemand anders was verteld. Ik herinnerde me dat ik verwacht had wat tips te krijgen de eerste dag dat ik hen belde, maar dit was niet gebeurd. Ik herinnerde me ook hoe verward ik die dag naar de zoemtoon had geluisterd, de eerste keer dat ik hen had gebeld. Nu moest ik allerlei tips horen van mensen op straat. Die veertien dagen regeling bijvoorbeeld, dit was de periode dat ze door de wet gedwongen werden om gevonden dieren te voeren en te houden voordat ze die mochten verkopen. Ik wist dus dat ik weinig tijd had om dierenasiels in de omliggende regio's te bezoeken. Misschien was Piet wel in een dierenasiel van een nabijgelegen stad terechtgekomen. Ik zou hier nooit aan gedacht hebben als die vrouw het me niet verteld had. Ik had al veel tijd verloren. Het beste wat ik kon doen was ze allemaal tegelijk per e-mail benaderen. Gelukkig hadden ze allemaal een webpagina met e-mail of een direct contactmogelijkheid. Ik kon ze allemaal tegelijk benaderen via één e-mail om ze te informeren over Piet. Op die manier wisten ze dat Piet vermist was als hij naar hen was gebracht. Uit meldingen die ik eerder had gehoord en gezien, hield ik rekening met het feit dat Piet met een vrachtwagen of auto ver van huis had kunnen

komen. Iemand had Piet misschien met zijn of haar auto aangereden en hem naar een dierenasiel gebracht.

Maar waar?

Welke?

Twee van de dierenasiels hadden een e-mailadres zodat ik ze ook een foto van Piet kon meesturen. De andere hadden alleen een direct online contactmogelijkheid en ik kon hen alleen een tekstbericht sturen. Na het versturen van de mailtjes was het een kwestie van geduld hebben en wachten op antwoord. Ik was erg blij dat ik die vrouw op tijd had ontmoet.

Die nacht slaagde ik er zelfs in om voor het eerst sinds dagen wat te slapen. Het eerste wat ik de volgende ochtend deed nadat ik wakker werd, was mijn mail controleren. Ik had al antwoord gekregen van twee van de asielen. Piet was niet bij hen, zo lieten zij weten. Door deze snelle reactie begon ik weer vertrouwen te krijgen in de dierenbescherming als organisatie. Een ander dierenasiel gaf me later op de dag ook antwoord. Er waren geen dieren meer in hun opvangcentrum, alle dieren werden nu naar een nieuw gebouwd centrum aan de andere kant van de stad gebracht. Ze hadden mijn mailtje al doorgestuurd. Dat was ook door een ander dierenasiel gedaan.

'Geweldig', dacht ik, dit maakte alles een stuk makkelijker voor mij. Waren deze mensen maar hier geweest. Ik had nog geen antwoord gekregen van dat nieuwe dierenasiel noch van twee andere. Ik nam aan dat hun antwoord later die dag zou komen. De antwoorden die ik had gekregen hadden me drie zinloze tochten en ook drie verloren dagen bespaard. Het was voor mij bijna onmogelijk om naar al die plaatsen te gaan. Ik had geen auto en zou zeker een hele dag kwijt zijn voor elk dierenasiel dat ik anders moest bezoeken. Longemfyseem maakte het voor mij ook moeilijk om heen en weer te reizen. Dankzij e-mail hoefde ik dat niet te doen en kon ik mijn tijd gebruiken om meldingen over gevonden dieren op de webpagina van te bestuderen. Dat kostte veel tijd omdat er weinig foto's van gevonden dieren op stonden. Soms zat ik minutenlang op een beschrijving te staren. Steeds opnieuw las ik dan de info over een dier en vergeleek die zo goed mogelijk met een foto van Piet. Zou het hem kunnen zijn? Soms kwam ik er gewoon niet uit, maar ondanks die korte beschrijving en de tijd die het kostte om de gegevens te vergelijken met de foto van Piet, had ik gelukkig ook veel tijd gewonnen door gebruik te maken van e-mail. Ik hoefde niet persoonlijk naar minstens drie dierenasiels te gaan.

Op een dag las ik over een kat die in Amsterdam was gevonden. Hij had 'meegelift' onder de motorkap van een auto. De beschrijving kon op Pieter slaan. Ik stuurde meteen een mailtje naar de webmaster met een foto van Piet. Binnen een kwartier kreeg ik antwoord. Geweldig, dit was zeg maar volledig gebruik maken van de mogelijkheden van computer, internet en mail. De kat was opgehaald door de Amsterdamse dierenambulance, zo schreef de webmaster. Het beste wat ik kon doen was contact met hen opnemen en om ervoor te zorgen dat dit soepel zou verlopen gaf de webmaster mij ook het rit nummer van de ambulance in haar antwoord. Ik stuurde hen meteen een mailtje en opnieuw kreeg ik een heel snel antwoord. De kat was naar de andere kant van de stad gebracht naar het nieuw gebouwde dierenasiel. De mensen van de dierenambulance hadden mijn mailtje ook al doorgestuurd naar het asiel zodat men daar op de hoogte waren over Piet.

'Oké', dacht ik, 'zij zijn ook al door mij op de hoogte gebracht, dus wees geduldig!'

Helaas verstreken twee dagen zonder dat ik iets hoorde. Ik wist dat ik geen tijd te verliezen had, dus besloot ik er heen te gaan. Eerst wilde ik ze bellen maar besloot toen dat niet te doen. Als ik ze niet telefonisch kon bereiken was er weer een dag verloren. Als het Piet was waren die veertien dagen voorbij. Piet zag er nogal ondeugend uit en iemand anders kon vallen voor zijn koddige uiterlijk. Ik wilde er niet eens aan denken om een dag te laat te zijn en erachter te komen dat Piet verkocht was. Ik voelde me redelijk goed en dacht dat ik het wel aankon. Voor de zekerheid nam ik mijn inhaler mee voor het geval ik die nodig had.

Sinds de dag dat Piet was verdwenen rookte ik als een schoorsteen maar vreemd genoeg had ik minder moeite met ademen dan in de dagen dat ik minder had gerookt. In het begin, toen ik moeite had met ademen en ik nog dacht dat het een soort hyperventilatie was zat Piet altijd heel zorgelijk naast me op het bed als ik in een papieren zak zat te ademen. Alleen als hij er volledig van overtuigd was dat het beter ging en ik hem ook had gerustgesteld ging hij weer slapen. Hij was een echte vriend en die vriend was nu ineens verdwenen. Voor die vriend wilde ik alles doen om hem te vinden. Om hem thuis te brengen. Misschien, zo hoopte ik zou het niet zo lang meer duren.

'Zou het Piet kunnen zijn', vroeg ik me af, 'die kat, die gevonden was onder de motorkap van een auto'. Met deze mogelijkheid in het achterhoofd liep ik snel naar het station om naar Amsterdam te gaan. Een reis die bijna een totale ramp werd. Met de trein was ik snel genoeg op het centraal station van Amsterdam en nam daar een tram naar de buitenwijk. Op het moment dat de tram de binnenste cirkel van de stad verliet hadden een paar kinderen voor de lol de deuren gesaboteerd. Bij elke halte kostte het veel extra tijd voordat iedereen die wilde uitstappen ook was uitgestapt.

"Hé man, doe die deur open, ik moet er uit", klonk bij elke halte opnieuw ondanks het feit dat de bestuurder al meerdere malen had verkondigd wie en wat de oorzaak was van het probleem.

"Zoals ik al zei, dankzij een paar kinderen kan ik de deuren achter niet openen.

U kunt alleen voor mij uitstappen."

De stem van de bestuurder klonk moe en bijna wanhopig terwijl hij zijn boodschap nog eens herhaalde via de intercom. Geïrriteerde passagiers liepen weer luidkeels vloekend naar voren. Sommigen van hen schreeuwden naar de bestuurder en gaven zelfs hem de schuld van het ongemak. Ik voelde me zwaar geïrriteerd, nerveus en boos. Ik vervloekte die kinderen. Ik kon het niet helpen. Hun 'grap' had geleid tot al die zakken die bij elke stop luidkeels tegen de bestuurder schreeuwden. Door hun grap vreesde ik dat het dierenasiel al gesloten zou zijn op het moment dat ik er eindelijk zou zijn. Langzaam aan vervolgde de tram de weg door de buitenwijk. Er leek geen einde te komen aan deze rit. Gelukkig was ik nog net op tijd. Ik ging direct naar de bezoekersbalie en vroeg de vrouw aan de balie of ze van die 'liftende' kat wist en liet haar ook een foto van Piet zien.

"Oh ja", antwoordde ze dommig.

"Piet... Ik heb e-mails over hem gezien."

'Shit', dacht ik, 'waarom heb je die dan niet beantwoord?'

Je had me dan behoed om deze rampzalige rit te maken.'

'Maar' dacht ik ook meteen: 'Ik moest hier toch komen als Piet hier is.'

Dus zei ik niets. Nadat ik alle katten in vier of vijf kennels had gezien dacht ik er anders over. Ik was voor niets gekomen. De kat die onder de motorkap van een auto was gevonden bleek een kitten te zijn. Dit werd me verteld door dezelfde vrouw aan de balie toen ik bij haar terugkwam. Waarom had ze mijn mailtje niet gewoon beantwoord? Ik was heel erg boos toen ik even later buiten stond. Wat was hun probleem? Waarom hadden ze de foto van Piet niet vergeleken met de dieren die in het asiel zaten? Ze leken niet eens nieuw gevonden dieren te vergelijken met vermiste dieren. Wat deden die mensen eigenlijk om hen het recht te geven zichzelf heilig te voelen? Toen ik aankwam en wachtte om naar de kennels te gaan hoorde ik die vrouw zich herhalen als een kapotte grammofoonplaat tegen iemand die ze aan de telefoon had.

"Nee, we kunnen niet kijken, u moet zelf hier komen!"

Als iemand via de telefoon slechts enkel wat details van een vermist dier vertelt begreep ik dat ze niet konden kijken of het paste bij een dier dat ze in hun asiel hadden, maar als er een foto van een vermist dier van nota bene vier kanten naar hen werd gestuurd? Dat leek wel pure onwil.

'Op deze manier kunnen veel dieren voor altijd verdwijnen dankzij dit soort hulp', dacht ik kwaad en verdrietig. In de kennels had ik in elke kennel minstens één persoon gezien die bij de dieren aanwezig was. Was het echt zo moeilijk of onmogelijk om ze wat foto's te geven zodat ze konden controleren of een van die vermiste dieren in hun kennel zat. Het bespaarde mensen die op zoek waren naar hun dier veel tijd en energie, en ook geld. Onnodig verbruikte benzine of trein- en buskaartjes zijn niet gratis.

Sinds de verdwijning van Piet vroeg ik me dagelijks af wat er met hem was gebeurd. Wie had hem iets aangedaan en waarom? Het maakte me bewust dat iedereen de bastaard kon zijn die iets had kunnen doen. Ik vertrouwde niemand meer. Ik voelde me soms een politieagent. Iemand had iets gedaan maar alle verdachten ontkenden dat ze dat hadden. Iemand loog dat was duidelijk. Maar wie? Ik begon iedereen te verdenken als mogelijk dader en bleef dat doen zolang ik niet wist wie er verantwoordelijk was. Was het een buurman die normaal gesproken behulpzaam en aardig was, maar omdat zijn tuin lange tijd was vervuild door katten haatte hij die dieren en doodde hij ze waar en wanneer hij maar kon. Had iemand Piet naar ergens in de middle of nowhere gebracht? Was Piet gebeten en aan stukken gescheurd door de hond van een buur en had die buur het verminkte dode lichaam van Piet bij het afval gegooid? Iemands nieuwe hond was erg agressief. Had die waakhond van mensen die een leeg gebouw bezaten Piet gebeten en aan stukken gescheurd? Het was een groot vals gemaakt dier dat ze elke dag naar het gebouw brachten om krakers buiten te houden. Had Piet op die ongelukkige dag een

weg naar binnen gevonden, nieuwsgierig als een kat kan zijn en was hij aangevallen en verscheurd door dat helse wezen? Deze mensen zouden zeker hun mond houden. Ik zag die vrouw soms door de straten lopen met die hond. Ik was nooit bang geweest voor honden maar ik was dat echt van deze, het leek bewust vals en agressief gemaakt om hun eigendom te beschermen. Ik huiverde wanneer ik die hond zag en hoopte dat mijn arme Piet dit monster nooit had ontmoet. Het had hem zeker aan stukken gescheurd. Arme kat, hij zou geen enkele kans hebben gehad. Of was er iets anders gebeurd? Had iemand wraak genomen door Piet te ontvoeren voor iets wat ik had geschreven of gezegd? Wie was dan die smerige lafaard? Was het dat maffe mens van de dierenambulance? Had die roddel gehoord en nam ze aan dat het de waarheid was. Had ze alle realiteitszin verloren en dacht ze dat ze de enige persoon was die van dieren hield. Kon ze niet meer helder denken en had ze de drang gevoeld om een 'onderdrukt' dier te 'bevrijden'? Had ze me een aantal weken geleden niet echt geloofd? Was ze totaal gestoord? Voorheen verdween ook de kat van een buurman op een identiek vreemde manier. Of was het die oude dwaas waar die mensen van die rode kat me voor hadden gewaarschuwd? Hij had duidelijk tegen me gelogen. Woonde er een geestelijk gestoord persoon in de buurt die lange tijd geen medicijnen had gebruikt die nu zeker wist dat katten bondgenoten van de duivel waren die allemaal vernietigd moesten worden en had die gek mijn arme Pieter vermoord? Was het een Poolse arbeider die in de buurt in dat voormalige hotel logeerde? Had die zijn eigen kat zo gemist om gewoon de kat van iemand ander te nemen? Of was het die klootzak van een advocaat waarmee ik al meer dan zeven jaar via de Orde van Advocaten ruzie had. Had hij wraak genomen omdat hij niet helemaal gewonnen had? Ze hadden zijn hoge honorarium afgewezen. De inhalige bastaard had niet het bedrag gekregen dat hij had gewild. Dat stuk vuil wist dat ik katten had. Heeft die klootzak wraak genomen door mijn arme Piet te laten verdwijnen? Of was Piet 'slechts' aangereden met een auto en was hij diezelfde avond nog gestorven. Had een of andere idioot zijn lichaam als vuilnis weggegooid zonder zelfs maar te denken dat het dier door iemand gemist zou worden. Had die stomkop daar niet eens aan gedacht? Ik dacht aan allerlei scenario's over wat er met Piet gebeurd kon zijn. En een daarvan ging over mijzelf. Ik was altijd een stomme idioot geweest die nooit een ruzie ontweek en daarom veel vijanden had gemaakt. Had Piet nu betaald voor domheid van mij? Was het op die manier dus mijn schuld wat er ook met hem gebeurd was? De hele nacht vroeg ik me dit af en probeerde te achterhalen waarom en wie de dader zou kunnen zijn, ook al vermoedde ik dat het me niet dichter bij het vinden van Piet zou brengen. Het vervreemde me van iedereen ook van Heleen. Wie had Piet iets aangedaan? Waarom was nota bene Piet slachtoffer? Piet had zo'n lief en zachtaardig karakter. Ik wist dat als ik er ooit achter zou komen wie mijn arme Pieter iets had gedaan dat dit stuk vuil beter snel en met onbekende bestemming kon emigreren. Anders zou ik op een dag naast die klootzak staan om ervoor te zorgen dat hij of zij zou betalen voor de hel die hij of zij had gecreëerd.

Heleen was min of meer bij mij ingetrokken en ging nauwelijks meer naar haar eigen huis. Alles waar we aan gewerkt hadden in haar nieuwe huis was tot stilstand gekomen na die noodlottige dag in oktober. Net zoals ons beider leven leek te zijn gestopt de dag dat Piet verdween. We waren totaal veranderd. Ik had geen cd meer aangeraakt en bij Heleen stonden kwasten in verfpotten te verharderen. Kasten waar ik aan gewerkt had waren half afgewerkt, het tapijt moest nog gelegd worden en de trap naar de eerste verdieping was halverwege geschilderd en nog verre van afgewerkt, lappen hingen als gordijnen bij ramen, terwijl zonwering onaangeroerd in nog ongeopende dozen stond. We konden ons er gewoon niet toe brengen de klus eindelijk af te maken. Dozen uitpakken of dingen opruimen, daar hadden we gewoon geen zin in. We hadden lust noch energie om alles op orde te brengen. Het kostte Heleen al haar energie om naar haar werk te gaan en 's avonds onze maaltijd te bereiden. Ik had zelf geen zin om iets te koken en leefde op brood en gebakken of gekookte eieren of brood alleen, koffie, bier en sigaren, dat was het enige waar ik op zou leven als Heleen er niet voor had gezorgd dat er elke avond ook iets groen en gezond op onze tafel stond. Naast het verzorgen van Pien en Binkie maakte me maar één ding voor mij uit, het vinden van Piet. Mijn ramen waren zo smerig dat ik er nauwelijks doorheen kon kijken, maar wat maakte het uit. Ik vergat vaak 's morgens te douchen of om me te scheren. Stofzuigen, schoonmaken of andere kleine dingen deed ik niet meer of nauwelijks. Dat soort dingen waren voor mij allemaal onbelangrijk. Het enige wat er toe deed was het vinden van onze lieve vriend. Mijn kameraad die op die noodlottige dag niet thuis was gekomen. Mijn lieve vriend die alleen maar even naar buiten was gegaan om 'zijn benen te strekken' zoals hij dat in de twee jaar dat hij bij mij was al zo vaak had gedaan. Maar deze keer was hij niet teruggekomen. Zolang hij niet thuis was,

was alles onbelangrijk. Meer nog, ik had niet eens de kracht door gebrek aan slaap. s Avonds zaten we moe en moedeloos op de bank. Soms keken we zonder enige interesse naar de televisie misschien enkel om een nieuwe ruzie te voorkomen. Twee in elkaar geslagen mensen met een kat in rouw achter zich op de bank of tussen hen in. Verslagen zat ik te denken aan alles wat er dit jaar was gebeurd en hoe het na maanden van stress beter leek te gaan. Ik herinnerde me dat moment waarop ik Piet in de tuin Pien als zijn zusje zag accepteren. Het deed pijn toen ik me realiseerde dat ik Piet misschien nooit meer op die manier voor zijn zusje zou zien opkomen. Om hem misschien nooit meer te zien opstaan en de tuin uit te zien lopen om Pien te gaan zoeken en haar naar thuis brengen als ze te lang wegbleef naar zijn zin.

Elke ochtend keek ik of ik inmiddels antwoord had gekregen van de twee overgebleven dierenasiels die ik had gemaild. Ik wilde die zinloze reis die ik eerder had gemaakt liever niet herhalen. Sterker nog, ik wilde die stomme zin niet nogmaals horen:

"Piet? Oh ja Piet, ik heb e-mails over hem gezien."

Als ik die zin nog een keer zou horen zou ik mogelijk emotioneel exploderen en misschien de idioot aanvallen die het zei. Na nog een paar dagen te hebben gewacht besloot ik beide dierenasiels te bellen om ze aan mijn mail te herinneren. Mijn bericht had hen misschien niet bereikt. Het werd al snel duidelijk waarom ik geen antwoord had gekregen. Een van de twee had hun e-mailadres gewijzigd. Ze waren alleen vergeten het oude mailadres te sluiten net als ze ook waren vergeten het oude adres te veranderen in het nieuwe op hun webpagina. Briljant! Een e-mailaccount dat niet meer actief was maar nooit echt afgesloten. Mijn opmerking dat mensen hen niet konden bereiken als ze hun mailadres niet veranderden op hun webpagina leidde tot een beetje dom klinkend antwoord: "Oh ja, natuurlijk..." Ze hadden er gewoon nooit aan gedacht om het mailadres op de pagina te veranderen. Ik vroeg me af hoeveel mensen hen vergeefs mails hadden gestuurd zoals ik had gedaan. Bij de andere opvang leerde ik dat de berichten die iemand hen rechtstreeks online stuurde maar één keer in de twee weken werden gelezen. Ook zij hadden er nooit aan gedacht dat de berichten op deze manier heel lang onbeantwoord bleven. Hun mailbox kon volledig gevuld zijn met wanhopige berichten. Omdat ze deze berichten niet konden zien hadden ze geen idee dat dit het geval kon zijn. Het waren allemaal goedbedoelde mensen, vast en zeker, maar helaas ook vooral digitale analfabeten. Dit werd heel duidelijk bij een vrouw die ik later op de dag aan de telefoon had. Ze raakte volledig in paniek en ik kon haar bijna zien zweten via de telefoonlijn op het moment dat ik het woord 'email' gebruikte.

"Ja... we... uh... hebben... uh... een mailadres..."

Ik... uh ... geloof dat het zoiets is als www dot ...

Oh nee, dat is het niet ... uh ...

Na nog veel meer 'uhs' kreeg ik eindelijk een email adres.

"Oké", zei ik, "Ik stuur u meteen een mailtje met een foto."

Ik ging naar boven om hen dit te sturen, een mailtje dat meteen terugkwam.

'Shit', dacht ik, 'wat is er deze keer mis?'

Ik ging snel naar beneden en belde opnieuw. Weer hoorde ik de paniek in haar stem.

"Hoe kan dat nou..."

Er moet ergens een punt staan, geloof ik."

Nadat het opnieuw te hebben geprobeerd met een gewijzigd adres met een 'punt ergens' dat ook als onbestelbaar terugkwam en na opnieuw te hebben gebeld, kreeg ik iemand anders aan de telefoon die me eindelijk het juiste e-mail adres kon geven. (Dit was 2007, gelukkig is dit vandaag 2020 anders.)

Piet was niet in hun kennels. Wat nu? Waar zou hij kunnen zijn?

Het was bijna eind oktober en Piet was bijna drie weken weg. Mijn laatste woorden die ik tegen hem sprak 'Oké Piet, tot later vriend!' terroriseerden me geestelijk. Ze weerklonken bijna de hele dag in mijn hoofd. Het voelde alsof ik langzaam gek werd. Sinds Piet was verdwenen liet ik Pien niet meer buiten. Gelukkig voor mij toonde ze zelf daar weinig enthousiasme voor terwijl ze op die ellendige oktoberdag zo verontwaardigd was geweest dat ze niet met Piet en Binkie in de tuin mocht. De tuin leek haar nu niet meer te interesseren. Dat was een beetje een opluchting. Zolang ik niet wist wat er met Piet was gebeurd durfde ik Pientje niet meer naar buiten te laten. Liever had ik Binkie ook binnen gehouden. Dat was niet mogelijk, hij was niet van mij. Elke avond hoorden we verschillende keren het geluid van het kattenluik in de keuken. We hadden de hoop opgegeven dat het Piet zou zijn en

haastten ons niet meer de keuken in zoals we dat eerder in oktober hadden gedaan om te zien of het Piet was. In het laatste weekend van oktober had Binkie zijn eten laten staan. Dat was voor hem heel erg ongebruikelijk. Hij at altijd als een hongerige wolf. Een angstig voorgevoel kwam over me heen op het moment dat ik het eten onaangeroerd op het dienblad op de keukentafel zag. Ik durfde niet te denken wat ik vreesde. 'Was er nu ook iets gebeurd met Binkie? Dat kon gewoon niet waar zijn!'

"Maak je geen zorgen, Binkie blijft soms een paar dagen weg", sprak ik hardop om mezelf hiermee gerust te stellen.

'Overdrijf niet meteen', dacht ik, 'Binkie komt vast en zeker terug'.

Maar de volgende dagen bleef het eten ook onaangeroerd. Oktober ging voorbij en november begon en elke ochtend stond het bakje eten daar onaangeroerd. Bijna een hele week ging voorbij en we wisten zeker dat Binkie nooit zo lang weg was gebleven. In het begin durfden we elkaar niet te zeggen waar we allebei bang voor waren. Binkie leek nu ook net zo onverwacht en plotseling verdwenen als Piet. Vanaf dat moment dacht ik niet meer serieus over de mogelijkheid van een ongeluk zoals ik dat in die eerste dagen had gedaan toen Piet vermist werd. Ik kon gewoon niet geloven dat twee katten zo kort na elkaar een ongeluk hadden gehad. Wat er ook was gebeurd het leek duidelijk dat het met opzet door iemand was gedaan. Opnieuw probeerde ik me te bedenken wie een reden had om mij zo te haten door mijn dieren te laten verdwijnen? Die hufter moest ook een gore lafaard zijn. Die oplichtende advocaat? Het leek me niet onmogelijk. Aan de andere kant had hij dan een paar keer dicht bij mijn huis moeten postvatte. Hoe wist hij anders wat voor soort katten ik had? Daarom verdacht ik hem niet meer. Hij leek geen optie. Misschien had het iets te maken met een artikel dat ik ooit voor een lokale krant had geschreven. Bijvoorbeeld over een rotzak die een kleine hondje had doodgereden een paar straten verderop. De ploert was gewoon doorgereden zonder zich zelfs maar voor een ogenblik om dat arme dier te bekommeren. Ik had die klootzak een vuile smeerlap genoemd. Had dat stuk menselijk afval 'wraak' genomen door Piet en Binkie te laten verdwijnen? Hoe meer ik erover nadacht, hoe meer het ook de walgelijke bijna onmenselijke houding verklaarde van twee of drie jongens die mij hadden uitgedaagd op de dag dat de verdwijning van Piet in de zondagskrant vermeld had gestaan. Ze waren een paar keer langs mijn huis gelopen, klopten tegen de ramen terwijl ze heel hard liepen te miauwen. Zouden deze kleine klootzakken zonen van dat stuk stront zijn? Terwijl ik erover nadacht verwierp ik ook weer bijna onmiddellijk die mogelijkheid. Zo'n Neanderthaler zou waarschijnlijk die arme dieren in mijn tuin hebben opgehangen 'om mij een lesje te leren'.

Wie zou dan de bastaard zijn die mijn dieren wegnam? Hadden die mensen naast me wraak genomen? Ik had niet lang daarvoor ruzie met ze gehad over de manier waarop ze met 'hun' Binkie omgingen. Maar nu Binkie ook weg leek te zijn zat daar gewoon geen logica in. Zouden het burens kunnen zijn die jarenlang ruzie hadden met de familie naast hen? Over die laatste buurman had ik onlangs een kort artikel geschreven voor een lokale krant. Waren ze daar woedend over geweest? Die lokale krant was die maandagnamiddag bezorgd, precies dus op de dag dat 's avonds Piet verdween. Dat zag er erg verdacht uit! Maar waarom zouden ze Binkie hebben laten verdwijnen? Ze wisten heel goed dat Binkie niet van mij was. Deze optie leek dus ook absurd. Ik kon maar niet achter het wie of waarom komen. Hoe kon ik dat ook? Ik wist gewoon te weinig en er waren wellicht te veel mogelijkheden.

Hoe dan ook, het leek erop dat iemand naar Piet en Binkie had zitten loeren als een roofdier. Met dit in gedachten flipte ik helemaal. Wat kon ik doen? Moest ik naar de politie gaan met dit verhaal? Wat kunnen of liever gezegd wat gaan ze voor me doen? Voor mij was het zeker dat iemand Piet en nu ook Binkie opzettelijk had laten verdwijnen. Ik dacht niet meer aan ongelukken of agressieve honden of alles wat ik eerder had gedacht. Dit had duidelijk alle kenmerken van voorbedachte rade. Die oude man zou een mogelijkheid kunnen zijn maar waarom zou hij twee katten ontvoeren? Het leek wel of iemand al lang naar Piet en Binkie had zitten loeren. Iemand leek Heleen en mij te bespioneren. Maar waarom? En als dat waar was dan loerde diezelfde klootzak nu ook op Pientje? Waarom? Die vraag maakte me bijna helemaal gek. Wie haatte ons zo? Dit was geen toeval. Om niet weer veel tijd te verliezen voor Binkie als vermist op de webpagina zou worden geplaatst wendde ik me direct tot de coördinator van de pagina om haar te vragen of zij Binkie op die pagina kon zetten. Ik had al eerder contact met haar gehad en ze had me erg goed geholpen. Terwijl Heleen en ik na de verdwijning van Piet in een emotionele mist leefden kwam daar nu de verdwijning van Binkie bovenop. Het zou erg moeilijk zijn om Binkie te zoeken. Hoeveel volledig zwarte katten zijn er? Binkie was helemaal zwart met slechts een paar witte haren in zijn zwarte vacht. Met Piet dachten we een goede kans te hebben

om hem te vinden totdat we merkten hoeveel dubbelgangers er alleen in de directe omgeving al waren. Het zoeken naar Binkie leek gewoonweg onmogelijk.

"Nou buurman, geloof me...

Je wilt die kerel echt niet kennen", zei de man en wachtte een paar seconden voordat hij verder ging.

"We horen hem soms niets anders dan schreeuwen en vloeken op dat arme beest.

En hij laat het bijna nooit in zijn huis..."

De andere man zei nog steeds niets terwijl hij in ongeloof keek naar het huis van de persoon waar de andere man het over had.

"Je bedoelt hem," vroeg hij en wees in de richting van mijn huis.

"Ja, ik bedoel hem."

"Ik kan het me niet voorstellen."

"Dat is precies wat ik bedoel.

Niemand kan dat.

Nou, wij weten wel beter, mijn vrouw en ik."

"Wat weet je dan precies", klonk de vraag van de andere man bijna onmiddellijk.

"Nou, bijvoorbeeld, hij laat zijn kat nooit binnenkomen.

Soms schreeuwt dat arme beest en miauwt heel hard...

Maar het kan hem niet schelen.

Hij vertelde me eens dat hij een gat in zijn schuur had gemaakt voor de kat.

Zo kan zijn kat daar slapen.

Ook in de winter, buurman...

Kun je je voorstellen wanneer het vriest? ....

Ja, het is een hele aardige vent!"

De man stopte. Hij wachtte even om te zien of zijn woorden effect hadden.

Ik had ook alles gehoord wat hij had gezegd en ik schreeuwde zo hard als ik kon dat het niets anders was dan leugens. Ik probeerde in hun richting te gaan om die vuile roddel onmiddellijk te stoppen. Maar hoe snel ik ook liep en hoeveel stappen ik ook zette ik kon niet dichterbij komen. Mijn benen bewogen zich naar voren maar ik realiseerde me dat het leek alsof ik op een bewegend pad liep dat in de tegenovergestelde richting bewoog van waar ik probeerde te gaan. Om te laten horen wat ik dacht van de woorden van de man brulde ik zo luid als ik kon:

"Jij leugenaar, kwaadaardige klootzak!"

Ik probeerde ook de aandacht van die andere man te trekken. Maar ze zagen of hoorden me niet zo leek het. Ongestoord ging de man door met het vertellen van zijn leugens.

"Je wilt niet weten hoe vaak ik die arme kat 's nachts hoor schreeuwen..."

Als hij weer wordt aangevallen door die roodharige kat van twee straten verderop...

Het maakt die aardige vent niet uit...

Weet je wat hij ooit zei... "

De andere man schudde zijn hoofd en wilde duidelijk graag meer horen.

"Nou, hij zei tegen mij dat dat hem groot en sterk zou maken..."

Dat was wat dat stuk stront zei...

Toen ik hem de volgende dag waarschuwde voor wat zijn dier op straat moest doorstaan!"

Hij wachtte weer even om de andere man zijn reactie te zien.

"Ik kan bijna niet geloven dat het waar is", zei de andere man na een tijdje.

"Oh, ik begrijp het, buur..."

Ik begrijp het echt.

Ik dacht ook anders over hem, althans in het begin...

Maar na zijn reactie op dat moment was het mij duidelijk genoeg.

Ik herinner me dat ik op dat ik dacht, dat ze hem misschien ook op straat hadden moeten schoppen...

Jij klootzak, dacht ik...

Het zou jou ook groot en sterk gemaakt hebben, jij verdomde dieren mishandelaar..."

"Ja, ik ben het ermee eens, wat een klootzak, als dit waar is", zei de andere geschokt.

"Ik begrijp je ongeloof..."

Hij is altijd erg aardig.

Hij is een echte aardige heer.

Nou, nee, dat is hij echt niet....

Luister, ik woon naast hem en ik weet beter....

Hij geeft dat arme dier nauwelijks wat te eten.

Het is niet zonder reden dat zijn kat altijd probeert de harde brokken van onze kat op te eten!

Eenmaal per dag zet hij een kom eten naast het schuurtje voor dat dier...

Nou man, je kunt je niet voorstellen hoe vreselijk het ruikt op een zonnige dag laat in de middag.

En dat is niet soms...

Die kom eten staat daar in de felle zon.

De hele dag door...

Hij verandert het niet eens een keer.

Als de kat iets anders wil eten, moet hij wachten tot de volgende dag...

Dat zegt hij dan, die aardige vent!"

"Ik had nooit gedacht dat hij dit soort gedrag zou hebben...", klonk de reactie van de andere man en keek nogmaals naar mijn huis.

"Nu weet je het!

Oké buur, rustig aan, buur!"

Met deze woorden draaide de man zich om en liep weg.

"Dat zijn allemaal leugens", schreeuwde ik.

"Het zijn allemaal leugens, dat hele verhaal slaat op die klootzak zelf..." schreeuwde ik tegen de andere man die nu in mijn richting kwam lopen. Hij reageerde niet en liep door zonder zelfs maar naar mij te kijken.

"Dat is goed om te weten...", hoorde ik ineens een vrouwenstem zeggen. Iemand anders had blijkbaar ook naar dat gesprek geluisterd. De vrouw stond vlak voor haar huis. Plotseling bevond ik mij in haar woonkamer en ik schreeuwde ook tegen haar:

"Leugens, geloof me, het zijn allemaal leugens!"

Ik zat tegenover haar en was met riemen aan een stoel vastgebonden. Ook zij negeerde mij.

"Ik zal dat arme beest bevrijden van dit slechte mens....

Ik, Bam-Bam de wreker van onderdrukte huisdieren."

"Luister naar me", smeekte ik bijna, maar de vrouw keerde zich om en liep de kamer uit en herhaalde voor zichzelf: "Ik Bam-Bam de bevrijder van onderdrukte huisdieren, ik zal dat arme dier bevrijden...". Ze kon me blijkbaar niet zien of horen. Ik kon niets anders doen dan toekijken. Ik zag haar op straat in de richting van mijn huis lopen. Piet zat op zijn plek op de schutting en keek toe terwijl zij op hem af kwam.

"Kom hier, jongen, wees niet bang....

Bam-Bam zal goed voor je zorgen..."

Terwijl de vrouw zachtjes sprak met een liefdevolle stem gooide ze een stuk vlees in Piet zijn richting. Piet keek eerst heel argwanend. Daarna keek hij naar de plek waar het stuk vlees bijna tot hem schreeuwde 'eet me, eet me'. De vrouw was meer dan vijf meter van die plek verwijderd. Piet wist dat het veilig was. Ze kon hem niet pakken. Piet sprong snel van het hek af en sprintte naar het vlees.

"Nee, nee, Piet!

Doe het niet!

Loop weg!

Eet het niet op!

Het vlees is gedrogeerd!"

Piet kon me ook niet horen.

"Ja lieverd, dat is lekker nietwaar?

Eet het allemaal op...

Je zult snel in slaap vallen.

Dan zorg ik ervoor dat je niet meer verwaarloosd wordt door dat akelige heerschap.

Je krijgt een nieuw huis....

Een waar mensen liefdevol en aardig voor je zijn.

Waar je geliefd zal zijn, geloof me, Bam-Bam zal voor je zorgen.

Bam-Bam, de wreker van verwaarloosde huisdieren...."

Piet voelde zich opeens heel duizelig en vreemd. Hij probeerde nog naar de tuin te vluchten maar zijn benen konden zijn gewicht niet meer dragen. Hij viel als een lappenpop tegen de grond. De vrouw

kwam snel op hem af tilde hem op van de straat en verborg hem onder haar geelgroene werkjas en liep weg.

"Heks, heks, vuile smerige heks, laat mijn beest met rust!"

Ik schreeuwde en brulde vanuit die stoel waar ik nog steeds vastgebonden zat. Ik probeerde mezelf te bevrijden van de riemen maar dat lukte niet. De heks stapte in een vliegtuig dat meteen opsteeg terwijl ze Piet nog onder haar jas verborgen hield.

"Piet", schreeuwde ik in wanhoop terwijl ik het vliegtuig zag opstijgen en wegvliegen, bestemming onbekend.

"Oh mijn god, ik zal hem nooit meer zien.

Waar ga je heen met mijn arme dier, jij vuile boosaardige heks!"

Drijfnaat, zwetend over mijn hele lichaam werd ik wakker. Deze akelige droom was zo realistisch. Het was zo echt en eng. Die vrouw zag er bijna uit als een echte heks. Ik probeerde het te vergeten en wilde weer gaan slapen. Het was vier uur op de wekker. Het lukte me niet meer om wat te slapen. Ik besloot op te staan en deed het licht aan. Pientje lag nog steeds op het einde van de bank op de deken. Ze keek me eventjes met slaperige ogen aan, knipogde naar me en ging weer slapen. Ik voelde me ziek en ellendig. De rest van de week achtervolgde die droom me, dag en nacht.

Vanaf de dag dat Piet verdween las ik wekelijks alle berichten in de zondagskrant over gevonden katten. Hoewel ik na de verdwijning van Bink niet meer geloofde dat ze beiden de weg naar huis waren kwijtgeraakt of slachtoffer waren van een of ander ongeluk. Maar er was altijd een kans dat ik me vergiste en zoiets hen was overkomen. Misschien was een van hen gevonden en dus bleef ik toch al die berichten lezen. Half november las ik de beschrijving over een kat drie of vier keer. Het leek veel op Piet. Maandagochtend sprong ik meteen op de fiets en hoopte Piet te vinden bij het dierenasiel. Hoe geweldig zou dit zijn als hij er was en ik hem mee naar huis kon nemen. Ik zag hem niet in het asiel bij de onlangs gebrachte dieren. Ik zag geen enkele kat die zelfs maar op Piet leek dus ging ik naar de informatiebalie om te vragen waar ik de kat uit de advertentie uit de krant kon zien. Na het doorzoeken van de boeken bleek dat de kat nog steeds op het adres van de vinder moest zijn en kreeg ik adres en telefoonnummer van een bakkerij. Thuis belde ik direct de bakkerij maar helaas kon ik op dat moment niet geholpen worden. De persoon die alles wist over de kat was op dat moment niet in de bakkerij. De vrouw die ik sprak vertelde me dat mijn telefoontje haar verraste omdat het lang geleden was gebeurd. Rond half oktober kwam de kat de bakkerij binnen. Later op de dag besloot ik opnieuw te bellen om een email adres te vragen zodat ik de foto van Piet kon sturen. Op die manier kon de collega die de kat had gezien controleren of het Piet kon zijn die de winkel was binnengekomen. Ik had begrepen dat de kat nog steeds bij haar thuis was. Niet veel later hoorde ik het hele verhaal. De kat was rond half oktober bij de bakkerij binnengelopen. Hij had misschien honger en miauwde om aandacht of om hulp. Ze hadden niet geweten wat ze met hem moesten doen. Ze konden geen kat in een winkel met vers brood houden dus besloten ze de dierenambulance te bellen. Medewerkers van de ambulance konden in hun database geen omschrijving vinden die paste bij de kat als een vermist dier, en omdat het asiel al overvol was hadden ze de kat niet meegenomen maar het onfortuinlijke dier weer op straat gezet, ergens langs de kant van de weg. Ik was furieus nadat ik de mail van die vrouw had gelezen. Ze hadden de kat tenminste naar een ander asiel kunnen brengen die verdomde lamzakken, zo dacht ik. De vrouw wist niet meer zeker of het Piet was geweest. De foto van Piet leek wel op het dier dat in de winkel was geweest schreef ze. Tenminste voor zover zij zich dit kon herinneren. Ze kon het gewoon niet meer zekerheid stellen. Ik vervloekte die mensen van de dierenzorg echt hartgrondig. Tenminste een aantal van hen. Het had Piet kunnen zijn die door luiheid van sommige van die lui pas op de negentiende, dus bijna twee weken later als vermist geregistreerd stond. Misschien had Piet de moed gehad om hulp te vragen en was hij door die 'dierenliefhebbers' weer op straat gezet 'bij het vuilnis'. Als dit zo was voelde ik echt de wens om ze te vermoorden! Een dier in nood dat door deze 'moeder kijk mij eens goed doen' mensen langs de weg was gezet. Dezelfde dierenvrienden die een maand later die arme kat als 'gevonden' in de krant vermelden in plaats van enkel gespot. Wat een zakken, ze deden dieren meer kwaad dan goed. Ik verachtte ze echt deze zakken, zoals die trut die bij mij op de hoek woonde. Elke maandagavond parkeerde ze dat bakbeest van een ambulance voor mijn huis. Het deed me pijnlijk herinneren aan die ene avond dat ze dat rare 'gesprek' met mij had.

Terwijl ik bang was dat een of andere idioot Piet en Bink iets had aangedaan dacht Heleen dat er misschien iets met hen beiden was gebeurd in of rond de omgeving van een voormalig hotel waar nu Poolse arbeiders woonden. Ze dacht nog steeds dat een agressieve hond hen misschien had gebeten of dat ze door een auto waren aangereden en dat ze ergens tussen de struiken in het kleine parkje achter of naast het gebouw konden liggen. Ik geloofde dit allang niet meer. Dat twee katten in twee, drie weken tijd allebei door een hond waren gebeten of dat beide katten een fataal ongeluk hadden gehad, en geen van beiden thuis hadden kunnen komen, weigerde ik gewoon te geloven. Hoe dan ook, Heleen had een paar dagen vrij genomen en stelde voor om Piet en Bink nog een keer te gaan zoeken bij de Kogge. Het gebouw was een voormalig hotel waar eerder asielzoekers hadden gewoond. Het was nu in gebruik door een bureau voor huisvesting van Poolse werknemers voor de periode dat ze in Nederland waren. Er was een klein parkje naast en ook achter het gebouw waar ook enkele schuren en andere kleine gebouwen stonden. Heleen had daar al eerder gekeken maar wilde dit nog een keer doen en dit keer ook grondiger. Zowel Piet als Binkie, zo was ons verteld waren door mensen in de buurt van dat gebouw gezien. Piet was ook vaak uit die richting gekomen en ik had zelf regelmatig Binkie in de buurt van het gebouw gezien. Heleen had de tekst van onze flyer speciaal vertaald in het Duits voor de mensen daar. Maar geen van de mensen die daar op dat moment verbleven leek enige kennis van de Duitse taal te hebben. Met handen en voeten hadden we duidelijk gemaakt waar de flyer over ging.

"Nou Heleen", zei ik een beetje geïrriteerd toen ze voorstelde om er weer heen te gaan.

"Ik weet echt niet hoe goed jouw Pools is op dit moment.

Hoe denk je duidelijk te maken waar we voor komen, ze begrijpen ons niet."

"We kunnen het tenminste proberen", antwoordde Heleen op mijn sarcasme en daar had ze gelijk in.

Net als die eerste keer werden we later op de dag nieuwsgierig en argwanend bekeken door de mensen die daar verbleven. We probeerden met hen te communiceren wederom zonder enig succes. De flyer die Heleen had meegenomen hielp ook niet. Sommigen schudden gewoon hun hoofd na het bekijken ervan terwijl anderen iets zeiden dat misschien 'nee' of 'geen idee' in het Pools betekende. En net als die eerste keer sprak of begreep niemand Nederlands, Duits of Engels. We hadden al besloten om te vertrekken toen een man de trap naar de lobby afkwam en ons in het Engels aansprak. Nu konden we gelukkig duidelijk maken waar ons bezoek over ging. De man knikte begrijpend en zei dat hij ons verzoek zou doorgeven aan de beheerder van het pand. In de hoop toestemming te krijgen wachtten we op zijn terugkeer.

"Het is oké, geen probleem.

Je mag kijken waar je wilt", liet de man ons niet veel later weten.

We mochten zelfs als we wilden, de kamers in het hoofdgebouw zelf doorzoeken. Misschien was het stom, misschien hadden we dat moeten doen maar op dat moment vonden we het allebei een beetje te ver gaan. We konden toch niet als soort privé politie de kamers van individuele mensen binnenvallen om te zien of Piet of Bink daar waren. Het leek ook niet realistisch of logisch dat iemand, die hier woonde, twee katten zou ontvoeren omdat hij zijn eigen kat of katten miste. In het begin had ik het als een mogelijkheid beschouwd toen Piet net was verdwenen. Maar twee katten? Dat leek me te idioot voor woorden. Daarna vond ik het soms stom dat we de kans die ons werd geboden niet hadden benut. Maar op dat moment leek het te gek voor woorden. Net zo raar als de mogelijkheid dat de oude man twee katten had ontvoerd. Ook was trouwens het doorzoeken van het hele gebouw bijna onmogelijk. Het gebouw was behoorlijk groot, drie verdiepingen hoog met talloze kamers. Je kon het echt niet makkelijk eventjes doorzoeken. We bedankten de man en gingen naar buiten naar het park achter en naast het gebouw waar veel hoge en bijna ondoordringbare struiken stonden. Er was duidelijk lange tijd geen onderhoud aan gepleegd. Sommige planten waren zo verwilderd dat het niet mogelijk was om er goed achter te kunnen kijken. Zou Piet ergens achter die planten liggen? Of Binkie? Dat leek erg onwaarschijnlijk. Piet lag daar dan al bijna een volle maand dus er moest een vreselijke stank zijn. We konden niets ruiken. Na meer dan een uur zoeken besloten we te stoppen en naar huis te gaan.

De nachtmerrie die ik een paar dagen eerder had domineerde me nog steeds. Ik vroeg me af of het een betekenis had toen ik een paar dagen later mijn buurman van de overkant van de straat ontmoette. Ik herinnerde me dat een van zijn katten ook op een vreemde manier was verdwenen een paar jaar geleden. Ik kon me nog delen van het gesprek dat we erover hadden herinneren. Ik herinnerde me dat hij zich zorgen bleef maken over een raar telefoontje dat hij kreeg nadat zijn kat was verdwenen.

"Uw kat is bij uw broer", was wat de beller had gezegd, vertelde hij.

"Maar buurman, dat kan gewoon niet...

Ik heb niet eens een broer!"

'Wat was er precies gebeurd', vroeg ik me nu af terwijl ik me dingen probeerde te herinneren. Wat ik nog wist, was dat ik hem op een dag had ontmoet en van veraf al had gezien dat er iets mis was. Ik zag hem zenuwachtig heen en weer lopen. Er was iets vreemds aan zijn gedrag. Hij was duidelijk niet zichzelf.

"Hallo buur", groette hij toen ik vlakbij hem was.

Zijn stem had ook anders geklonken. Heel gespannen, bijna alsof hij in shock was.

"Heb je mijn kat gezien, die ene met een kleine snor, weet je wel..."

Ik wist welke kat hij bedoelde maar ik had hem niet gezien. Ik vroeg hem wat er aan de hand was en kreeg het verhaal in stukjes en beetjes te horen. Kort geleden was een buurman naar hem toe gekomen die ruzie met hem had gemaakt over zijn twee honden. Die man zei dat een van zijn honden de hond van zijn vrouw had gebeten. Het was echt een flinke ruzie geweest, zei hij. Tijdens die ruzie bedreigde de buurman hem met de verwijdering van zijn honden. Hij had dat dreigement serieus genomen omdat de man bij de dierenambulance werkte net als de vrouw op de hoek. Een paar weken later, lang na de ruzie verscheen die vrouw plotseling aan zijn deur.

"Ik kende haar toen nog niet eens..."

Ze woont hier blijkbaar ook ergens, maar ik had haar nog nooit eerder gezien."

Ze had hem allerlei vragen gesteld over zijn katten, zei hij. Ik begreep het verhaal niet meer en had hem onderbroken.

"De ruzie ging toch over de honden", vroeg ik.

"Wat hebben je katten ermee te maken?"

En wat heeft die vrouw ermee te maken?"

Hij keek me aan en was duidelijk opgelucht.

"Nou buur, dat is precies wat ik op dat moment dacht.

Ze wilde weten of ik goed voor mijn katten zorgde....

Het was gewoon absurd.

Maar omdat die man me bedreigde om mijn honden weg te halen, vraag ik me nu af..."

Hij pauzeerde even voordat hij met angst in zijn stem zei:

"Ik vraag me af, hebben ze mijn kat weggenomen..."

Zoiets doen ze toch niet, of wel soms?"

Hij had naar me gekeken als of hij verwachtte dat ik antwoord kon geven en leek in totale wanhoop.

"Nee, dat zullen ze niet, denk ik", antwoordde ik niet wetend wat ik anders moest zeggen.

Na de verdwijning van Binkie, in combinatie met de verdwijning van de kat van mijn buurman enkele jaren geleden, het kruisverhoor door die ambulancevrouw, de verdwijning van Piet minder dan twee weken later, en alle slechte ervaringen met die dierenbeschermers hier, wist ik niet meer wat ik moest denken.

'Hadden ze het gedaan?

Of zij?

Hadden ze een paar jaar geleden de kat van mijn buurman ontvoerd?

En hadden ze nu ook Piet en Binkie ontvoerd.

Waren die mensen totaal gestoord?

Was die vrouw krankzinnig', zo vroeg ik me af.

Ik had nu ernstige twijfels over hen.

'Waarom duurde het zo lang om Piet als vermist te laten registreren via hun website?

Waarom hadden ze zo'n arrogantie?

Was het mogelijk dat die mensen niet waren wie ze pretendeerden te zijn?"

Hun houding was soms gewoon ongelooflijk. Ze leken te denken dat ze de betere mensen waren, de goede mensen, de rechtschepenen. Net als die gekke vrouw die op de hoek van mijn straat woonde. Ik had hen meer als een last dan wat dan ook ervaren toen ik hulp probeerde te krijgen. Ik had meer hulp gekregen en had meer geleerd van mensen die ik op straat had gesproken en ontmoet.

Later die dag probeerde ik me nogmaals te herinneren wat er een paar jaar geleden was gebeurd.

'Heeft die vrouw de bedreiging uitgevoerd', vroeg ik me af.

'Had niet die man dat gedaan maar die vrouw?'

Maar waarom zou ze?

En die bedreiging had betrekking op de buur zijn honden niet op zijn katten.

Maar wat was haar reden om naar hem toe te gaan met haar vragen?

Wat was haar reden om mij die avond in september te ondervragen?

Al die idiote vragen die ze op me had afgevuurd.

Ontvoerde zij dieren?

Had ik de dingen goed onthouden?

Ik wist het niet meer.

Het was lang geleden en soms kan je geheugen je parten spelen.'

Ik dacht ook aan dat incident met die man met zijn hond. Dat was ook heel raar. Iedereen die een hond heeft weet dat het niet erg verstandig is om een hond iets van de straat te laten eten. Iets kan verrot zijn of zelfs vergiftigd. Iedereen die een hond heeft weet dat het dier niet altijd luistert. Een corrigerend tikje op de hond zijn kont kan in zo'n geval geen kwaad.

'Waarom dacht die vrouw dat ze het recht had om in te grijpen?

Was ze volledig gestoord?'

Heeft ze jaren geleden de kat van mijn buurman ontvoerd?

Heeft ze eerder dieren ontvoerd?

Heeft ze Piet en Bink ontvoerd?

Zoiets doe je niet!

Als je bij je volle verstand bent.

Er was geen reden om Piet en Binkie te ontvoeren.

Er was ook geen reden om de kat van mijn buurman te ontvoeren.

Mijn buurman was net zo gek op zijn dieren als ik op de mijne.'

Maandenlang zag ik hem op straat lopen met naar beneden hangende schouders en een zeer pijnlijke uitdrukking op zijn gezicht terwijl hij op zoek was naar zijn kat, precies zoals ik nu op zoek was naar de mijne. Ik kreeg de rillingen als ik me afvroeg of die vrouw zo gestoord kon zijn om dieren te ontvoeren.

'Wat had die gek met mijn arme Piet gedaan?

Piet, die zo bang was voor mensen die hij niet kende...

Hij zou waarschijnlijk doodsbang zijn.

Wat was er met die vrouw gebeurd om zo'n idioot te worden?

Was ze die avond in september niet overtuigd?

Had zij nog steeds gedacht dat er iets gebeurde met Piet waarom hij weigerde naar binnen te gaan?

Had dit in haar gestoorde geest haar het recht gegeven om Piet te ontvoeren?

Heeft ze twee weken later ook Binkie ontvoerd?

Had die idioot geen enkel idee wat ze die dieren deed?

Met haar vreemde gedrag deed ze die dieren veel kwaad.

'Wetend' dat ze het moest doen, kon het haar niet schelen of het goed was of niet?!

Arme dieren', dacht ik.

'Van straat geplukt worden door een gek om dan gehuisvest te worden bij iemand anders?

Of had ze de dieren naar een verafgelegen dierenasiel gebracht?

Waren ze nog steeds gekooid...

Ergens, wachtend op een nieuw huis terwijl ze een huis hadden.

Was die vrouw een sadist die graag mensen pijn deed, en ook dieren!'

Ik vroeg me af of mensen die zeiden graag met dieren te werken op enigerlei wijze werden gescreend? Of mocht iedereen werken met dieren die zei dat ze van dieren hielden? Ik vond deze gedachten echt te erg voor woorden. Ook vroeg ik me af hoe die idiote vrouw zou reageren als ze zelf ontvoerd zou worden door een totale idioot die 'wist' dat haar man niet goed voor haar zorgde en haar daarom had ontvoerd om haar aan een 'echt liefhebbende' man te geven? Zou ze begrijpen wat voor waanzin dat dan was? Zou ze dan begrijpen hoe gestoord zij was?

Ik wist dat er soms dieren werden ontvoerd. Mick, mijn eerste kat was het. Begin jaren tachtig was hij ergens in Amsterdam weggehaald. Mij was verteld dat dit niet van de ene op de andere dag was gebeurd. Er was een procedure inclusief een onderzoek aan voorafgegaan. Had deze buurvrouw niet het geduld om normale procedures te volgen? Had ze besloten het recht in eigen hand te nemen als een

soort burgerwacht. In dat geval was ze echt krankzinnig. Ze kan gek geworden zijn door dingen die ze gezien of meegemaakt had. Ik wist dat mensen die voor de dierenbescherming werken soms vreselijke dingen konden meemaken. Was er in die gevallen enige vorm van professionele psychologische hulp voor hen beschikbaar? Of is er onvoldoende financiering voor dat soort zaken? Maar zelfs als er geen hulp is kan dit geen excuus zijn voor iemand om zich dan als een wrakende 'engel' te gedragen. Ik vroeg me af of Piet zijn spel 'onder auto's zitten' op een dag door iemand als verdacht was gemeld, en zonder bewijs te vinden om op te treden had de dierenbescherming besloten om niets te doen. Net zoals ze ook niets deden met betrekking tot die mensen met die rode kat. Had deze vrouw gedacht dat ze het recht had om zelf te handelen? Het klonk allemaal te gek voor woorden. Maar was het dat ook? Er was zoals ik had begrepen geen echte groep dierenbeschermers actief in deze regio. Nogmaals, dacht ik aan de situatie van mijn buurman enkele jaren geleden. Ik wist dat er mensen waren die vertelden dat hij niet goed voor zijn dieren zorgde. Had die vrouw op de hoek ook deze roddel gehoord en dit voor waar aangenomen? Had ze enkele weken geleden mij niet geloofd? Had zij 'beter geweten' vanwege verhalen die ze had gehoord. Had die gekke vrouw jaren geleden zijn kat ontvoerd en nu Pieter en Binkie? Hoeveel dieren had zij wellicht in de loop der jaren op deze gestoorde manier 'geholpen'? Dit alles was te gek om te geloven. Een normaal mens doet dit soort dingen niet. Maar was ze wel normaal? Hoe in godsnaam wist ik dat.

Dagenlang bleef ik aan die vrouw denken en wat zij misschien met Piet en Binkie had gedaan. Ook begon ik me nu zorgen te maken over wat er met Mick was gebeurd. Voor het eerst in vijftientig jaar. Was alles wat mij over Mick was verteld waar geweest? Daar had ik nog nooit aan getwijfeld. Maar nu was ik niet meer zo zeker. Mick was ontvoerd, dat wist ik zeker. Iemand heeft misschien vijftientig jaar geleden ook naar Mick gezocht zoals ik nu naar Piet en Binkie zocht.

'Wat voor verhaal zou die vrouw over mij vertellen als ze Piet en Binkie heeft ontvoerd?

Dat verhaal was waarschijnlijk een absolute leugen.

Maar hoe kon de persoon waar ze die twee arme katten had gebracht weten wat waar was of niet?

Arme Piet, arme Binkie', dacht ik.

'Waar had ze hen naartoe gebracht?

Had ze hen naar iemand gebracht waar ze meteen een nieuw huis hadden gekregen?

Of werden ze, net als Mick vijftientig jaar geleden vastgehouden in een of ander schuurtje...

In afwachting van een nieuw huis?'

Ik voelde me zo hulpeloos. Ik wist dat ik hulpeloos was. Er was helemaal niets wat ik kon doen. Ik had geen enkel bewijs. Eerst wilde ik naar haar toe gaan om nu haar te confronteren met mijn vragen, maar wat voor zin had dat? Ze zou waarschijnlijk alles ontkennen dat leek me duidelijk. Zou ik nog steeds kalm blijven en weggaan zoals ik bij die oude man deed? Dat was weken geleden. Op dat moment wist ik al dat ik moest oppassen om niet de totale controle over mezelf zou verliezen. Sinds die dag was mijn stress alleen maar groter geworden en wist ik dat ik gemakkelijk kon ontploffen. Op dit moment gaf ik niet meer om de gevolgen.

Hoewel ik het risico liep om in conflict te komen met dat hele stel zelfbenoemde dierenbeschermers besloot ik hen een e-mail te sturen waarin ik mijn angst uitsprak. Als Piet was ontvoerd en nu ook Binkie dan was dat dus de reden waarom het zo lang had geduurd voordat Piet op hun website was geplaatst. Ik dacht toen dat het gewoon onbekwame idioten waren, een stel goedbedoelde vrijwilligers die hun werk niet aankonden. Nu vreesde ik dat het wel eens hun bedoeling had kunnen zijn. Het verklaarde mij ook waarom ik op de dag dat ik wilde zien of Piet in het asiel zat de gevonden katten in het asiel niet mocht zien.

Was Piet toen daar geweest? Deze gedachte maakte me nu echt razend.

Ook herinnerde ik me dat ik die vrouw van de hoek daar had zien staan grijnzen.

Waarom? Wat was zo grappig om over te lachen?

Het had me verbaasd dat ze niet eens naar me toe was gekomen en het had gevraagd: "Toch zeker niet de kat die een paar weken geleden onder een auto zat, over wie we het hadden?"

Waarom had ze helemaal niets gezegd? Had ze geweten wat er met Piet was gebeurd en gedacht: 'ben je op zoek naar je kat, nou, je zult hem nooit vinden'.

Was dit de waarheid geweest? Die vuile sadistische trut!

'Waarom', vroeg ik me nu af, 'had ze die ambulance op de avond dat Piet verdween niet voor mijn huis geparkeerd?'

Elke maandag parkeerde ze dat voertuig daar. Waarom had ze dat niet gedaan op die ene avond? Deze vraag was me de ochtend na die vreselijke avond al als vreemd opgevallen. Ik had op dat moment nog geen vermoeden. Nu wel. Had Piet in die ambulance gelegen?

Hoe kon ik die mensen laten begrijpen dat een zelfbenoemde heilige een vreselijke fout had gemaakt? Dat die vrouw totaal ontspoord was. Of was het hele stel gestoord? Dachten ze allemaal dat alleen zij de rechtschapen mensen waren. Alleen zij hielden van dieren. Of nog erger, was het een criminele bende? Waren het bonthandelaren? Hoe moest ik weten met wat voor soort lui ik te maken had. Wie had er, en op welke manier controle over hen? Was er überhaupt controle? Politici laten dierenasiels leiden door privé- of soort private partijen die voornamelijk bestaan uit vrijwilligers. Ik had zelfs eens een artikel gelezen over een veroordeeld moordenaar die ergens een dierenasiel was begonnen. De plaatselijke dierenambulance had regelmatig dieren naar zijn asiel gebracht. De man was veroordeeld voor twee moorden en werd verdacht van een derde. Hij was een veroordeelde lustmoordenaar. Wat heeft zo'n man misschien met dieren gedaan? Ik wilde er liever niet eens aan denken. Arme dieren. Zulke waanzin. Wat voor horror kan er in zijn dierenasiel hebben plaatsgevonden? Waarom was er geen nationale dierenwelzijnsorganisatie in plaats van de vele lokale groepen die over het algemeen weigerden om samen te werken? Waarom was dit niet de belangrijkste kwestie van die recentelijk opgerichte politieke partij die beweerde zich sterk te maken voor de rechten van dieren? In plaats daarvan reisde hun leider de wereld rond en promootte zichzelf en haar boeken zo leek het. Ik vond het een stelletje hypocrietten! Er was zelfs een die zich kandidaat stelde als partijleider van de Partij voor de Dieren voor lokale verkiezingen die snel een dier uit een asiel nam omdat, zoals hij zei: 'het is een beetje vreemd dat ik zelf als lokale partijleider van de Partij voor de Dieren geen dier heb en er ook nooit een heb gehad...'

Wat valt hierop te zeggen? Is er überhaupt iets over te zeggen? Behalve walgelijke baantjesjager!

Er kwam geen antwoord op mijn e-mail, dus ik stuurde een tweede waarin ik duidelijk maakte dat als ze Piet hadden ontvoerd, 'om hem niet te plaatsen bij iemand die moeizaam liep, als een soort hulk en ook niet in een gezin met kinderen'. Dat was alles wat ik op dat moment voor Piet kon doen. Ik wist dat als ze Piet hadden ik zo snel mogelijk contact moest opnemen met een advocaat om te proberen Piet terug te krijgen via een gerechtelijk bevel. Aan het eind van de middag kreeg ik eindelijk een antwoord van de plaatselijke inspecteur van dierenwelzijn. Tenminste zo presenteerde deze zich. Ze verklaarde dat 'haar mensen geen misdadigers waren' en wees met de vinger naar een vrouw die katten haatte, een vrouw die katten had vergiftigd, althans dat was wat deze inspecteur schreef. Ze noemde zelfs de straat waar deze vrouw woonde en gaf me ook het huisnummer. Ze suggereerde dat deze vrouw iets te maken had met de verdwijning van Piet. Wat volgens mij ontbrak was de vermelding waar of bij wie ik een mes kon halen om die vrouw aan stukken te snijden. Dit antwoord was op zijn zachtst gezegd heel vreemd en het maakte mij duidelijk dat er iets niet klopte. Ik wist niet meer met wie of wat ik te maken had. De straat waar die vrouw woonde was ver weg. Ik was er absoluut zeker van dat Piet nooit zo ver van huis was gegaan. Ook was de vrouw waar ze het over had die vrouw die mij eerder had gewaarschuwd voor de 'goede mensen'. Zij was de vrouw die mij tips had gegeven, tips die de dierenverzorgers mij niet hadden gegeven. Die vrouw had me ook verteld dat ze betrokken was bij een rechtszaak tegen hen.

Wat probeerde deze vreemde 'inspecteur' mij te laten doen?

Dat ik, doorgedraaid als ik was, die vrouw zou aanvallen?

Wat voor vreemde negatieve personen waren deze zelfverklaarde dierminnende mensen zoals deze 'inspecteur'? Was die gewoon enkel dom? Ik vond het ook vreemd dat ze mijn beschuldiging niet eens onderzocht.

'Mijn mensen doen dat soort dingen niet', stelde ze enkel hierover in haar mail.

'Uw mensen zijn boven alle verdenking verheven?'

U bent toch inspecteur dierenwelzijn, dus waarom onderzoekt u dit niet.

Het gaat om het welzijn van twee dieren....

Er bestaat een mogelijkheid dat een medewerker van u haar verstand heeft verloren', dacht ik.

In plaats van een echt antwoord te krijgen zag ik later die dag die vrouw van de hoek bij mijn buurman aan de deur. Ze klaagde duidelijk.

'Maar waarom tegen hem en niet tegen mij', dacht ik.

Ik had haar bij mij aan de deur verwacht, maar ze kwam niet. Later die avond kwam de buurman langs om me te laten weten wat er was gebeurd.

'Alstublieft buurman, wees verstandig.'

Zo probeerde hij mij over te halen.

'Bied haar je excuses aan, anders krijg je grote problemen ...'

Ze had hem bijna bedreigd, vertelde hij. Ook zei hij dat ze van plan was naar de politie te gaan om een klacht tegen mij in te dienen wegens laster en smaad. Ik vond het heel raar dat ze dit allemaal tegen hem had gezegd en niet tegen mij. In mijn e-mail had ik verteld wat er jaren geleden met zijn kat was gebeurd. Maar de e-mail was niet door hem gestuurd, maar door mij. Dus waarom antwoordde ze mij niet? Waarom druk op hem uitoefenen? Waar was die vrouw bang voor?

'Ik hoop dat ze dat doet', dacht ik, 'op die manier kan ik mijn zaak voor de rechter brengen en moet ze antwoorden of ze het leuk vindt of niet ...'

Ik heb me nooit verontschuldigd en heb nooit meer iets van haar of van haar dreigementen gehoord. Vreemd genoeg had ze ervoor gekozen om mijn buurman te intimideren terwijl niet hij maar ik haar had beschuldigd. Was ze bang voor de mogelijkheid dat wij tweeën samen haar eigen rechter spelen in de openbaarheid zouden kunnen brengen?

Dus had ik gelijk?

Had ze gedaan wat ik vreesde?

Zo leek het dus wel.

Maar zonder bewijs kon ik helemaal niets en haar bezoek aan mijn buur bracht haar wat ze had gewild. Ik wist dat ik alleen stond. De volgende maandag kwam die rare inspecteur me vroeg in de ochtend bezoeken. Het was al snel duidelijk dat ze niet met mij wilde spreken over mijn verdenking. Ze wilde duidelijk alleen zekerheid dat ik geloofde dat de vrouw waar ze over had geschreven Piet en Binkie had vermoord.

'Waarom', vroeg ik me af en verloor alle vertrouwen in haar en de rest van hen. Ze waren niet wat ze zeiden wie ze waren of in ieder geval sommige van hen niet.

'Wat wilde deze inspecteur verbergen?'

Had die gekke vrouw op de hoek het gedaan?

En als dat zo was, waar had ze hen dan heen gebracht?

En als dat zo was, was er een manier om te bewijzen wat ik vermoedde?

Zou ik Piet of Bink ooit weer zien?

Met wat voor soort mensen had ik te maken?

Criminelen?

Stroppers?

Pelshandelaren?'

Ik wist het echt niet meer. Niets leek te kloppen met wat ik voorheen had gedacht.

Vlak voor het weekend belde een man mij op. Hij zei dat hij dacht Piet vroeg die ochtend gezien te hebben: "Normaal gesproken doe ik dit nooit", begon hij het gesprek.

Het klonk erg vreemd. Of was ik paranoïde geworden dankzij dat rare antwoord van die inspecteur een paar dagen eerder.

"Omdat u zoveel moeite doet om uw kat te vinden, dacht ik dat ik u moest bellen", zei hij aan het eind van het gesprek heel expliciet.

'Wat bedoelde hij?', vroeg ik me af

Het leek erop dat de man meer wist dan hij mij vertelde.

Wist hij wat er met Piet was gebeurd?

Wist hij waar Piet naartoe was gebracht?'

Ik wist gewoon niet wat ik moest denken.

Meteen na het gesprek pakte ik de kattenmand en wat flyers en ging ik op weg. Vanwege het verhaal dat de man had verteld leek het me een goed idee om een soort huis-aan-huis onderzoek uit te voeren in de straat die hij had genoemd.

'Misschien kon iemand in die straat me meer vertellen', dacht ik. Ik voelde me een marskramer en door de verbaasde blik op de gezichten van de meeste mensen zag ik dat zij ook dachten dat ik er een was op het moment dat ze de deur openden en me daar zagen staan.

'Wat is dit nu', las ik als eerste reactie op veel gezichten.

'Probeert die kerel kattenmanden van deur tot deur te verkopen?

Zoiets zots heb ik nog nooit gezien..'

Hun verrassing was mijn voordeel. Slechts een paar mensen waren geïrriteerd en deden de deur direct dicht terwijl de meesten te verbaasd en te nieuwsgierig waren om meteen 'nee bedankt' of 'dank je wel, ik heb er al een' te zeggen en de deur te sluiten. Om te voorkomen dat dit alsnog zou gebeuren nadat ze beseften dat het hen ook eigenlijk niet kon schelen om welke reden ik kwam, legde ik snel uit waarom ik aangebeld had en hield de flyer over Pieter op ooghoogte.

Vaak zag ik op gezichten een soort opluchting op het moment dat ze zich realiseerden dat ik geen marskramer was. Het verbaasde me hoe gemakkelijk het is om bijna iemands gedachten te lezen door de gezichtsuitdrukking van iemand als iemand verrast of nieuwsgierig is.

'Oh shit, ik hoop niet dat deze man denkt dat...'

'Nee', dacht ik, 'ik denk helemaal niets.'

Hun gevoel van schaamte werkte in mijn voordeel. Door dat ene moment of die eerste gedachte kreeg ik soms zelfs meer aandacht en werd de flyer ook bijna elke keer heel goed bekeken. Soms hoefde ik er niet of nauwelijks iets aan toe te voegen.

"Oh, dat is Piet.

Ja, ik heb zijn foto al in de krant gezien.

Is hij nog steeds vermist?"

Pas dan vertelde ik het hele verhaal. Hoe Piet hier misschien in een auto of vrachtwagen terecht was gekomen en ook over de kat die hier was gezien.

"Heeft u hem gezien en als u doet kunt u proberen hem naar binnen te krijgen...", vroeg ik brutaalweg. "Zodat ik hem kan komen ophalen", vervolgde ik en legde uit hoe onmogelijk het bijna anders was. Ik begreep dat het erg brutaal klonk om dit te vragen aan mensen die me niet eens kenden, maar ik wist niet hoe ik hem anders te pakken kon krijgen. Het was onmogelijk om op straat te gaan kamperen. Zeker ook niet met de winter voor de deur. Gelukkig reageerde bijna iedereen positief.

"Je weet maar nooit," zei iemand dan, "een kat kan zelfs na maanden plotseling terugkomen."

Ik knikte en sprak de hoop uit dat dit zou gebeuren. Een vrouw vertelde me over haar kat die ooit meer dan drie maanden vermist was geweest. Ze had de hoop al opgegeven om het dier ooit nog te zien toen haar kat ergens in de weilanden werd gevonden en terug naar huis gebracht.

"Ik bedoel maar", beëindigde ze haar verhaal, "het dier kan altijd weer thuiskomen, je weet maar nooit, dus geef de hoop niet op!"

Ik bedankte iedereen aan het einde van het gesprek en ging naar het volgende huis om mijn verhaal te herhalen. Terwijl ik van deur tot deur ging dacht ik aan allerlei dingen, zoals die man die ik lang geleden op het centraal station van Amsterdam had gezien met flyers in zijn hand. Het ging over een vermist kind. Op dat moment dacht ik 'wat heeft het voor zin om dit te doen' en 'hoe groot denkt u dat de kans is dat u iemand tegenkomt die uw kind heeft gezien of weet waar het is'. Nu begreep ik het. Je weet dat de kans vrijwel nihil is maar niets doen is geen enkele kans hebben. Soms kwamen dit soort gedachten en herinneringen bij me op terwijl ik geduldig wachtte tot de deur open ging. Ik voelde me een blinde die ergens in een wereld aan het zoeken was die was getroffen door een alles vernietigende orkaan die niets had laten staan waar het ooit was geweest. Hoe kan je dan zoeken naar iets? Dat lijkt onmogelijk. En onmogelijk leek mijn zoektocht naar Binkie. Ik had al een paar zwarte katten gezien. Ik had Binkie zijn naam geroepen in de hoop dat het Binkie was. Hij zou mij waarschijnlijk eerder herkennen dan ik hem. Zou hij me echter ergens in een omgeving herkennen waar hij niet gewend was mij te zien? Soms stond ik op het punt om alle hoop op te geven en naar huis te gaan, de gordijnen dicht te trekken en de wereld buiten te sluiten. Op die momenten wist ik niet meer wat ik moest doen. Mijn huis-aan-huis onderzoek was niet erg succesvol. Ik voelde me down en wanhopig totdat een vrouw vertelde dat ze dacht Piet te herkennen als de kat die haar burens aan de overkant van de straat hadden sinds begin oktober. Had ik Piet dan eindelijk gevonden? Dat telefoontje had mysterieus en vreemd geklonken. Alsof de man meer wist maar niet alles wilde vertellen wat hij wist. Of werd dit idee veroorzaakt door mijn paranoia? Meteen nadat ik de vrouw sprak stak ik de straat over om bij dat huis aan te bellen. Er werd niet open gedaan. Ik hoorde helemaal geen geluid en nam aan dat er niemand thuis was. Ik twijfelde even of ik een flyer in de brievenbus moest doen of niet. Als deze mensen Piet hadden zouden ze denken dat ik ze had gevonden en misschien zouden ze Piet naar iemand anders brengen. Dan zou het weer een doodlopende weg zijn. Aan de andere kant wisten ze

misschien niets van zijn verdwijning en hadden ze hem te goeder trouw gekocht. In dat geval zouden ze me misschien willen vertellen hoe ze aan hem waren gekomen en had ik eindelijk bewijs. Ik besloot de flyer in hun brievenbus te doen en ging daarna naar huis.

De volgende dag ging ik direct naar dat huis. Ik had een kleine draagbare cassette recorder verstopt in de kattenmand. Als deze mensen Piet hadden hoopte ik dat ze iets zouden zeggen om mijn vermoeden te bevestigen. Het beste zou zijn als ze meteen zouden zeggen dat ze het recht hadden om Piet te hebben omdat ik niet goed voor mijn dier had gezorgd. In dat geval had ik eindelijk bewijs dat Piet ontvoerd was. Dezelfde dag nog kon ik proberen een advocaat te vinden die mij hopelijk kon helpen om Piet terug te krijgen via een gerechtelijk bevel als dat nodig was. Piet was zonder reden door een idioot ontvoerd en de mensen die hem vasthielden waren dus medeplichtig aan die totaal krankzinnige vrouw. Zelfs als ik tegen de hele dierenbescherming moest opnemen zou ik dat doen. Het zou best een schandaal worden: 'gestoorde dierenbeschermers ontvoeren dieren!'

Ik had al een artikel voorbereid. Het enige dat nog moest gebeuren was het vinden van Piet of Bink en proberen de mensen die hen vasthielden te provoceren om een verklaring af te laten leggen.

Als man met een missie ging ik direct naar dat huis en belde aan. Ik hoorde iemand de trap afkomen en wachtte nerveus tot de deur open ging. Niet veel later stond er een man voor me met een grote Havana in zijn mond die me zwiggend aankeek. Ik vertelde opnieuw mijn verhaal maar zei bewust niets over wat ik de dag daarvoor van die buurvrouw had gehoord. Ik keek naar zijn reactie maar zag geen enkel teken van angst of schuld op zijn gezicht. Hij leek ook op geen enkele manier nerveus toen hij mij voor zijn deur zag staan en ook niet nadat hij naar mijn verhaal over Piet had geluisterd. Zoiets had ik wel een beetje verwacht als die vrouw gelijk had en deze man Piet vasthield. Ik overhandigde hem de flyer over Piet die hij vrijwel direct aan mij teruggaf.

"Ja, ik heb deze gisteren al gezien.

Het lag in de gang toen ik thuiskwam...

En weet je...

Ik raapte het op en nadat ik het gelezen had zei ik tegen mijn vrouw, kijk die kat heet Piet, net als ik!

Maar nee, ik heb hem niet gezien, het spijt me."

De man leek oprecht.

Was het weer een doodlopende weg?

Of had hij zich voorbereid?

Wat kon ik doen?

Net als die situatie met die oude man kon ik niet zonder toestemming iemands huis binnengaan. Voor de zoveelste keer ging ik naar huis met het gevoel van verslagenheid. Dag na dag kwam ik steeds weer terug in die straat. Ik liep meer dan eens op en neer bij dat specifieke huis in de hoop op een dag Piet te zien. Ik probeerde een duidelijk beeld te krijgen van dat huis. Dat was niet makkelijk. De ramen van de woonkamer waren niet op straatniveau. Ik heb Piet nooit gezien. De enige kat die ik regelmatig in de buurt van dat huis zag was wel een zwart-witte kat, maar die leek helemaal niet eens op Piet.

Het was bijna december en er werd niet meer gebeld. 's Avonds zat ik vaak beneden en keek ik zonder enige interesse naar de televisie. Ik voelde me vreselijk alsof ik Piet en Binkie had verraden. In de steek gelaten. Zonder echt te kijken zapte ik door de zenders. Er was niets dat me interesseerde. Ik verveelde me en doodde gewoon enkel de tijd. Ik was te rusteloos om een boek te lezen, te boos om ergens heen te gaan, te verdrietig om iemand te bezoeken, en de laatste tijd ook vaak apathisch. Ik voelde me soms volledig leeg van binnen en had geen zin om iets te doen. Mijn hoofd voelde ook leeg terwijl het een paar dagen geleden het tegenovergestelde was. Ik barstte niet meer bijna elke avond uit in woede, zoals ik vaak had gedaan. Nu was ik stil en liet alles passeren. Bijna gedachteloos speelde ik met de afstandsbediening zonder te weten dat ik dat deed. Ik vroeg me af welke gemoedstoestand ik liever had. Boos zijn en uitbarsten in woede betekende ook dat ik iets voelde. Nu voelde ik me leeg en zonder gevoel. Ik gaf nergens meer om. Ik had vanaf het begin geweten dat dit op een bepaald moment kon gebeuren. Ik wist ook dat het geen zin had om te proberen het te stoppen of te voorkomen. Ik probeerde het niet eens en in plaats daarvan accepteerde ik deze leegte zoals ik eerder had gedaan met gevoelens van woede en verdriet. Ik voelde me depressief en begreep niet waarom deze ellende was gebeurd.

Waarom was dit met Piet gebeurd?

Waarom was het ook met Binkie gebeurd?

Volkomen onverwacht klonk de donder heel hard en de wind begon te huilen. De regen kletterde tegen de ramen. Het leek even alsof het einde van de wereld was aangebroken. Het kon me niet schelen, het was mij allemaal egaal. Opnieuw klonk de donder heel hard en ik zag de bliksem door de gordijnen flitsen. Even lichtte het de kamer fel op. Plotseling raakte ik in paniek.

'Jezus, waar zijn die twee dieren nu', dacht ik en was echt in paniek.

'Ik hoop dat ze een veilige plek hebben, een schuilplaats tegen de storm', dacht ik wanhopig.

Ik voelde tranen in mijn ogen komen. Ik voelde me zo hulpeloos. Machteloos.

'Hoeveel mensen voelen zich nu net als ik hulpeloos en verloren in een emotionele storm die plotseling losbarstte, en hoeveel mensen denken nu, net als ik in wanhoop aan hun dier luisterend naar een echte storm buiten...' vroeg ik me af.

Ik wist dat er heel veel dieren weg waren. We hadden de afgelopen weken op allerlei webpagina's veel lijsten gezien met namen, beschrijvingen, ook foto's en emotionele hulpkreten.

'In hoeveel huizen waren er nu mensen, net als wij, wanhopig luisterend naar het slechte weer buiten', vroeg ik me af.

'En in hoeveel huizen waren mensen in dezelfde wanhopige stemming als wij de afgelopen maanden', dacht ik terwijl ik naar de regen luisterde.

'Waren er ook regelmatig ruzies bij hen thuis?

Hadden ook verwijten geklonken in hun huizen?

Hadden ze de hoop opgegeven net als wij.

Hoeveel van hen hadden, net als ik wanhopig geprobeerd hun verstand niet te verliezen?

Hoeveel hielden zich vast aan het idee dat ze niet de enigen waren?

Hadden ook zij de hoop opgegeven en waren ze op een dag gestopt met het zoeken naar hun dier?

Hadden ook zij troost aan de gedachte 'dat hun dier niet het enige was dat was verdwenen'.

Hadden zij zich ook verliezers gevoeld?

Waren zij ook in zichzelf teleurgesteld omdat ze hun dier niet hadden gevonden.

Hadden zij toegegeven aan de hopeloosheid?

Hadden wij toegegeven?

Ik wilde niet toegeven maar wat kon ik anders.

Ik wist dat ik op een dag moest stoppen met zoeken.

Maar dat wil ik niet.....'

Door de weken heen had ik heel veel verhalen gehoord over vermiste dieren. Vaak nadat ik iemand over Piet en Bink vertelde of als ik de flyer had overhandigd. De manier waarop mensen soms hadden gekeken als ze over hun dier spraken dat ook op een dag vermist was geraakt maakte duidelijk hoe extreem pijnlijk het voor hen nog steeds was. Ik had op veel gezichten kwelling gezien terwijl mensen erover spraken. Veel mensen hadden gekeken alsof het gisteren was gebeurd in plaats van vele jaren geleden.

Iemand vertelde me over zijn hond die uit de tuin was ontsnapt ook al had de man de tuin volledig omheind. Het was jaren geleden gebeurd maar nog altijd brak hij zijn hoofd over hoe zijn hond uit de tuin had weten te komen. Het was midden in de winter geweest en het was ijskoud. Overal was hij weken aan het zoeken geweest. Veel later nadat de vorstperiode voorbij was en de dooi was begonnen werd zijn hond gevonden. Onder het smeltende ijs in een kanaal zag iemand zijn arme hond in het water drijven, verdronken mijlenver van huis. In zijn gedachten was zijn hond bij hem, nog elke dag.

"Ik begrijp nog steeds niet hoe hij zo ver van huis heeft kunnen komen."

Heleen vertelde me verhalen van enkele collega's. Een van hen had eerder in het zuiden van het land gewoond en was daar zijn kat kwijtgeraakt. Hij had buiten een dorp aan de rand van korenvelden gewoond. Op een dag zag hij zijn kat de korenvelden inlopen om hem nooit meer uit die velden te zien komen. Hij vroeg zich nog steeds af wat er met zijn kat gebeurd kon zijn. Een andere collega vertelde haar over twee katten, een broer en zus die vaak samen op het balkon speelden. Zuster was misschien een beetje te fel in haar manier van spelen van tijd tot tijd. Op een akelige dag was de broer weg. Ze vonden hem nergens en dachten dat hij van het balkon was gevallen. Ik hoorde zelf het verhaal van een vrouw uit mijn omgeving die zich ook nog altijd afvroeg hoe het met haar twee katten was. Waar zouden ze kunnen zijn? Deze vraag kwam bij haar terug om haar te kwellen elke keer als ze hoorde over een nieuw dier dat vermist werd. En een man aan de overkant van de straat vertelde me over drie katten die vermist waren geraakt toen hij bij zijn vroegere vriendin woonde. Hij was er zeker van dat

zijn katten waren overreden. Wist hij dat echt zeker? Ik vroeg me af als ik dacht vragen in zijn ogen te zien terwijl hij er over sprak. Ik herinnerde me ook hoe mijn moeder met enige regelmaat luidkeels vroeg: "Wat is er toch met mijn Blacky gebeurd?" Haar helemaal zwarte kat was verdwenen tijdens de oorlog in het midden van de Hongerwinter. Hoeveel mensen vroeg ik me af terwijl de donder weer klonk, waren er die zich na jaren nog steeds vragen stelden over hun vermiste metgezel.

Hoeveel?

Hoe ellendig ook, het betekende ook dat ze geliefd waren, ze werden nog steeds gemist, ze zijn nooit vergeten. Het waren geen wegwerpdieren zoals helaas vele anderen dat soms wel zijn. De dreigende storm buiten zette niet door. Na een tijdje werd het bijna te rustig. Het stopte ook met regenen. De rest van de avond bleven al die personen en hun dieren bij mij in gedachten en ik voelde een berusting die ik al heel lang niet meer had gevoeld.

Heleen was al minstens een uur eerder naar bed gegaan en ik was nog beneden in de woonkamer. Ik had de televisie uitgezet en de computer aangezet. Pientje kwam weer naar beneden nadat ze eerst samen met Heleen naar boven was gegaan. Ze keek me even aan en overwoog wat te doen voordat ze op de bank sprong om te gaan slapen. Toch leek het erop dat ik haar aandacht af en toe nog had. Ze keek naar wat ik aan het doen was terwijl ik met een grimmige blik op mijn gezicht zat te 'trommelen' met mijn vingers op dat vreemde platte doosje dat voor me op de tafel lag. Ze begreep niet wat ik de laatste dagen aan die tafel deed. Net zoals ze ook niet begreep waarom Pieter nog altijd niet thuis was.

Waarom bleef hij zo lang weg?

Waarom kwam hij niet thuis?

Was hij boos op haar?

Waarom lag hij niet op het tapijt bij de deur van de woonkamer zodat ze om hem heen kon dansen en hem kon uitdagen om met haar te spelen.

En waar was Binkie?

Soms leek het erop dat ze zich dit alles afvroeg als ze met verdrietige ogen op de bank lag. Piet was nu bijna twee volle maanden weg. Wat zou er gebeuren als Pieter nooit terug zou komen. Pientje was zo verdrietig en eenzaam. Het leek er op alsof ze van binnen dood ging. Ze was aan het wegwijnen. We moesten een andere kat nemen als gezelschap voor haar.

Maar als we dat deden gaven we het zoeken naar Piet en Binkie helemaal op?

En, net zo belangrijk, hoe zou Pien reageren op een andere kat?

Een collega van Heleen had niet lang na de verdwijning van Piet voorzichtig gevraagd of we, als we zouden besluiten een andere kat te nemen, wilden overwegen om de kat te nemen die op een dag bij haar zus was binnen komen lopen. Haar zus had hem niet kunnen houden en hem naar een buurman gebracht. De buurman had echter geen tuin en had hem ook niet kunnen houden. De kat had absoluut een tuin of in ieder geval een balkon nodig. De arme kat was in het dierenasiel terechtgekomen. Hij heette Joris, vertelde haar collega en het was een heel rustige cyperse kat die misschien een jaar oud was. Gezien de leeftijd zou het passen bij Pienie die net iets ouder was dan een jaar. Ik hield rekening met Joris maar had nog geen besluit genomen. Niet omdat Joris onwelkom zou zijn, maar omdat ik me afvroeg of het slim was. Joris was niet Pien haar Pieter. Ik herinnerde me heel goed hoe boos Pien had gereageerd op de kat die ik voor Piet had aangezien. Zou ze Joris willen accepteren? Het was niet de bedoeling dat Pien Joris zou terroriseren uit frustratie over het missen van haar twee grote broers, vooral Piet. Joris kon niet helpen dat Piet en Binkie verdwenen waren. Hij zou uiteindelijk Pien haar boksbal kunnen worden. De arme kat zou op die manier geen aangenaam leven hebben. Zeker niet als het inderdaad een heel rustige kat was zoals die collega had gezegd. Pientje kon soms behoorlijk boos zijn.

Omgekeerd kon Joris ook helemaal niet zo rustig zijn en zou hij Pien misschien terroriseren. Hij zou Pien misschien door het huis jagen en zij zou geen leven met hem hebben. Wat dan? Het was niet mijn aard om een dier terug te brengen naar het asiel na het in mijn huis te hebben genomen. Diep in mijn hart bleef ik hopen dat ik geen beslissing hoefde te nemen. Een plotselinge terugkeer van Piet of Bink zou dit niet meer nodig maken. Hoe triest dit zou zijn voor Joris, maar Joris zou waarschijnlijk een goed thuis vinden bij iemand anders. Terwijl Pientje mij zag 'drummen' op dat vreemde platte doosje dacht ik na ik over haar toekomst. Er moest iets gebeuren dat was glashelder. We konden niet veel langer blijven toekijken hoe Pien langzaam doodging. Maar wat wilde Pien zelf? Wilde ze een nieuwe broer? Als we het haar maar konden vragen. Als we haar 'meeme' maar konden begripen. Ik

vervloekte dat menselijke stuk vuilnis die al deze ellende had veroorzaakt en wenste dat stuk vuilnis alle ziekten die ik kon bedenken.

Soms voelde ik me schuldig dat ik niet veel tranen had gehuild hoewel ik Piet erg miste, hij was mijn beste vriend. Ik voelde me ook schuldig toen ik merkte dat ik niet wilde lezen over slachtoffers van een ramp of een terreur aanslag. Mijn Piet en Binkie waren verdwenen en ik wilde niet geconfronteerd worden met de ellende van anderen of met de harde realiteit van de wereld. Hoewel ik me realiseerde dat het zien van iemand die vlak voor je ogen aan stukken wordt gereten op een schijnbaar rustige dag op een markt te gruwelijk voor woorden is. Maar daar is een oorlog gaande en er gebeuren nu eenmaal vreselijke dingen in oorlogstijd. Aan de andere kant wat hadden die mensen, aan stukken gereten te maken met deze oorlog? Misschien wel helemaal niets. Het waren waarschijnlijk gewone mensen net als ik, die op het verkeerde moment op de verkeerde plaats waren voor hun dagelijkse boodschappen. Waarom werden zij getroffen door terreurdaden en nooit de klootzakken zelf die conflicten, oorlogen of wat dan ook begonnen. Klootzakken die vaak veel geld verdienen aan het lijden en de ellende van anderen. Het kostte me vele weken om de weg terug te vinden naar de realiteit. Uiteindelijk begon ik weer met het lezen van kranten. Ik las weer en keek naar het nieuws zonder meteen te denken 'donder op, het kan me niet schelen, Piet is weg, Binkie is weg'.

De volgende keer dat ik me weer slachtoffer en egoïstisch voelde probeerde ik meteen aan al die andere dieren te denken die ook weg waren. Freddie bijvoorbeeld die net als Piet op een ongelukkige dag voor zijn avondwandeling naar buiten was gegaan om niet meer thuis te komen. Hij was ongeveer op hetzelfde moment verdwenen als Piet. Ik vroeg me af of hij al gevonden was. Ook dacht ik de laatste tijd vaak aan een verhaal dat een vrouw ooit had verteld en dat ik me altijd had herinnerd. Het was lang geleden gebeurd. Onze boot lag afgemeerd aan een kanaal bij het huis van die vrouw. Met een vriend was ik op de boot bezig geweest met onderhoud. Ik wist niet meer hoe ik sommige dingen precies moest doen dus vroeg ik hem om het me nog een keer uit te leggen. Ik hoopte het de volgende keer dan zelf te kunnen. We waren aan het praten naast de hut in de kuip toen er een vrouw op ons afkwam die precies tegenover de aanlegplaats op de kade woonde. Ik weet niet meer wat ze wilde. Alles wat ze zei ging het ene oor in en het andere uit. Ik herinner me alleen het verhaal dat ze over haar kat vertelde. Het was vele jaren daarvoor gebeurd, zo zei ze, maar ze sprak erover alsof het pas eergisteren was gebeurd. Ze dacht dat op een kwade dag 'een of andere rijke theaterbezoeker' haar kat als 'zwerfkat' had geadopteerd en mee naar huis had genomen.

"Ik begrijp dat soort mensen niet, je neemt toch niet zomaar een dier van de straat", zei ze op een manier alsof ze er absoluut van overtuigd was dat het op deze manier was gebeurd.

"Het gaat waarschijnlijk heel goed met hem, hij leeft vast bij zo'n chique persoon", vervolgde ze meer tegen zichzelf dan ons.

"Maar wie doet nou zoiets..."

Ik mis hem nog steeds zo erg.

Wat voor soort persoon neemt gewoon iemand anders zijn dier mee?"

Terwijl ze deze woorden sprak draaide ze zich om en liep volledig verloren in haar eigen gedachten terug naar haar huis waar een vergeelde poster over haar vermiste kat nog steeds aan het raam hing. We dachten allebei dat de kans groter was dat haar dier door een auto was gedood of dat het een ander soort ongeluk had gehad. Dat leek meer voor de hand te liggen vlakbij een drukke straat. Ze wilde daar echter duidelijk niet eens over denken. Ze wilde blijven geloven dat haar geliefde dier nog leefde en het goed had, ergens.

"Misschien parkeert die persoon zijn auto wel vlak voor mijn huis...."

Bij elke nieuwe productie in het nabijgelegen theater.

Maar waarom heeft die persoon mijn kat meegenomen?

Maar het gaat heel goed met hem, daar ben ik zeker van."

Op dat moment dacht ik dat ze een heel vreemde vrouw was, een trieste en zielige vrouw om dit soort onzin te willen geloven. Ik begreep dat sommige mensen nu waarschijnlijk hetzelfde over mij dachten: een vreemde man, een trieste en zielige man die weigert te accepteren dat zijn kat gewoon dood is. En sommige mensen probeerden me zo veel mogelijk te mijden.

Hoewel het waarschijnlijk al een tijdje 'in de lucht' hing en ik ook wist dat het kon gebeuren leek ik er niet op voorbereid. Sommige mensen leken me te mijden op het moment dat ze me zagen aankomen.

Hoewel ik het waarom kon begrijpen. Niemand wil datzelfde verhaal steeds opnieuw horen. Iedereen heeft zijn eigen ellende. Het is hetzelfde als met een scheiding of met de dood van iemands partner. Iedereen is in eerste instantie erg attent en bereid om meer dan eens te luisteren naar het verhaal van de persoon die achterblijft. Ook zijn de meeste mensen bereid om voor een korte of zelfs langere periode te luisteren naar verhalen over de ex-partner of de overledene. Het leven gaat echter door en sommige mensen kunnen bijna meedogenloos zijn. Na een tijdje zeggen ze, soms voorzichtig of soms heel bot:

"Dat je weer aan jezelf moet denken.

Dat je naar de toekomst moet kijken.

Dat je niet moet vasthouden aan wat er is gebeurd.

Dat je het moet verwerken.

Dat je je leven weer moet oppakken."

Uiteraard is dat alles ook waar, maar dat heeft tijd nodig en kan niet worden geforceerd. Sommige mensen hebben meer tijd nodig dan anderen en sommigen zullen nooit meer hun oude ik zijn. Zou ik ooit weer mijn oude ik zijn? Als ik af en toe naar sommige mensen hun reactie keek dacht ik dat velen van hen dat voor mij niet meer voor mogelijk hielden. En misschien hadden zij wel gelijk.

Op een dag fietste ik met enige moeite tegen een zware wind in naar een locatie waar Piet misschien gezien was. Een vrouw belde en zei dat ze geloofde dat ze Piet had gezien. Op de hoek van haar straat stond het politiemuseum. Dat gebouw had me vaak geïntrigeerd.

Wat kan je daar verwachten als pronkstukken? Allerlei soorten handboeien? Petten en uniformen? Houten knuppels en rubberen knuppels? Ik kon niet veel meer bedenken dat interessant genoeg zou zijn om in het openbaar te tonen, dus was ik er nog nooit naar binnen gegaan. Hoewel ik vaak mijn nieuwsgierigheid had willen bevredigen en het museum willen betreden maar het was nooit gebeurd. Op een behoorlijke wind na was het redelijk weer, droog en niet te koud. Het klonk veelbelovend wat die vrouw me had verteld. Hij had die brede witte kraag, zei ze. Hij had een vlek op zijn neus. Zou het deze keer eindelijk waar zijn? Was Piet gevonden? Ik wist nu dat Piet vaak samen was geweest met een volledig witte dove kat die in een straat van zijn huis af woonde. Ik had dit geconcludeerd uit de vele verhalen van verschillende mensen. Ik kwam erachter dat deze witte kat blijkbaar Piet zijn vriend was. Ik had die kat onlangs nog in de richting van Zaandam zien gaan. Het was mogelijk dat ze die ongelukkige avond samen waren geweest. Misschien was Piet door iets geschrokken en was hij te ver in de verkeerde richting gelopen en was de weg naar huis kwijtgeraakt. Had hij daar al die tijd ergens rondgelopen? Dat zou kunnen en ik hoopte dat het zo zou zijn. Toen ik op de plek aankwam zag ik hem meteen midden op straat zitten. Hij leek helemaal op zijn gemak. Of het deze keer echt Piet was kon ik nog niet met zekerheid zeggen. Van een afstand van dertig meter leek het Piet te zijn. Ik wilde echter nog niet toegeven aan gevoelens van vreugde. Te vaak had ik gedacht dat het Piet was en elke keer was het Piet helemaal niet geweest. Een paar dagen eerder had het er ook al veelbelovend uitgezien toen ik die zwart-witte kat in een weiland bij de molens van de Zaanse Schans zag zitten. Ik was zo opgelucht, voelde me al zo gelukkig, totdat ik me realiseerde dat 'zitten in de motregen' niets was voor Piet. Had hij in een paar weken tijd zoveel kunnen veranderen? Van de mooi weer kat 'Brrr man oh man, wat een vreselijk weer, ik denk dat ik binnen blijf' zoals ik hem kende, zat hij nu heel tevreden in de regen? Zo kende ik Piet niet. Als er maar een paar druppels regen vielen zorgde Piet er voor dat hij binnen in zijn stoel lag of op de vensterbank zat waarvandaan hij naar de regen kon kijken die buiten zijn droge huisje viel. De kat in de weilanden was Piet niet geweest maar weer een kat die op hem leek. Zou het deze keer wel Piet zijn? Ik dacht 'voel je nog niet meteen blij en opgelucht' terwijl ik mijn fiets tegen een muur zette en snel de kattenmand van de bagagedrager pakte. Ik liet mijn fiets zonder af te sluiten staan. Ik wist dat ik snel moest handelen maar ook niet te snel. Als ik te langzaam was zou hij misschien gewoon weglopen, maar als ik te snel handelde zou dit hem kunnen afschrikken en hem doen wegrennen. Als hij bang zou worden en wegliep zou ik hierdoor weer terug bij af zijn. Misschien kwam hij dan niet meer terug naar deze plek en kon ik alleen maar hopen dat iemand anders hem ergens zou zien en mij zou bellen. Hij was zo dicht bij me dat ik het idee gewoon niet aankon om hem kwijt te zijn door mijn eeuwige geklungel. Ondertussen zag ik dat ik ook zijn aandacht had. Hij stond heel langzaam op en leek even te twijfelen voordat hij langzaam in mijn richting kwam lopen. Het is echt Piet echt en hij heeft mij nu ook herkend, dacht ik.

"Piet, vriend, waar ben je al die tijd geweest?

Kom naar me toe Piet."

Na die woorden leek Piet te twijfelen. Hij stopte keek nog een keer naar mij voor hij zich omdraaide om snel de andere kant op te lopen. Vlak voordat hij zich omdraaide had ik hem beter kunnen zien. Hij had die zwarte vlek op de helft van zijn kin. Deze keer was het echt Piet. De afstand was nog te groot om te zien of hij die zwarte stip op zijn neus had maar de vrouw die me had gebeld had me al verteld dat hij die had. Ik riep zijn naam zo hard als ik kon en haastte me in versneld tempo in zijn richting. Maar Piet was al weg voordat ik hem bereikte. Ik zag hem nog net verdwijnen tussen struiken die daar als soort hek stonden.

Was ik hem weer kwijt? Net op het moment dat ik hem eindelijk vond?

Dit kon niet waar zijn. Dit was niet mogelijk.

Gelukkig zag ik hem niet veel later op zijn gemak in een tuin zitten. Hij hield me in de gaten. Ik riep zijn naam opnieuw, zette de mand op de grond en hurkte ernaast. Op die manier was ik minder groot en hopelijk minder bedreigend.

"Kom op, Piet, ik ben het, kom op jongen...".

'Als hij me herkend heeft, zal hij naar me toe komen', dacht ik.

Ik had gehoopt dat hij onmiddellijk naar me toe was gekomen. Terwijl ik zijn naam opnieuw luidkeels riep voelde ik me getroffen door twijfel door zijn vreemde gedrag. Nadat ik eerst helemaal overtuigd was dat het Piet was wist ik het ineens niet meer zeker. Ik dacht dat het beste wat ik kon doen was zorgen om hem veilig in de reismand te krijgen. Later kon ik met zekerheid zien of het Piet was. Ik had zijn foto in mijn portemonnee om te vergelijken en er zeker van te zijn dat het echt Piet was. Het feit dat ik ooit een verkeerde kat mee naar huis had genomen deed alarmbellen in mijn hoofd heel hard rinkelen elke keer als ik dacht dat het Piet was. Sinds die dag zorgde ik dat ik altijd zijn foto bij me had. Ik wilde niet dat die emotionele hel nog een keer zou gebeuren.

'Oh god, laat het dit keer Piet zijn...

Laat het niet weer een dubbelganger zijn', dacht ik wanhopig.

Ondertussen bleef Piet op die plek in de tuin. Hij bewoog niet, staaarde alleen maar naar mij. Even later stond hij langzaam op maar in plaats van in mijn richting te komen ging hij verder de tuin in en verdween om de hoek van het huis. De vrouw die me had gebeld stond ondertussen naast me. Samen probeerden we te ontdekken waar hij precies naartoe was gegaan. Ze kende haar burens goed en zei dat die het niet erg zouden vinden als we hun tuin zouden doorzoeken. De mensen zelf waren niet thuis.

"Ze zullen het niet erg vinden als we hun tuin ingaan.

Voorals het om een vermist dier gaat", zei ze.

Die mensen hadden zelf waarschijnlijk een kat, althans dat dacht ik nadat ik het kattenluikje in hun achterdeur had gezien toen we door hun tuin liepen. We zagen Piet nergens. Hij was misschien door het kattenluikje naar binnen gegaan. Hoe had hij anders zo snel kunnen verdwijnen? Het noemen van zijn naam had geen resultaat. Ik voelde me wederom verslagen, kon weer niets doen.

'Verdomme', dacht ik in wanhoop, 'waarom waren die mensen niet thuis op dit moment.'

De vrouw die me had gebeld beloofde het in de gaten te houden en haar burens te informeren zodra ze thuiskwamen. Ze wist niet waar ze naartoe waren en ook niet wanneer ze weer thuis zouden zijn. Ze konden snel thuiskomen maar het was ook mogelijk dat ze pas laat in de avond thuis zouden zijn. Als hij bij hen naar binnen was gegaan zou het uren kunnen duren voor hij weer naar buiten zou komen. Ik wilde Pientje niet alleen laten voor vele uren. Ik vertrouwde erop dat de vrouw een oogje in het zeil zou houden en besloot te vertrekken. We liepen samen in de richting van haar huis toen ik een andere kat eronder zag verdwijnen. Het was die andere vermiste kat waarover ze me al via de telefoon had verteld. Hij was precies de dag voordat hij gecastreerd zou worden verdwenen.

"Dat had hij waarschijnlijk niet willen laten gebeuren, zo leek het", zei ze.

"Hij is hier al maanden.

Zijn mensen weten dat hij hier is, maar ze zijn niet gekomen om hem op te halen."

Ik vond dit raar. Als je bereid bent om geld uit te geven voor die castratie dan geef je om je kat. Waarom laat je hem ergens zitten waar hij onder een gebouw woont? De kat leek erg schichtig en misschien hadden zijn mensen hem niet kunnen vangen. Zou het mij lukken om Piet te vangen, vroeg ik me af. Piet zou ook bang kunnen zijn. De vrouw vertelde me nog veel meer over die kat waar ik op dat moment niet echt naar luisterde toen we Piet ineens weer zagen. Zonder dat we hadden gezien waar hij vandaan kwam liep hij terug naar plek waar ik hem had zien zitten op het moment dat ik hier arriveerde. Ik kon hem nu ook van achteren zien en zag zijn brede witte kraag, zijn geheel zwarte rug en staart, en die zwarte vlek op zijn linker voorpoot.

'Het is echt Piet', dacht ik.

We liepen voorzichtig in zijn richting toen ik plotseling bevroor.

'Linker voorpoot? Linker?'

In shock keek ik nogmaals. Ik stond bevroren en kon gewoon niet geloven wat ik zag. Dit kon niet waar zijn! Piet had die zwarte vlek op zijn rechter voorpoot. Dit kon gewoon niet waar zijn! Hoewel ik wist dat het wel zo was. Ik haalde Piet zijn foto uit mijn zak en keek er snel op. Ik hoopte me nog te vergissen.

"Sorry, hij is het niet", hoorde ik de vrouw naast me zeggen terwijl ze ook op de foto keek. Ik voelde me aan de grond genageld en kon niet geloven dat dit waar was, ik wilde het niet geloven. Maar ze had gelijk, ik wist het. Het kon gewoon niet waar zijn. Dit soort dingen gebeuren alleen in nachtmerries.

'Was ik wakker?'

Of was ik dat niet', dacht ik in wanhoop.

Later fietste ik in een soort trance terug naar huis. Dit had niet kunnen gebeuren. Het kon gewoon niet. Het kon niet waar zijn dat Piet een 'dubbelganger' had die zoveel op hem leek. Toch was het zo.

Soms wist ik niet meer of ik wakker was of totaal verdwaald in nachtmerries. Heleen had ook af en toe nare dromen waar ze me soms over vertelde. Eén daarvan was nog erger dan de ergste nachtmerries die ik had. Ze had Piet eindelijk in een vreemd soort winkel gevonden. Ze was zo blij en zo opgelucht dat ze hem had gevonden. Ze hield hem stevig tegen haar aan. Piet was ook erg blij dat hij gevonden was. Hij vertelde haar in zijn 'prrr' taal alles wat hij had meegemaakt en ook hoeveel hij Pienie en Binkie en Heleen en mij had gemist. Ook hoe hongerig hij was geweest en hoe sommige mensen niet erg aardig tegen hem waren geweest. Ze hadden hem weggejaagd en met stokken geslagen en stenen naar hem gegooid. Dat laatste had hem het meeste pijn gedaan, zei hij. Hij had het niet verdiend om geslagen en mishandeld te worden. Hij had alleen geprobeerd om hulp te vinden. Hij wist niet meer welke kant hij op moest om zijn weg terug naar huis te vinden. Niemand had hem de weg gewezen. Niemand had hem begrepen. Nu was hij opgelucht, nu wist hij dat alles weer goed zou komen. Hij duwde zijn grote kop onder haar oksel of probeerde dit te doen. Hij voelde zich weer veilig. Soms was hij door en door nat geweest en had hij geen plekje of schuilplaats gevonden waar hij zich wat had kunnen drogen en schoonlikken. Ook had hij soms geen warme en veilige plek kunnen vinden om te slapen. Hij was dan gewoon blijven lopen om warm te blijven.

"Waar was ik?'

Waar waren jullie allemaal?'

Wat was er met mij gebeurd?'"

Heleen luisterde naar al zijn 'prrr'.

Ze begreep alles. Ze kuste en knuffelde hem en stelde hem gerust.

"Vriend, je beproeving is voorbij..."

Ik breng je naar huis, naar Pien.

We hebben je overal gezocht.

Maar dat is nu verleden tijd.

Het maakt niet meer uit, jij mooie grote kater.

Je bent nu veilig.

Ik breng je meteen naar huis."

Ze legde hem half over haar schouder en hield hem met één arm vast om één hand vrij te hebben om mij te bellen op haar mobiel. Ze wilde mij dit goede nieuws zo snel mogelijk laten weten. Op dat moment sprong Piet los en rende weg. Opeens veranderde die rare winkel in een gigantisch grote dierenwinkel en Heleen zag van alle kanten zwart-witte katten om haar heen. Overal waar ze keek, zaten ze, lagen ze, sprongen ze, liepen ze. Piet moest er ook bij zijn. Maar waar? Ze wist niet hoe ze hem weer moest vinden. In wanhoop schreeuwde ze zijn naam. Verschillende katten kwamen naar haar toe rennen en wreven hun koppen tegen haar benen. Ze leken allemaal op Piet maar ze wist dat ze dat niet waren. Zwaar zwetend werd ze wakker en voelde zich de rest van de dag ellendig.

Het was niet lang na de dood van Maupie dat Piet kwam. De eerste weken waren niet erg prettig voor hem. Hij had oormijt zoals bleek na een eerste bezoek aan de dierenarts. Hij moest dagelijks een paar weken lang een zalfje in zijn oren krijgen wat hij niet prettig vond, en nog erger was dat hij binnen moest blijven zolang hij niet genezen was. Iets wat meneer Kat helemaal niet leuk vond. Binkie had

nog minder geluk, hij kon in deze periode niet binnen komen vanwege het risico op besmetting. Piet die eerst nog Pipi heette, had zijn naam te danken aan zijn gedrag als kitten en omdat we in eerste instantie dachten dat hij een zij was. 'Ze' gedroeg zich net zo stoutmoedig als Pipi Langkous. Het was een erg brutaal katje. Pas na enige tijd en 'zij' wat groter was zagen we dat we ons hadden vergist. Maar 'zij' en wij waren gewend aan 'haar' naam die ik later, toen Pipi enige tijd bij mij was veranderde in Piet. Het was al laat in de avond toen ik Pipi ophaalde bij Heleen. Pipi lag lekker op de bank te slapen. Hij keek op toen hij mijn stem hoorde en leek duidelijk blij me weer te horen en te zien. Onmiddellijk stond hij op en keek me verwachtingsvol aan. Het was lang geleden dat ik bij Heleen was geweest. Ik ging naast hem zitten om hem te strelen.

'Zo hoort het te zijn', dacht hij en liet dit horen door heel hard te spinnen. Ongeveer een half uur later stopte ik hem in de kattenmand om hem mee te nemen naar het station. Ik zag hem nieuwsgierig uit de mand gluren terwijl hij zich als een koning liet dragen. En als een koning gedroeg hij zich op het perron en later ook in de trein als een van zijn 'onderdanen' hem aankeek en 'hallo kat' zei. Hij maakte geen geluid en ik vroeg me af hoe hij zich in zijn nieuwe huis zou gedragen.

Binkie zat voor mijn huis en was blij me te zien. Hij wilde meteen naar binnen. Hij keek nieuwsgierig naar de mand die ik bijna niet meer kon dragen vanwege het gewicht van Pipi.

"Sorry jongen, je kunt nu niet binnenkomen", zei ik tegen Binkie, streelde hem een keer terwijl ik hem met mijn voet tegenhield om te voorkomen dat hij naar binnen ging. Binkie kon de laatste tijd agressief zijn en ik wilde geen gevecht tussen de twee katten op Pipi's eerste dag hier. Het was niet leuk voor Binkie, maar Binkie kon ook naar zijn eigen huis gaan dacht ik. Eenmaal binnen zette ik de mand in de woonkamer op de grond en opende die. Koning Pipi stapte sierlijk uit zijn koets. Pipi was weer 'thuis'. Het zag er echt uit zoals hij alles direct inspecteerde. Waren alle dingen nog op hun plaats en had ik dingen niet te veel veranderd tijdens zijn afwezigheid. Ik vond het grappig om hem zo tevreden te zien rondlopen terwijl ik wist dat hij hier nog nooit was geweest. Ik verwachtte dat hij eerst een beetje bang zou zijn omdat hij in een vreemd huis was maar zag het tegenovergestelde gebeuren. Hij deed me denken aan Mick die zich ook zo had gedragen vanaf het eerste moment dat hij uit de reismand stapte en door het vreemde huis liep met een 'ik ben weer thuis' houding.

"Nou Pipi, wat vind je van je nieuwe huis", vroeg ik grijnzend.

"Prr prr", klonk meteen zijn antwoord.

Ik keek een tijdje toe terwijl Pipi zijn huis inspecteerde voordat ik naar de keuken ging. Ik had nog niet gegeten en maakte snel wat brood klaar. Voordat ik Pipi ging ophalen had ik ervoor gezorgd dat er al genoeg eten voor Pipi in de woonkamer stond. Zonder interesse had hij er naar gekeken.

"Prr prr", zei hij wat misschien betekende: 'Ik heb al gegeten'.

Een paar minuten later kwam ik terug naar de woonkamer met mijn eten en ging ik op de bank zitten met mijn bord op schoot. Zodra ik zat stond Pipi naast me en stak meteen zijn nek uit om bij mijn bord te komen. Wat ik ook deed, hoe hard ik ook probeerde om mijn eten veilig te houden voor Pipi, hij deed meteen zijn uiterste best om er weer bij te komen. Wat ik ook probeerde, niets hielp. Na het plaatsen van het bord op een klein tafeltje voor de bank sprong Pipi op dat tafeltje en landde bijna op mijn bord. Snel nam ik het weer op schoot. Pipi sprong terug op de bank en probeerde een nieuwe manier te vinden om bij mijn eten te komen. Ik kreeg gewoon geen kans om een hap te nemen. Ik moest staand eten, of rondlopend met een luid miauwende Pipi rond mijn voeten. Pipi greep met zijn nagels in mijn broek en wilde naar boven klimmen om het vlees op mijn bord te bereiken. Hij was duidelijk thuis. Zijn gedrag deed me denken aan Mick. In die tijd moest ik soms de vreemdste dingen doen om mijn eten veilig te houden voor Mick. Mick was nog niet zo lang bij me toen Heleen en ik elkaar leerden kennen. We spraken elkaar veel over de telefoon. Vlak voor een van die gesprekken had ik mijn bord met boterhammen op tafel gezet. We waren al een tijdje aan het praten en ik was mijn brood helemaal vergeten. Mick niet. Ik had niet aan hem gedacht en hoorde hem ineens iets 'doen'. Ik keek op toen hij al klaar was met 'wat hij ook gedaan had' en zag hem zich zitten wassen naast mijn 'van vlees bevrijd' brood. Hij was heel tevreden. Hij had het vlees heel netjes tussen de sneetjes brood verwijderd en het brood voor mij laten liggen. Nu had ik weer zo'n boef bij me in huis, zo leek het. Piet leek in veel opzichten op Mick. Soms leek het alsof hij zijn reïncarnatie was. Het was een mogelijkheid, Mick was in 1998 overleden en Pipi was begin 2002 geboren.

De komst van Pipi was in die eerste weken niet erg prettig voor Binkie. Ik kon Binkie niet zo vaak laten binnenkomen als hij wilde. Pipi moest eerst schoon zijn van oormijt. Soms zat Binkie heel

demonstratief op de stoep of in mijn tuin met droevige ogen naar de gesloten deur te kijken. Ik begreep het niet en dacht: 'waarom ga je niet naar je eigen huis'.

Hij voelde zich duidelijk verdrietig en verwaarloosd. Eindelijk kon ik hem na weken weer naar binnen laten komen. Het eerste wat hij deed was proberen me te krabben terwijl hij boos grommend langs me heen ging. Het was zijn manier om zijn ontevredenheid met mijn gesloten deur beleid te laten zien. De aanwezigheid van Pipi leek hem helemaal niet te storen. Pipi gedroeg zich echter anders, hij verstopte zich meteen onder een bed op de eerste verdieping en bleef dat een paar dagen doen als Binkie binnen was. Dagenlang herhaalde hij dit totdat hij waarschijnlijk Binkie lang genoeg had geobserveerd. Vanaf dat moment bleef hij waar hij was als Binkie binnenkwam. Gelukkig kwam het niet tot een gevecht tussen hen. Ik was daar bang voor geweest nadat ik had gemerkt dat Binkie bijna elke dag erg agressief was. Het leek wel of hij dacht dat ik gemeen tegen hem was geweest. Ik begreep het helemaal niet. Het duurde nog even voordat ik besepte dat hij geen echt thuis meer had. Gelukkig was het eind juni 's nachts niet te koud. Onder het afdak naast mijn schuur maakte ik een slaapplek met twee dozen en wat oude kleren zodat hij wat comfortabeler kon slapen.

De dagen dat Pipi in quarantaine moest blijven waren hem echt dagen te veel, hij wilde naar buiten en had zijn manier van vertellen.

"Waauhh, Waauhh", schreeuwde Pipi elke dag zo hard hij kon terwijl Binkie aan de andere kant van de gesloten deur "Waauh, waauhh" schreeuwde om me te laten weten dat hij het tegenovergestelde wilde. Het voelde alsof ik in een gekkenhuis woonde met "waauhh, waaauh" van twee kanten. We waren alle drie opgelucht de dag dat de dierenarts vertelde dat Pipi zijn oren schoon waren. Binkie was het meest opgelucht van ons, hij kon eindelijk weer naar binnen. Terwijl Binkie snel naar zijn plekjes in 'zijn' huis ging begon Pipi buiten zijn nieuwe buurt te verkennen. Tot mijn verbazing bleef hij nooit lang weg. Hij was veel meer een huiskat dan ik had verwacht. Na een paar weken veranderde ik zijn naam via Pieper in Pieter.

Het was tegen eind december, Piet was meer dan twee volle maanden weg en Binkie ruim een maand. Op een avond begon het plotseling opnieuw te stormen. Hagel sloeg keihard en constant tegen de ramen terwijl de wind echt loeihard om het huis heen hilde. Plotseling ging de telefoon rond tien uur. Verbaasd nam ik op en was nog meer verbaasd toen een man vertelde dat hij dacht Pieter ongeveer een kwartier geleden te hebben gezien. Ik had niet meer verwacht nog telefoontjes over Piet te krijgen. Opnieuw kwam het telefoontje uit het nabijgelegen dorp waar we al vele malen naar Piet hadden gezocht. De man had daar een sportschool en was er zeker van dat hij Piet had gezien op het moment dat hij weg wilde rijden. Een kat had onder zijn auto gezeten. Op dat moment had hij geen aandacht aan de kat besteed maar een paar minuten later zag hij de flyer over Piet die naast de pinautomaat hing. Het feit dat de kat onder zijn auto had gezeten gaf me weer wat hoop. Piet zat graag onder auto's. Aan de andere kant zitten bijna alle katten af en toe onder auto's zodat ik me realiseerde dat het helemaal niets hoefde te betekenen. De man vertelde dat hij terug zou gaan om te kijken of de kat nog in de buurt was en zo ja, dan zou hij proberen te zien of het Piet kon zijn. Ik vond dit echt geweldig van hem en bedankte hem bij voorbaat. Hij beloofde opnieuw te bellen zodra hij meer wist. Toen Heleen hoorde waar het gesprek over was gegaan wilde ze er meteen zelf naartoe.

"Hij zou weer bellen, je kunt beter wachten.

Als hij hem niet meer ziet is het voor ons zinloos om te gaan....

Om dan misschien in plaats van Piet te vinden thuis komen met griep of misschien nog wel erger.

En dat allemaal voor waarschijnlijk niets", antwoordde ik.

"Ja, maar wie weet wanneer hij belt, als hij dat doet.

En als hij belt dan ben ik er misschien al", wierp Heleen tegen.

"En vanaf morgen lig je dan voor de rest van het weekend in bed met longontsteking...

Het is vreselijk weer buiten...", zei ik boos.

Heleen wilde toch gaan. Ze had al haar schoenen en jas gepakt.

Ik probeerde haar te overtuigen om niet meteen naar buiten te rennen.

"Misschien ziet hij hem en kan hij hem pakken dus wacht nou toch even, heb geduld...."

Uiteindelijk besepte ze dat als er iets op haar hoofd zou vallen of als ze dagenlang met griep in bed zou liggen dit ons zeker niet zou helpen. Met tegenzin gaf ze toe en besloot te wachten. Het duurde maar een kwartier maar het leek of er uren voorbij waren gegaan voordat de telefoon weer ging.

"Sorry", zei de man onmiddellijk, "hij is er niet meer. Maar ik zal naar hem blijven uitkijken."

Ik bedankte hem nogmaals en vertelde Heleen wat hij had gezegd. Het was te mooi geweest om waar te zijn als de man hem had gezien en nog meer als hij hem had weten te pakken. In de loop van de avond werd de storm extreem om niet eerder dan in het begin van de volgende ochtend af te zwakken. Het werd een lange onrustige nacht. Ik luisterde naar het gehuil van de wind terwijl de hagel voortdurend tegen de ramen sloeg. Ik kon niet slapen en dacht aan Piet en Bink, helemaal alleen in dit monsterlijke rotweer. Ik voelde me een loser en ik wist dat ik dat was. Ik had die ellende en verdriet wat hen overkwam niet kunnen voorkomen. En wat komt er nog meer? Het maakte me gek om zo vreselijk hulpeloos te zijn.

De volgende ochtend belde ik de man direct nadat ik beneden was. Ik hoopte dat hij wellicht wat nieuwe informatie voor ons had. Zijn naam was Marco en hij dacht Piet meer dan eens te hebben gezien. Toen wist hij niet dat Piet vermist werd. Het bleek dat hij Piet op bijna dezelfde plekken had gezien als waar wij eerder hadden gezocht. Marco vertelde me de uren dat zijn sportschool open was als ik zelf naar Piet wilde komen zoeken. Na een snelle maaltijd ging ik op pad met de kattenmand, een bakje harde brokjes waar Piet dol op was en wat flyers. Ongeveer een half uur later kwam ik bij de sportschool aan. Een man en een vrouw waren bezig met het ophangen van allerlei kerstversieringen.

'Oh mijn god, Kerstmis', dacht ik.

Dat was ik helemaal vergeten. Ik zag die gezellige dagen op ons afkomen in een bijna satanisch contrast met onze realiteit door ons verlies.

'Zouden we Piet hebben gevonden en hem voor die tijd terug naar huis hebben gebracht?

En Binkie?'

Ik wilde niet eens denken aan een Kerstmis zonder hen na die rot Kerstmis van vorig jaar. Ik wilde niet denken aan de mogelijkheid dat Piet en Binkie met Kerstmis en mogelijk ook met Oud en Nieuw nog op straat zouden zijn. Als ik dat deed voelde ik me helemaal wanhopig. Die arme katten zouden in totale paniek zijn vanaf het moment dat al die idioten hun huizen uit kwamen om hun omgeving een paar uur in een soort oorlogsgebied te veranderen. Hoewel ik wist dat Piet niet onder de indruk was van vuurwerk. Maar hij was altijd veilig geweest in zijn huis op het moment dat de wereld om hem heen gek werd. Hoe zou hij buiten op straat reageren zonder een veilig onderkomen te hebben? En hoe zit het met Binkie? Ik moest weer denken aan Mick, die enorme kater met zijn grote klauwen. Hij was bang voor niets of niemand. Maar voor het vuurwerk verstopte hij zich onder het bed. Toch had zijn nieuwsgierigheid het altijd gewonnen van zijn angst. Hij wilde altijd zien wat het was dat hem bang maakte. Mij was verteld dat ze rotjes naar hem hadden gegooid. Dat was de reden waarom mensen van de dierenbescherming hem hadden weggehaald. De manier waarop ik hem zag reageren op vuurwerk was voor mij duidelijk dat het verhaal waarschijnlijk waar moest zijn. Elk jaar in de buurt van de wisseling van het jaar was het duidelijk geweest. Neurotisch en bijna in paniek rende hij heen en weer in huis. Om twaalf uur als de hel losbarstte zaten we altijd in het midden van het huis in een gesloten gang met onze katten Mick, Loek en Dammeke te wachten op het einde van de 'oorlog' buiten. Tot dat moment bleven we in de gang met alle deuren dicht zodat hij zo min mogelijk van de waanzin hoorde en het zeker niet kon zien. Die arme Mick die bijna twee keer zo groot was als Dammeke en veel groter dan Loek werd door Heleen in haar armen of door mij vastgehouden als een soort baby. Hij haatte het echt om bang te zijn.

'Hoe zouden Piet en Bink reageren als ze nog steeds buiten waren bij de wisseling van het jaar in die ellendige nacht?'

Aan dat soort dingen dacht ik als ik opnieuw in de sportschool was nadat ik weer een nutteloze ronde door de straten had gemaakt. Ik gebruikte Marco's sportschool als soort basiskamp en ik was hem heel dankbaar dat hij daar geen probleem mee had. Zo had ik een plek waar ik me af en toe kon warmen voordat ik weer naar buiten ging om Piet te zoeken.

Ik voelde me vaak een vreemde tussen al die gespierde types, ik was heel bleek en verre van gespierd, bijna als een doorn tussen rozen. Bijna elke nieuwkomer keek naar mij en vroeg zich verbaasd af.

'Wat doet die kerel hier?'

Wie is die vent?'

Die vragen waren soms erg zichtbaar in hun ogen te lezen als ze van mij naar Marco keken. Sommigen waren nog meer verbaasd als ze aan Marco's gedrag zagen dat hij het niet erg vond dat ik er was.

'Weet hij wie die rare kerel is en wat zijn reden is om hier te zijn?'

Zo zag ik sommigen van hen denken. Ik moet wel een heel vreemd soort kerstversiering zijn geweest. Ik zat daar gewoon om plotseling op te staan en ging naar buiten zonder iets te zeggen, om na een paar minuten terug te komen om dit ritueel meerdere malen te herhalen. Terug op straat 'gewapend' met die kattenmand en wat hard brokjes rammelde ik weer met die brokken waar ik van wist dat Piet echt gek op was, terwijl ik zijn namen riep: Pipi, Pieter of gewoon Piet. Weer stak ik dan de parkeerplaats naast de supermarkt over en weer ging ik in de richting van de bouwplaats om lang naar het lege terrein te staren. Al die bouwmaterialen leken me erg geschikt voor een kat om in te kruipen of zich achter te verstoppen. Ik zag helemaal geen kat en het voortdurend roepen van Piet z'n naam leidde ook tot niets. Na een tijdje liep ik terug op dezelfde manier als ik was gekomen, stak de straat over en ging weer in de richting van de straat waar ik mijn huis aan huis onderzoek had gedaan. Lange tijd stond ik op de hoek en keek naar dat ene bijzondere huis. Ik ben zelfs een keer in een lantaarnpaal geklommen in de hoop dat ik meer kon zien. Ik heb er nooit een kat gezien die zelfs maar op Piet leek. De enige zwart-witte kat die ik zag leek helemaal niet op Piet. Waarschijnlijk was dat de kat waar de buurvrouw het over had gehad en ook de kat waar de mysterieuze man over had gebeld. Heel langzaam liep ik terug door de straat en stak nogmaals de bouwplaats over. Met wat moeite slaagde ik erin om langs het stalen hek te komen om op het terrein dit beter te bekijken. Mijn zoektocht tussen buizen en andere soorten bouwmaterialen bleek nutteloos. Opnieuw zonder resultaat keerde ik naar de sportschool terug. Eenmaal binnen zat ik te wachten tot ik warm genoeg was om nog een keer naar buiten te gaan om het opnieuw te proberen. Soms stond ik daar ook gewoon als een soort standbeeld in het midden van de straat tegenover de supermarkt om flyers uit te delen aan iedereen die langskwam. Nadat mensen de flyer hadden gelezen zag ik vaak opluchting op hun gezicht eenmaal wetend wat ik hier aan het doen was. Ik was geen crimineel die de supermarkt in de gaten hield en wachtte op collega's om de winkel de volgende dag mee te beroven. Ik was ook geen zwerver die besloot om iedereen te confronteren met zijn dakloosheid door hen in hun geweten aan te vallen door zich in deze decembermaand duidelijk en zonder enige schaamte te manifesteren als verloren en wanhopig, bedelend om wat geld.

Elke keer als ik thuiskwam moest ik Pien teleurstellen. Ze miste Piet vreselijk, haar grote broer die alles voor haar betekende. Wij misten hem ook heel erg. We kenden hem al heel lang. We misten Binkie ook steeds meer. Er heerste een desolate sfeer in ons thuis. Ik miste ze waar ik ook kwam, waar ik ook ging of keek. De grote rotan stoel naast de telefoon, waarvan Piet als ik aan de telefoon was me soms beleefd maar heel strikt vroeg of ik het erg vond om op te staan en weg te gaan want die stoel was van hem. Het was vanaf het begin zijn stoel geweest. Net als de keukenkruk waar hij altijd had gezeten als ik mijn maaltijd aan het bereiden was. Hij wilde die momenten nooit missen ondanks dat ik vegetariër was geworden. Ook al hield hij niet van die sojavuilnis als echte vleeseter.

'Maar je weet maar nooit', dacht hij waarschijnlijk, 'de dag dat die stomme aap zich op een dag bekeert en weer een normale vleeseter wordt. Op een dag zal die stomme tweevoeter vlees weer net zo gaan waarderen als ik, dan wil ik op het juiste moment hier op de juiste plek zitten als dat gebeurt.'

Een andere bijzondere plek van Piet was de oude bank in de tuin waar hij zodra de zon begon te schijnen lag te genieten van het leven. De bank waar hij die middag van die ellendige dag in oktober zo tevreden op lag. Geen Piet meer op die bank, geen Piet meer op die kruk in de keuken en geen Piet meer in die grote rotan stoel naast de telefoon. Geen Piet op mijn schoot zodra ik ergens ging zitten. Geen Piet op de tafel achter de bank bij het raam. Ik miste ook Binkie op die plek. Die plek naast de vensterbank was ook zijn meest favoriete geweest. Vanaf die plek konden ze alles zien wat er op straat gebeurde terwijl ze niets misten wat er in de kamer plaatsvond. Geen Piet of Binkie meer op de tafel of op de vensterbanken. Vensterbanken die ik enkele jaren geleden speciaal voor Wollie en Maupie had verbreed. Geen Piet of Binkie op de tafel in de keuken. Geen Piet meer die af en toe kon klagen als hij iets anders wilde eten. En geen Binkie die altijd met zijn kop tegen mijn benen wreef zodra ik een blikje eten opende. Geen Piet die 's nachts naast me in bed lag meestal heel dicht bij me, luid spinnend. En geen Piet die meteen als hij het luik naar de zolder hoorde opengaan als ik naar daarheen ging de ladder achter me kwam opklimmen. Hij vond die plek prachtig vanaf de eerste dag dat hij ontdekte dat er een verborgen ruimte was aan het einde van die rare stalen ladder. Hij klom zonder problemen de ladder achter me op. Naar beneden gaan was een beetje moeilijker voor Piet, vanwege de ronde ijzeren spijlen die als traptreden dienden, maar het lukte hem altijd om naar beneden te gaan. Op een dag maakte ik een houten ladder voor hem en voor mij. Nadat ik deze af had vond Piet dit echt geweldig.

'Ik begrijp niet waarom je dit niet eerder hebt gedaan', zo had hij me heel tevreden aangekeken nadat hij merkte dat het voor hem veel makkelijker was om die nieuwe ladder op en vooral af te gaan. Op zolder stonden allerlei spullen zoals tassen met oude kleren, dozen, kisten en meubels. Het was echt een geweldige plek voor Piet om daar 'op avontuur te gaan'. Overal waren plekken waar hij zich kon verstoppen en veel plekken waar hij kon liggen. Een doos met oude vodden was zijn favoriete plekje waar hij zelfs een soort bed had gemaakt. Zijn eigen bed op zijn eigen verdieping. Die zolder was van hem! Soms kostte het me veel tijd om hem naar beneden te krijgen als ik wilde dat hij naar beneden kwam. Hij vond die zolder geweldig, iets wat hij ook gemeen had met Mick. Mick vond het ook geweldig als ik hem meenam naar zolder van het huis waar ik toen woonde. Die ruimte was bijna net zo groot als een heel appartement met rechte muren. Die verdieping was van Mick. Hij kon dan ook erg humeurig worden als ik hem soms vergat mee te nemen als ik naar boven ging. Nu was er geen Piet meer als ik naar de zolder ging. Ik had de laatste tijd vaak naar zijn lege bed staan staren. De afwezigheid van een kat was op zich niet vreemd voor mij, ik had dit proces al verschillende keren meegemaakt, maar Mickie, Loekie, Dammeke, Brewtje, Moza, Snoetje, Halvie, Puntje, Wollie en Maupie waren allemaal ziek geworden en gestorven. Een proces dat heel anders was aan nu. Pieter en Binkie waren plotseling verdwenen. Er ging geen dag voorbij dat ik niet aan hen dacht. Overal waar ik keek zag ik plekken waar ik gewend was ze te zien. Nu was er leegte.

Ik bleef dagelijks naar Marco zijn sportschool gaan ook al had ik soms het gevoel dat het geen zin had. Op een dag, nadat ik mijn rondes voor de tweede keer had gemaakt, besloot ik op zoek te gaan naar een winkel om sigaren te kopen. Ik zag een klein wollig hond op de kade vlak voor me lopen. Bijna parallel met mij stak het de weg over en liep in de richting van de sigarenboer. Ik keek ernaar en moest echt grijnzen. Soms kon ik weer een beetje genieten van de humor van kleine dingen. Het leek erop dat dit hondje net als ik ook van plan was om naar binnen te gaan om iets te roken te kopen. Het stond al met zijn voorpoten tegen de gesloten deur aan het duwen. Ik had de deur nog niet geopend of hij verdween voor me in de winkel.

"Sorry, hij wilde naar binnen", zei ik tegen de man achter de toonbank. De man keek me aan en antwoordde met een glimlach.

"Dat is maar goed ook.

Hij is van mij."

Nadat ik mijn sigaren had betaald vroeg ik hem of hij Piet had zien rondlopen. Nadat hij een tijdje naar de foto van Piet had gekeken keek hij mij heel pijnlijk aan.

"Hij kan hier gemakkelijk op een boot zijn beland.

Ik denk dat ik zelf mijn kat op die manier een paar jaar geleden ben kwijtgeraakt.

Ik heb vele weken gezocht maar hem nooit gevonden.

Het is alweer enkele jaren geleden.

Hij was net als hij eventjes naar buiten gegaan", zei hij, terwijl hij naar zijn hondje wees dat tegen de deur stond te duwen om weer naar buiten te gaan.

"Hoe kon ik hem binnen houden?"

De deur gaat zo vaak open..."

Ik zag weer die blik die ik al op veel andere gezichten had gezien.

"Zo snel als de bliksem was hij de deur uit.

Ja, ik denk dat hij op een schip is geraakt dat aan de kade lag afgemeerd.

Ik vraag me nog vaak af waar hij nu is..."

Ik wist niet wat ik moest zeggen en knikte enkel.

"Veel geluk, ik hoop dat je je kat vindt", zei hij en glimlachte naar me.

Ik bedankte hem en ging naar buiten om mijn zoektocht voort te zetten. Tijdens mijn rondes bleef ik speciale aandacht besteden aan dat huis in die specifieke straat. Zou die man Piet hebben? Aan de andere kant had die vrouw zich kunnen vergissen. Had ze die andere zwart-witte kat gezien? Als je het over de duivel hebt verschijnt hij en ook deze keer bleek het waar te zijn. Ik stak de straat over, dacht aan die kat en zag hem tegelijkertijd de straat oversteken. Hij stak de straat over op een manier zoals alleen een kat dat kan. Als een koning, een ware majesteit. Met zichtbare ergernis keek hij naar een auto die met veel lawaai probeerde te voorkomen dat hij zijne majesteit zou aanrijden.

'Pfff, rustig ja.

Rustig aan idioot.

Hou je gemak, kalmeer een beetje, ja!
Doe even normaal dwaas.
Zie je niet dat ik hier loop herriemaker.
Kan je niet rustig wachten tot ik aan de andere kant ben...
Denk je dat ik onder de indruk ben?
Pfff, bekijk het...'

Het was grappig hoe Zijne Hoogheid de straat overstak. Ik hield hem in de gaten tot hij om de hoek bij de supermarkt verdween.

'Zou Marco zich kunnen vergissen', vroeg ik me af.

'Had hij deze kat verward met Piet?'

Als dit het geval was wist ik dat ik kon stoppen met zoeken. Ik voelde me ellendig met het idee dat het waarschijnlijk weer Piet niet was geweest. Ik voelde me teleurgesteld en was bijna overtuigd toen ik terugkwam bij de sportschool. Marco stond achter de bar en ik vertelde hem over die andere kat. Door de beschrijving die ik van die andere kat gaf zei hij dat hij zeker wist dat dit niet de kat was die hij onder zijn auto had zien zitten. We gingen samen naar buiten om te roken. We stonden daar pas een paar seconden toen Zijne Hoogheid weer langskwam.

"Dat is hem dat is de kat waar ik je over verteld heb", zei ik.

"Ik weet het niet meer", antwoordde Marco en stak snel de parkeerplaats naast de sportschool over om de kat van dichterbij te bekijken. Zijne Majesteit liep zonder zich bewust te zijn van onze speciale belangstelling voor hem weer terug in de richting van waar ik hem even daarvoor had zien komen. Na een paar minuten kwam Marco terug en schudde hij zijn hoofd.

"Nee, echt, dit is een heel andere kat.

Deze heb ik nog nooit eerder gezien.

Het was jouw kat die avond onder mijn auto.

Daar ben ik vrijwel zeker van."

Ik geloofde hem. Ik wilde hem geloven. Piet zat graag onder auto's. Ironisch genoeg stonden er vanaf de dag van zijn verdwijning bijna geen geparkeerde auto's meer naast mijn huis. Daardoor had ik een paar keer bijna echt mijn verstand verloren. Waarom had iedereen altijd elke avond naast mijn huis geparkeerd? Nadat Piet was verdwenen leek niemand meer daar te parkeren. Het leek allemaal bijna duivels. Ik wist dat het gewoon toeval was. Maar juist dat soort toeval kon ik soms echt niet meer aan, het dreef me langzaam naar krankzinnigheid.

Sinds een paar weken was ik bijna elke nacht tot in de kleine uurtjes aan het werk. Ik was begonnen met aantekeningen te maken over onze zoektocht naar Piet en Binkie om bij te houden wat we hadden gedaan, waar we al hadden gezocht en waar we onze flyers hadden achtergelaten. Dat had ons al tijd bespaard. Soms kon ik meteen iemand vertellen dat de kat waar men over belde al door ons gezien was en dat het helaas Piet noch Binkie was. Soms voelde ik me een uitgewrongen dweil als ik hierna naar bed ging maar hoe moe ik ook was toch kon ik vaak niet slapen. De rest van de nacht lag ik slapeloos naar het plafond te staren. Op een ochtend was ik nog steeds wakker toen ik de deur beneden al hoorde dichtslaan. Ik begreep dat Heleen niet had gewacht tot ik opstond en had besloten om Piet te gaan zoeken. Ik voelde me een beetje schuldig omdat ik vermoedde dat zij ook niet veel meer slaap gehad had dan ik. Ze was nog wakker geweest toen ik naar bed ging. Aan de andere kant voelde ik me ook opgelucht want ik was echt hondsmoe. Ik bleef in bed en probeerde uit te rusten tot ik me weer ongemakkelijk voelde met allerlei gedachten in mijn hoofd. Ik stond op om dit van me af te schudden. Ik zette koffie en wachtte onrustig tot Heleen zou bellen. Het duurde een tijdje voordat ze dit deed. Het was bijna middag. Ik hoorde direct aan haar stem dat ze geen positieve resultaten te melden had. Ze was al op weg terug naar huis. Ze had niet eens een enkele kat gezien. Later, rond zes uur ging ik weer zoeken naar Piet. De sportschool was gesloten dus ik zette mijn 'kamp' op in een winkelportiek en bereidde me voor op lang wachten. Ik besloot dit keer niet heen en weer te gaan lopen maar op één plek te blijven. Ik had ooit in een film gezien hoe een zoekende persoon in één richting liep terwijl in een parallelle straat de gezochte persoon de andere kant op ging. Zo passeerden ze elkaar op korte afstand zonder dat ze het wisten. Op dat moment vond ik dit een beetje vergezocht. Dit soort dingen gebeuren in werkelijkheid niet had ik gedacht. Nu was ik daar niet meer zo zeker van. We hadden allebei al vele malen heen en weer gelopen zonder Piet te zien. Het leek me een goed idee om op één plek te blijven en te wachten wat er zou gebeuren. Ik kon niets anders doen dan wachten en kijken. Ik

verveelde me snel en was erg blij als er iemand langskwam. Blij iemand te hebben om mee te praten het gaf me iets te doen. Die avond waaide er een bijzonder koude wind uit het oosten die dwars door mijn kleren blies. Door het koude weer waren er niet veel mensen op straat. Als ik mensen zag komen verliet ik snel mijn schuilplaats om met ze te praten, vroeg hen naar Piet, liet ze de flyer zien, maar keer op keer zonder succes. Ik bedankte hen en ging daarna terug naar mijn 'schuilplaats'. Iedereen die ik sprak was vriendelijk en behulpzaam. Soms waren mensen verbaasd te zien van waar Piet was verdwenen. Ik was blij dat ik het hele verhaal weer kon vertellen. Het gaf me iets te doen, het doodde de tijd.

"Het lijkt dat hij hier door verschillende mensen is gezien", zo begon ik zijn verhaal en de rest volgde. Over de supermarkt en mijn idee dat hij misschien in een auto of vrachtwagen was terecht gekomen. Meestal zag ik mensen denken 'oh ja dat zou kunnen' en ze wensten me veel sterkte en succes. Sommige mensen vertelden me verhalen over een eigen dier. Ze begrepen hoe ik me voelde. Zelfs mensen die zelf geen dieren hadden begrepen dat het geen kwestie was van 'gewoon een andere kat nemen'. Het was een metgezel die weg was, meer nog, Piet was een echte goeie vriend. Vaak had hij me met bezorgde ogen aangekeken als ik 's avonds laat ademloos was. Of had zich zorgen gemaakt omdat ik moest niezen.

'Dat is vreselijk, niezen', leek hij op die momenten duidelijk met medelijden te denken.

"Nee Piet, dat is het niet, het is anders voor mensen, vriend.

Niezen is niet zo erg voor ons", zei ik en streelde hem.

Met kracht duwde hij dan vaak zijn grote kop tegen mijn hand. Hij maakte zich echt zorgen om me en was er niet altijd meteen overtuigd dat ik de waarheid had gesproken. Ik lachte af en toe om hem en noemde hem dan 'papa Piet'.

In de loop van de weken besefte ik dat er nooit een negatieve reactie was geweest, al die keren dat ik mensen op straat aansprak, of hun winkel binnenkwam of hen op een andere manier 'lastigviel' met mijn zoektocht naar Piet. Deze avond zou ik de eerste en enige negatieve ervaring hebben. Het was me al duidelijk op het moment dat ik de man van veraf zag naderen. Het leek alsof hij een muur om zich heen had gebouwd om iedereen uit zijn leven te houden. Op een bijna militaire manier liep hij in een rechte lijn. Hij wilde duidelijk voor niemand aan de kant gaan en wilde ook door niemand benaderd worden.

'Ook niet als het om het welzijn van een dier gaat', vroeg ik me af en liep toch op hem af. Even zag ik heel kort boosheid en irritatie opflikkeren in zijn ogen toen ik zijn muur negeerde en hem de flyer probeerde te geven. Iedereen die ik deze eerder had laten zien had hem eventjes geaccepteerd om hem te bekijken. Meestal klonk het antwoord snel: 'nee, sorry, ik heb hem niet gezien' voordat ze hem aan mij teruggaven. Niet deze man. Hij keek naar de flyer alsof ik hem iets heel goors had aangeboden en liep door zonder te antwoorden. Een blik vol minachting was alles wat ik als antwoord van hem kreeg. Deze man leek het type waarbij gevolgen rampzalig konden uitpakken voor iemand die onuitgenodigd zijn wereld was binnengekomen. Een man zo leek het, die heel snel en makkelijk kon uitbarsten als je op het verkeerde moment de verkeerde woorden tegen hem sprak. Een man die zich achteraf niet verantwoordelijk zou voelen voor zijn agressie en daden als een schending van zijn privacy zou eindigen in een uitbarsting van ongecontroleerde woede bij hem. Het was altijd de andere partij, degene die hem 'lastigviel' die de schuld had. Terwijl ik hem zag weglopen was ik blij dat ik had volgehouden en dat ik vanavond was gegaan in plaats van Heleen.

"Je hebt nauwelijks geslapen", had Heleen gezegd.

"Het is veel beter dat ik ga, ik kan weinig tot niets doen voor Piet gedurende de week."

Met mijn ogen volgden ik hem en weer wist ik dat ik blij was dat ik hier stond in plaats van Heleen. Nadat ik hem om de hoek zag verdwijnen haalde ik mijn schouders op en liep naar het winkelportaal terug.

'Wat een vreemde man', dacht ik.

Ik was echt dankbaar voor al die andere mensen die ik had lastiggevalen met mijn vragen en flyer. Al die mensen die bereid waren te luisteren en te helpen. Deze man gedroeg zich als een soort roofdier. Gelukkig deed het koude weer me hem snel vergeten. Het was echt heel koud. Het winkelportaal bood me wat beschutting tegen de ijzige wind die waaide. Het duurde even voordat er nieuwe mensen in mijn richting kwamen. Een groep jongeren kwam mijn kant op gelopen luidruchtig pratend, lachend en giechelend. Toen ze vlakbij waren stapte ik naar ze toe. Ook zij hadden Piet niet gezien. In plaats

van verder te lopen stapte een stel in de richting van mijn portiek. Ik hoopte echt dat ze daar niet te lang zouden blijven maar realiseerde me al snel dat dit heel goed het geval kon zijn. Om ze niet de indruk te geven dat ik naar ze keek draaide ik me om en liep weg. Terwijl ik de andere kant op keek zag ik 'roofdier' heel langzaam terugkomen. Een paar seconden later liep hij langs me heen zonder me zichtbaar te zien. Ik zag echter dat hij me wel zag en zag ook dat ik zijn speciale aandacht had. Vanuit zijn ooghoeken zag ik hem naar mij loeren. Ik keek toe terwijl hij naar de brug liep. In plaats van de brug over te steken stopte hij plotseling draaide zich om en kwam weer terug. Het leek erop dat hij het gebied had geïnspecteerd en nu hij de indruk had dat het veilig was kwam hij terug en had hij 'iets' voor mij gepland. Hij had het zoenende stel niet gezien in het winkelportaal. Ik vroeg me af wat deze man voor mij in gedachten had omdat ik het lef had gehad om hem aan te spreken. Of was het iets anders? Was ik hier zo ogenschijnlijk helemaal alleen een makkelijke prooi voor een overval? Wat had deze man voor mij gepland? Ik vroeg me dat af terwijl ik hem dichterbij zag komen. Plotseling maakte het kussende stel met luid en onverwacht lachen duidelijk dat we niet alleen waren. Abrupt stopte de man, stond een of twee seconden stil voordat hij in de richting keek waar het lachen nog steeds klonk om mij daarna grijnzend aan te kijken, voordat hij zich omdraaide om voor een tweede keer weg te lopen in de richting van de brug. Deze keer stak hij de brug over en verdween. Ik had een slecht gevoel over hem en zijn gedrag en besloot dat het verstandig was om naar huis te gaan.

'Ik kan maar beter vertrekken en mijn geluk niet verder op de proef stellen', zo dacht ik.

'Het liefdespaar blijft daar niet urenlang staan en het lijkt me niet verstandig om te wachten om te zien dat ik 'roofdier' zijn ego zozeer heb beschadigd dat hij later terugkomt om me alsnog een lesje te leren', dacht ik bij mezelf terwijl ik naar die nu verlaten brug keek. Langzaam draaide ik me om en liep weg. Ik dacht nog steeds aan dit incident toen ik ineens een vrouwenstem hoorde vragen: 'Zoekt u een kat?'

Ik stopte, keek om me heen en zag een vrouw met een man bij een etalage staan. Ik zette de reismand snel neer en liep in hun richting. Meteen haalde ik een flyer uit mijn jaszak en had weer hoop. In het gesprek dat volgde bleek dat zij de vrouw was die ons eerder had gebeld. Ze had hem net gezien, zei ze. We stonden te praten en opeens zag ze hem opnieuw. Ze wees in zijn richting.

"Dat is hem, daar is hij", zei ze met blijde stem.

Het was Zijne Majesteit die weer in de richting van de supermarkt liep. Ik realiseerde me dat Marco zich waarschijnlijk ook had vergist. Verslagen vertrok ik huiswaarts.

Het zinloze zappen door televisiezoekers en het af en toe kijken naar stukjes programma's hielp me om mezelf te redden uit een diepe put waar ik in was gevallen. Hoe verschrikkelijk het ook mag klinken maar het verdriet van een ander kan soms wonderen doen als je op de bodem van een put ligt. Op een avond keek ik naar een televisieprogramma over een jonge vrouw die lang geleden was vermoord. Niets had de politie op het spoor van de moordenaar gebracht. Plotseling voelde ik mezelf minder een mislukking. Ook ik had geen enkel spoor van Piet noch Bink kunnen vinden. Op een bepaalde manier voelde ik me verbonden met de vader terwijl hij over zijn dochter sprak. Haar lijk was gevonden en hij wist dat zijn dochter dood was maar de zoektocht naar haar had heel lang geduurd en de moordenaar was nooit gevonden. Op die manier bleven veel onbeantwoorde vragen hem kwellen. Vooral het niet weten wat er precies met zijn dochter was gebeurd verscheurde hem. Ik zag dezelfde onmacht op zijn gezicht die me in de afgelopen maanden soms bang maakte als ik naar mezelf in de spiegel keek. Op sommige momenten had het me bijna letterlijk verlamd.

De ene keer voelde ik mezelf apathisch, een andere keer kon ik als een vulkaan in onbeheersbare woede uitbarsten. Ik kon de woede die van binnenuit kwam niet voorkomen of tegenhouden en moest die woede vrijelijk uiten, net zo lang als het duurde voordat ik rustig in een stoel kon gaan zitten of op de bank kon gaan liggen, verdrietig, moe, gebroken en emotioneel helemaal leeg van binnen. Om de energie van deze woede op een positieve manier te gebruiken was ik onlangs weer begonnen met het omzetten van muziek. Vanaf de dag dat Piet was verdwenen had ik daar niets meer aan gedaan. Ik probeerde mijn leven weer op te pakken, beetje bij beetje. Ik had zelfs na die vervloekte dag voor het eerst mijn huis weer schoongemaakt. Al kostte het in het begin raar genoeg veel moeite. Langzaam begon ik die dagelijkse dingen weer te doen. Heel langzaam begon alles weer te werken. Kleine dingen begon ik weer te doen zoals de afwas doen, boodschappen doen, stofzuigen of de ramen lappen, dingen die ik al lang niet meer gedaan had. In het begin leek het wel alsof ik het allemaal opnieuw moest leren om die dingen te doen. In het begin leek het echt gewoon moeilijk om mijn wasgoed in de wasmachine te stoppen en het er later weer uit te halen om het in de tuin te drogen te

hangen. Hoe idioot dat ook mag klinken. Deze kleine dingen die je normaal gesproken zonder nadenken doet. Nu leek het alsof ik eerst een hoge berg moest beklimmen en veroveren om weer 'normaal' te worden. Hoe verschrikkelijk het ook klinkt maar de pijn en ellende van die vader, die avond op de televisie gaf me genoeg kracht om opnieuw te beginnen.

Het was bijna Kerstmis en we besloten om de kat op te halen die Heleen haar collega had genoemd. We hadden meer dan twee maanden naar Pieter en Binkie gezocht. Tips kwamen er niet meer. En zonder tips hadden we geen idee waar we verder moesten zoeken. Ik voelde me vaak vreselijk als ik me realiseerde dat ik al dagenlang niets had gedaan om Piet of Bink te vinden. Ze waren misschien ontvoerd door een idioot en hadden hopelijk ergens vanaf de dag dat ze verdwenen een warm en veilig thuis, maar ze konden ook buiten zijn in de kou, in de regen en in de sneeuw. We konden ze niet helpen zolang we niet wisten waar ze waren waar we moesten zoeken. We hadden wekenlang gezocht en hadden altijd enige hoop gehad. Hoewel het soms weinig tot niets was, was er altijd hoop geweest. Ik kon zo mezelf op de been houden, maar Pientje? We moesten aan haar welzijn denken. We dachten dat het beter voor haar zou zijn als er weer een andere kat in huis was. Het was pijnlijk om Pien haar reactie te zien iedere keer als een van ons thuiskwam na een nieuwe zoektocht. Hoe Pientje meteen aan de reismand snuffelde als we die op de grond in de gang zetten. Nu gingen we bijna niet meer de deur uit met die mand. Soms leek het alsof ze diep teleurgesteld was in ons. Het was waarschijnlijk mijn verbeelding maar soms leek het of haar ogen ons vragen stelden.

'Waarom zoek jullie niet meer zoals jullie die eerste dagen deden?

Waarom hebben jullie het opgegeven?'

'Ik geef het niet op, lieverd', dacht ik terwijl ik haar aankeek.

'Ik zal nooit stoppen met zoeken naar mijn vriend Piet en ook Binkie.

Ik zal blijven zoeken naar hen beiden, jouw twee grote broers.

Ook al duurt het maanden, al duurt het jaren', dacht ik en hoopte ik dat ze het zou begrijpen.

Een paar dagen voor Kerst besloten Heleen en ik om het niet langer uit te stellen. We wisten wat we moesten doen. Pientje was echt langzaam aan het wegwijnen. We spraken af dat Heleen Joris de dag voor Kerstmis zou ophalen.

Zou alles goed gaan?

Zou Pienie Joris accepteren?

We wisten dat ze een kleine duivel kon zijn. En Joris was niet Piet die ze duidelijk erg miste. Maar we moesten iets doen. Ik vervloekte dat menselijk stuk afval dat wellicht verantwoordelijk was voor de verdwijning van Piet en Binkie. Het had maanden aan slaap en energie gekost om Piet en Pien aan elkaar te laten wennen en uiteindelijk ging het tussen hen allemaal goed, toen op dat moment een of ander menselijk stuk vuilnis onverwacht Piet en later ook Binkie liet verdwijnen waarmee alle balans in een klap werd vernietigd. Het had ook maanden onze energie gekost om Piet weer op zijn kattenbak te krijgen. Ik vroeg me vaak af of hij nog steeds op zijn bak ging? Als hij was ontvoerd en naar iemand anders gebracht, hoopte ik dat hij dat nog steeds zou doen anders zouden mensen hem terugbrengen naar het dierenasiel en zou hij steeds weer in een kooi wachten tot hij weer bij iemand anders geplaatst zou worden. Het idee dat arme Piet van huis naar huis ging en keer op keer weer naar het asiel werd teruggebracht deed me totaal doordraaien. Ik wilde niet alleen de rotzak die verantwoordelijk was voor alle ellende die mijn arme Piet was aangedaan vermoorden, ik wilde dat stuk afval volledig en voor altijd vernietigen. Ik had het gevoel en wist zeker, dat ik mijn verstand volledig aan het verliezen was als ik dacht aan alles wat er met mijn arme Piet gebeurd kon zijn. Ik haatte die persoon door en door die dit mijn arme Piet had aangedaan. Ik hoopte en doe dat nog steeds dat deze persoon op een dag voor duizend procent of meer betaalt voor de rest van zijn of haar leven. Arme Piet zal op den duur zo gestrest, zo doodsbang en zo neurotisch zijn geworden. Inwendig jankte ik als ik aan alle ellende dacht die mijn arme Piet wellicht trof.

'Wat heb je met mijn arme dier aangedaan, jij vuile stink demon.

Piet zal niet begrijpen wat en waarom dit allemaal gebeurt.

Noch dat hij begrijpt waarom die mensen hem niet gewoon thuisbrengen.

Arme kat', dacht ik en voelde een immense woede in mij.

'Waarom zijn ze zo gemeen tegen me?'

Hoe vaak zal Pieter dit in wanhoop hebben gedacht?

'Wat had hij gedaan om dit te verdienen', vroeg ik me af. Ik voelde me en was hulpeloos, ik kon niets doen om Piet te helpen. Het enige wat ik kon doen was wensen dat het stuk vuil werd getroffen door de meest vreselijke ziekten die ik kon bedenken, voor wat die klootzak Piet, Binkie, Pienie, Heleen en mij had aangedaan. Ik vermoedde nog steeds dat die idioot die op de hoek woonde het had gedaan, dat gevoelloze monster die ondanks alles gewoon elke maandagavond de ambulance parkeerde voor mijn raam. Het was soms moeilijk, bijna onmogelijk om mezelf te beheersen en haar niet aan te vallen. Ze leek zo onmenselijk door haar houding, onverschillig en arrogant, dat het moeilijk voor te stellen was dat deze persoon van dieren hield. Ze hield duidelijk niet van mensen zoals ik bijna zeker wist. Elke maandagavond leek het alsof ze me wilde provoceren. Ze stond soms bijna te grijnzen vlak voor mijn raam. Het leek erop dat ze zich onaantastbaar voelde als de enige goede persoon op deze planeet. Ik haatte en verachtte dat stuk vuilnis echt en dat doe ik nog steeds. Als er geen hel bestaat hoop ik echt dat die speciaal voor haar wordt uitgevonden om na de dood in te branden. Ik wens dat ze voor altijd verloren gaat in een eeuwige duisternis, ik wens dat ze nooit ergens aankomt. Ik wens haar echt alle soorten gruwelheden die ik kan bedenken. Dat deed ik vooral op die momenten dat ik bijna haar sadistische boze gedachten kon lezen.

'Je kunt me niets doen, en het kan me geen reet schelen wat je van me denkt.

Ik ben rechtvaardig en jij bent een klootzak.

Waarom had die vrouw zoveel haat in haar?'

Op die momenten vervloekte ik dat schepsel uit de hel, ik vervloekte haar voor wat ze had gedaan, de hel die ze die arme dieren had gegeven vanwege haar gestoorde geest en de hel die ze veel mensen had gebracht. Wees voor altijd vervloekt jij krankzinnig stuk stront. Ik ben Jezus niet. Ik draai mijn andere wang niet toe. Ik ben gewoon een mens, gekwetst en gekweld en bid voor vergelding. Ik wist heel goed dat deze gedachten alleen maar de hulpeloosheid van de slachtoffers uitdrukken. En misschien haatte ik haar daarom nog meer.

De dag voor Kerstmis ging Heleen op weg om Joris op te halen. Net als ik weken eerder had ondervonden had ook Heleen veel vertraging om er te komen. Ook zij had gevreesd dat het dierenasiel al gesloten zou zijn. Gelukkig was ze op tijd en kon ze ook controleren of Piet in het asiel was voordat ze naar Joris vroeg. Joris was niet de Joris die ze in gedachten had. Joris was een stuk groter dan zij had verwacht. Hij was geen kleine cyprese kat zoals ze had begrepen van haar collega. Hij leek veel meer op Mick, Maupie en Pien, zwart en wit en hij was helemaal niet zo klein. Joris zelf leek zich er perfect van bewust dat hij niet de kat was die Heleen verwachtte en klom in haar spijkerbroek omhoog om te laten zien 'dat hij ondanks alles wel de kat was waar ze voor gekomen was'.

Het duurde tot laat in de middag voordat Heleen terugkwam met deze keer een goed gevulde katten reismand. Zoals altijd liep Pientje direct naar de mand. Ik had haar al gezegd dat ze een nieuw broertje zou krijgen, een jonger broertje. Pien hoopte nog steeds duidelijk dat nadat Heleen de mand in de woonkamer op de grond had gelegd het dit keer eindelijk haar vermiste broer zou zijn. Onrustig keek ze toe tot de mand werd geopend. Heel gespannen wachtte ze op wat er ging gebeuren. Het was een grote teleurstelling voor haar op het moment dat ze Joris zag. Pien had hem nauwelijks gezien of begon meteen te grommen. Joris trok snel zijn kop terug naar de veiligheid van de mand. De arme kat werd heel vijandig en onvriendelijk begroet door Pien die leek te schreeuwen.

"Jij bent mijn Piet niet, wat doe je hier? Ik wil jou niet!"

Als een tijgerin om haar prooi te doden wilde ze naar de mand springen om arme Joris aan te vallen. We moesten Joris onmiddellijk beschermen tegen haar. Arme Joris die op dat moment zijn eerste stappen wilde zetten in een vreemd huis. Het was niet veelbelovend deze eerste kennismaking. We moesten Joris tijdelijk in Pien haar kamer zetten. Net zoals Pien voor de veiligheid in Piet zijn kamer had verbleven tijdens haar eerste weken hier. We vroegen ons af of deze kleine tijgerin Joris ooit zou willen accepteren. Het leek erop dat de situatie van het begin van het jaar zich zou gaan herhalen. Op dat moment was Pien in de slaapkamer geweest met een grommende Pieter achter de gesloten deur, terwijl nu Pien zelf de verontwaardigde partij was die heel boos brulde bij de gesloten deur op de overloop. Ze wist dat een indringer zich achter die deur verborgen hield zoals Piet dat ook eerder dat jaar had geweten. In januari had een klein poesje achter die deur gezeten luisterend naar al die woede, terwijl deze keer een vrij grote kater luisterde naar de woede die zijn komst hier leek te hebben veroorzaakt. Je kon hem bijna in angst zien denken.

'Waar ben ik?'

Waarom is ze zo onaardig tegen me?
Wie zijn deze mensen?
Wie is dat monster dat me wilde aanvallen?
Wat gaat er met mij gebeuren?
Oh, oh!

En 'oh oh', was ook wat Heleen en ik dachten.

Na een paar dagen bleek dat Joris een rustige kat was die zijn uiterste best deed om door ons geliefd te worden. Als je bij Joris zat kwam hij bijna meteen voorzichtig op het bed en begon te spinnen alsof hij een zaagfabriek was die door aanhoudend lawaai alle bewoners had gedwongen om naar een andere buurt te verhuizen. Joris duwde dan zachtjes zijn kop tegen onze hand om te laten zien dat hij lief en vriendelijk was. Joris deed alles om te laten zien dat hij een aardige kat was.

'Ik ben lief.

Mag ik blijven?

Mag ik, mag ik?'

Zo leek het soms.

"Ja jongen, je mag", beantwoordde ik zijn vragende ogen.

Joris keek me aan en misschien begreep hij me.

Heleen had tot half januari vrij genomen en we hoopten dat Pientje rond die tijd wat vriendelijker zou zijn voor haar nieuwe metgezel zodat Joris zich wat meer thuis zou voelen. De laatste weken had ik vaak beneden op de bank geslapen. Pien lag vaak naast me zodra ze zeker wist dat ik echt ging slapen. Ze raakte soms erg geïrriteerd als ik ineens weer opstond om aan de computer te gaan werken. Als ik opstond raakte ook haar bed ondersteboven. Ze moest dan op zoek naar een prettige manier om zich weer neer te leggen. Ondanks mijn veelvuldige onrust lag ze bijna elke nacht naast me te slapen. Maar vanaf de dag dat Joris kwam sliep Pienie niet meer naast me. Net als Piet in het begin van het jaar was het nu de beurt aan Pien om de overloop te bezetten en wacht te houden bij de gesloten deur van de slaapkamer zolang als nodig is om te voorkomen dat deze indringer 's nachts naar buiten zou sluipen. Pien was erg onrustig en Pien leek erg boos. Pien leefde weer! Soms kwam ze naar beneden rennen om op mijn schoot te springen om meteen weer naar de grond te springen en in volle vaart weer naar boven te verdwijnen. Ze was duidelijk erg boos dat Joris hier was.

'Ik wil die vreemdeling niet', leek ze duidelijk te willen maken met haar gedrag.

'Breng Piet terug!

Die boven is niet Piet!'

"Nee dat is hij niet, meisje dat is waar", antwoordde ik haar denkbeeldige vraag.

"Maar we blijven zoeken naar Piet, geloof me!"

Soms leek het of ze het begreep. Pien draaide zich om, kwam terug, sprong op schoot en begon te spinnen. Op andere momenten maakten mijn woorden haar enkel nog bozer. Elke dag probeerden we Pien en Joris aan elkaar te laten wennen. Na een week begon Pien wat minder te grommen. Misschien was ze zich gaan realiseren dat het ook fijn was om weer een kameraad te hebben. Maar nu gromde Joris wiens naam we in Boris hadden veranderd meer dan hij in zijn eerste dagen had gedaan. Het was misschien een wat vertraagde reactie op het 'welkom' dat hij van Pienie had gekregen. Opnieuw waren we een soort vredesmacht tussen twee katten en verwachtten dat het lang zou duren voordat de rust zou terugkeren. Plotseling werd Pien haar geduldig wachten op de overloop onverwacht minder en kreeg Boris wat gelegenheid om zijn nieuwe huis te inspecteren. Pien gromde nog steeds maar veel zachter en minder bedreigend. Boris was zich er inmiddels van bewust dat we hem beschermden tegen 'het monster' en was daarom niet meer onder de indruk van die kleine tijgerin. Het kon hem niet meer schelen of ze gromde zoals ze in het begin had gedaan. Soms reageerde hij volkomen stoïcijns op Pien haar gegrom en werd hij brutaler, wat Pienie irriteerde maar ook intrigeerde. De woedende blik was uit haar ogen verdwenen en nieuwsgierigheid nam de plaats in. We waren blij te zien dat haar staart soms rechtop stond met een mooie krul in de punt. Een teken dat zijn aanwezigheid haar begon te behagen? We hoopten dat ze blij was dat ze niet meer alleen met ons was. Eigenlijk had ze Boris allang geaccepteerd hoewel ze niet wilde dat hij dat wist, door af en toe naar hem te grommen. Ze was weer op en neer aan het draven door het huis, Pienie was weer ons lieve ADHD katten, Pienie leefde weer.

Net als Pien vond ook ik het soms moeilijk om een nieuwe kat te zien rondlopen in die eerste dagen. Ik bleef hem Piet en soms Binkie noemen. Daar schrok ik van en dacht dat het niet goed was voor Boris als ik dat bleef doen. Het was niet mijn bedoeling om Boris als vervanger van Piet of Binkie te zien maar als Boris aan het eten was en ik zag alleen zijn achterkant dan leek hij helemaal zwart en leek hij net op Binkie. Het was pijnlijk om zoveel overeenkomsten te zien terwijl ik me realiseerde dat ik Binkie misschien nooit meer zou zien. Ik was blij dat Boris meer op Mick en Maupie leek en helemaal niet op Piet. Mick en Maupie waren al lange tijd dood. Als Boris op Piet had geleden wist ik in dat geval niet of ik het aan kon om hem in en om mijn huis te zien lopen. Ik probeerde ervoor te zorgen dat ik hem niet steeds Piet of Binkie bleef noemen maar toch gebeurde het in het begin vaak. Ik probeerde zoveel mogelijk om ze niet met elkaar te vergelijken. Piet, en in mindere mate ook Binkie, hadden zich graag op een bepaalde manier laten aaien. Boris wilde ook geaaid worden maar dan totaal anders. Niet op de manier waarop ik dat steeds deed. Piet hield ervan om onder zijn kin gekrabbeld te worden. Boris vond dat helemaal niet prettig en kon niet begrijpen waarom ik het verkeerd deed. Hij werd soms wat afstandelijk en aarzelend en keerde zich van me af. Begrijpelijk op zich want hij was ook pas een paar weken bij ons. Hij wist duidelijk niet goed wat er daarna weer met hem zou kunnen gebeuren. Hij was binnengelopen bij iemand die hem bij iemand anders had geplaatst en die had hem na een paar dagen naar het dierenasiel gebracht. Nu was hij weer ergens anders dus wat zou er hierna gebeuren? Hij wist niet hoe we wilden dat hij zich zou gedragen. Hij leek bijna geobsedeerd in zijn pogen ons te behagen. Hij wilde echt dat we hem aardig vonden zodat we hem niet terug naar de opvang brachten of weer naar iemand anders?

'Arme kat', dacht ik.

"Jongen, dit is nu jouw thuis, als je wilt.

Je kunt hier bij ons blijven.

Het komt allemaal goed", zei ik hem.

Zijn spinnen werd nog luider dan het eerder had geklonken en ik concludeerde hieruit dat hij mij had begrepen. Hij had tijd nodig om aan ons te wennen, om te wennen aan Pien en te wennen aan zijn nieuwe huis en misschien ook aan het idee dat hij zou blijven. En we hadden tijd nodig om aan hem te wennen.

De vijandigheid tussen Pien en Boris stopte na enkele weken en maakte plaats voor snuffelen aan elkaar en zelfs voor neuzen. Gelukkig ging dit veel sneller dan het op die eerste dag leek. Pienie had Boris geaccepteerd en Boris was ondanks zijn stoïcijnse houding zichtbaar blij. In het begin had hij Pien waarschijnlijk een vreselijk monster gevonden dat hem levend wilde opvreten. Pien probeerde Boris nu de spelletjes te leren die ze altijd met Piet had gespeeld. Boris kende ze duidelijk niet wat haar echt verraste.

'Wat een vreemde goef', dacht ze dan op die momenten. Pien sprong vroeger plotseling bovenop Piet en beet hem snel in zijn nek of bil. Boris vond dit spel helemaal niet leuk. Hij ontweek haar en bleef haar negeren hoe wild en duivels ze ook om hem heen danste om hem te verleiden tot het spelen van haar spel. Hij weigerde gewoon mee te doen.

'Je bent raar', dacht Boris misschien.

Zonder haar een tweede blik waardig te gunnen keerde hij zich af om zijn eigen weg te gaan. Er was nog veel te ontdekken in zijn nieuwe huis. Meestal stopte Pientje voor dat moment terwijl ze van een afstandje toekeek wat Boris aan het doen was. Ze bleef echter keer op keer haar uiterste best doen om hem haar spelletjes te leren. Dat lukte haar echter niet erg goed. Boris vond haar spelletjes vervelend en dom en weigerde mee te doen. Boris had zijn eigen spel waarmee hij ons drieën verbaasde. Hij speelde graag met de deksel van de afvoer boven in de badkamer. Op een avond hoorden we lange tijd een vreemd metalig geluid dat van boven leek te komen. Nadat we het eerst genegeerd hadden gingen we kijken wat er kapot kon zijn. Boris zat in de badkamer en probeerde met zijn nagels de deksel van de afvoer op te tillen. Het lukte hem niet direct wat er voor zorgde dat de deksel herhaaldelijk viel waardoor dit vreemde metalige geluid ontstond. Hij ging door tot hij het eindelijk goed had. Hij tilde het op en zette het ondersteboven naast de afvoer. Tevreden keek hij ons heel trots aan terwijl hij ernaast zat.

We waren alle drie erg verbaasd. Ik pakte de deksel en legde het terug op de afvoer. Boris keek me heel teleurgesteld aan, stond op en herhaalde het ritueel tot hij het weer had neergelegd zoals het

moest. Althans naar zijn smaak. Hij keek ons heel tevreden aan. Hij dacht duidelijk: 'Zo moet het. Echt waar!'

Pien volgde dit ritueel net zo verbaasd als wij.

'Wat een vreemde spelletjes speelt hij', konden we haar zien denken.

"Maoo, maoo", brulde Boris triomfantelijk en dacht er duidelijk heel anders over.

Nadat Boris een tijdje bij ons was, merkte ik dat ik bijna vergeten was om naar Piet en Bink te zoeken. Ik was nauwelijks meer naar ze op zoek. Ik was er zeker van, nadat ik die vrouw had gesproken dat de kat die ik Majesteit noemde de kat was waar veel mensen over hadden gebeld. Marco bleef ervan overtuigd dat het Piet was die hij had gezien en beloofde dat hij zou blijven uitkijken. Ik wilde hem graag geloven maar kon het niet echt meer. Toch hoopte ik dat hij gelijk had. Heleen en ik spraken af om later in januari een advertentie te plaatsen zodra iedereen thuis was van de kerstvakantie. We hoopten dat het nieuwe jaar meer geluk zou brengen. We hoopten nieuwe tips te krijgen. We hoopten ook dat we misschien eindelijk in contact kwamen met iemand die wist waar Piet of Binkie waren. Het was mogelijk dat ze allebei de weg naar huis waren kwijtgeraakt en iemand ze binnen had genomen. Iemand die nooit op de pagina met vermiste dieren had gekeken en dus niet wist dat ze werden gemist. Al leek het me nogal onwaarschijnlijk dat beide katten binnen twee weken de weg naar huis waren kwijtgeraakt. Maar ik denk dat ik liever wilde geloven dat ze allebei een nieuw thuis hadden gevonden dan te beseffen dat ze midden in de winter op straat waren.

Pientje was de laatste dagen van december erg nerveus vooral vanwege de rotjes die regelmatig te horen waren. Ze at weinig en als ze dat deed stopte ze met eten op het moment dat ze het geluid van vuurwerk hoorde. Pien was erg gestrest. Ze was duidelijk erg bang voor al die geluiden van buiten haar huis. Het was de tweede keer in haar leven dat ze oudejaarsavond zou meemaken. Ik hield de mogelijkheid open dat ze vorig jaar op oudejaarsavond haar huis was kwijtgeraakt en niet zoals Heleen dacht tijdens die januaristorm. Gelukkig was het op oudejaarsavond erg slecht weer en bleven veel mensen binnen met hun vuurwerk. Het was niet half zo erg als waar ik bang voor was geweest. Ik was bang geweest dat Pien helemaal in paniek zou raken en net als Mick angstig rond zou rennen op zoek naar een veilige plek. Net als het jaar ervoor waren er gelukkig minder rotjes te horen. Pien hield van het meer decoratieve vuurwerk. Met belangstelling keek ze naar al die kleurrijke lichtjes in de lucht. Ook Boris deed het gelukkig goed. Hij leek zich niet veel aan te trekken van wat er buiten gebeurde. Blijkbaar interesseerde het hem niet. Ik probeerde er niet aan te denken maar toch deed ik het bijna de hele dag.

'Waar waren Piet en Bink?

Waren ze veilig?'

Ik voelde me hulpeloos, ellendig en gewoon ziek van binnen elke keer als ik aan hen dacht. Elke keer als er een rotje ontplofte.

De eerste dagen van het nieuwe jaar verliepen soepel. Pien bleef iets angstig maar veel minder dan de dagen voor oud en nieuw. Boris begon zich duidelijk meer thuis te voelen. Hij leek zich deze keer te realiseren dat hij zou blijven. Het was niet meer alleen het huis van Pien maar ook het zijne en hij werd elke dag brutaler. Het deed me af en toe pijn om hem te zien zitten op precies die plekken waar Piet altijd had gezeten. Om hem te zien spelen waar precies drie maanden geleden Pieter op dezelfde plek had gespeeld op de avond van zijn verdwijning. Het deed echt pijn om Boris over de vloer te zien rollen op Piet zijn favoriete plekje of hem te zien zitten op de vensterbank waar Bink vaak had liggen slapen. Ik kon het niet helpen dat ik hem dan Piet of Bink noemde en voelde me daar dan schuldig mee. Boris was Boris en hij was geen vervanger voor Piet of Binkie. Boris kon me soms als ik weer eens verward was een beetje verdrietig aankijken.

'Dat is mijn naam niet', leek hij soms te denken.

'Je hebt me zelf Boris genoemd, kan je dat niet een keer onthouden.

Ik ben die ander niet en ik vind het niet leuk als je mij met die ander verwart!'

Later dan gepland hebben we eind januari een advertentie geplaatst. Piet was al bijna vier maanden vermist en Binkie meer dan drie. Zou een advertentie tot iets leiden? Hopelijk zelfs tot hun terugkeer. Of zou het gewoon een verspilling van tijd en geld zijn? We wisten het niet en we moesten afwachten,

hopend op het beste. We kozen er ook voor om een beloning te noemen, hoewel sommige mensen daar met klem tegen waarschuwden.

'Een dergelijke advertentie', zeiden ze, 'zal alleen maar idioten en gelukszoekers aantrekken'.

Net als in oktober toen de verdwijning van Piet in huis-aan-huisbladen werd gepubliceerd zouden we weer de hele regio bereiken. Iemand die onze eerdere schreeuw om hulp had gemist zou het dit keer misschien wel lezen, hoopten we. Als deze advertentie geen effect had wisten we echt niet meer wat we verder konden doen. Na een paar dagen kwamen er wat reacties, maar niet echt veel. De reacties die kwamen leidden niet tot enig resultaat.

Iemand dacht Piet rond Kerstmis aan de andere kant van de spoorlijn te hebben gezien.

Iemand anders dacht Piet in de buurt van een flatgebouw te hebben zien lopen.

Een derde dacht Piet te hebben gezien in de omgeving van sportvelden in de buurt van het provinciaal ziekenhuis.

En weer een ander vertelde dat er begin oktober een kat als Piet in zijn tuin was geweest en voor zover hij zich kon herinneren, zou het Piet kunnen zijn geweest. Die kat bleef een tijdje naar zijn tuin komen dus hij had een tapijt naast zijn schuur gelegd om het wat warmer te maken voor het dier. De kat was een week of drie gebleven. De man had hem de laatste tijd niet meer gezien. De man vermeldde ook dat hij meerdere malen op de pagina met vermiste dieren had gekeken maar nooit een beschrijving had gelezen die bij de kat in zijn tuin paste. Dit voelde alsof ik voor een tweede keer midden in mijn hart werd gestoken door toedoen van die waardeloze dierenbeschermers. Ik kon niet helpen ze echt te haten. Het klonk net als die eerdere ramp bij die bakkerij. Beide keren kon het Piet zijn geweest. Als die mensen hun werk hadden gedaan en Piet op tijd als vermist op hun webpagina geplaatst in plaats van weken later, was Piet misschien binnen een paar dagen gevonden geweest en veilig thuisgekomen. Ik kon het niet helpen hen voor een tweede keer dood en verderf te wensen, vooral die arrogante trut op de hoek van mijn straat. Als het Piet was geweest was hij nu misschien voorgoed verdwenen en dat dankzij die klootzakken die dieren meer kwaad dan goed deden, door hun onverschilligheid of nog erger, luiheid en arrogantie. Ik vond het ook heel vreemd toen ik las dat ze zich lieten sponsoren door een dierenwinkel die niet alleen accessoires maar ook dieren verkocht. Waren ze allemaal achterlijk? Begreep daar niemand wat ze hiermee deden? Die dwazen. Juist dit soort dierenwinkels zijn mede verantwoordelijk voor de grote aantallen asiel- en zwerfdieren.

'Speciale aanbieding! Alleen deze week, net geboren katjes', stond in grote letters als vermelding op de deur van de dierenwinkel te lezen.

'Totale narren en idioten', dacht ik.

Dwazen die hier blijkbaar dierenbescherming 'aan het spelen' waren. Mensen kopen soms een dier in een dierenwinkel zonder zich van de verantwoordelijkheden bewust te zijn die de aankoop met zich meebrengt. Vaak zijn ze zich niet bewust van de lasten. Een dier is geen pluche pop. Soms komt een dier niet veel later op straat terecht om een zwerfdier te worden of wordt het naar het asiel gebracht. Dit is wat deze vreemde dierenvrienden dus indirect helpen te creëren door zich te laten sponsoren door een dierenwinkel. Die idioten zijn op die manier indirect verantwoordelijk voor veel dierenleed. Door publiekelijk gesponsord te worden door een dierenwinkel als deze kunnen mensen tot de conclusie komen dat de Dierenbescherming het handelen in dieren door dierenwinkels goedkeurt. Wat voor idioten waren die idioten hier?

En die arrogante zakken noemen zichzelf dierenbeschermers.

Ze zijn gewoon een stelletje dwazen, hoe goed sommigen het ook mogen bedoelen.

Ik begreep gewoon niet waarom de nationale dierenbescherming dit soort praktijken toestond. Waarom ondernamen ze geen actie tegen dit soort praktijken? Later begreep ik dat ze niet veel anders konden doen dan zo'n dierenasiel niet erkennen. In het jaarverslag van de nationale dierenbescherming las ik dat het dierenasiel in mijn stad niet werd erkend. De verantwoordelijkheid voor het bestaan van dierenasiels ligt bij politici en gemeenten. Zij stellen particulieren in staat om in een gemeenschap een dierenasiel op poten te zetten waarmee zij hun verantwoordelijkheid voor zwerf- en gevonden dieren naar die partijen afschuiven. Op die manier hoeft de gemeenschap niet te blijven betalen voor het voeren en opvangen van dieren die nooit door hun eigenaren worden opgehaald, of voor zwerfdieren die soms weken of maanden in een asiel zitten. Zo is er vermoedelijk geen of nauwelijks controle uit te oefenen via de nationale dierenbescherming op die dierenasiels die niet erkend worden. Erkenning door de nationale dierenbescherming zou als maatstaf voor gemeenten moeten dienen om zaken te doen met een particulier dierenasiel en niet andersom. In zo'n geval kan veel dierenleed bij voorbaat

worden voorkomen. Ik las zelfs in het jaarverslag van de landelijke dierenbescherming dat een groot asiel als in de hoofdstad niet werd erkend.

Nadat Piet was verdwenen voelde ik me erg verbitterd over veel van deze 'hobbyisten'. Ik was vooral verbitterd door die vrouw op de hoek die voor de dierenambulance werkte. Door haar vreemde houding vermoedde ik lange tijd dat ze iets te maken had met de verdwijning van Piet en Binkie. Eind december kwam ik erachter dat zij er misschien toch niets mee te maken had. De avond dat Piet verdween, was hij nog geen enkele keer binnengekomen terwijl hij normaal gesproken meer dan eens binnenkwam. Na vele weken van piekeren en puzzelen dacht ik dat wat er ook met Piet gebeurd was, het moest zijn gebeurd vrijwel direct nadat ik hem naar buiten had laten gaan, dus zo rond half acht. Ik wist bijna zeker dat die vrouw van de dierenambulance hier op dat moment niet was geweest. Als die zogenaamde inspecteur enkel haar werk dus had gedaan door een basisonderzoek uit te voeren, had zij mij op basis van de statistieken van de ritten van de ambulance op die avond veel stress bespaard. Ook had ze haar medewerkster van verdenking kunnen vrijpleiten. 'Hopeloze hobbyisten', dacht ik.

Januari was voorbij en februari begon. Onze advertentie had geen resultaat opgeleverd en we hadden geen verwachtingen meer. Het was begin februari toen de telefoon ging op een woensdagmiddag. Het was een schoolmeisje en ze wist zeker dat ze Piet had gezien, een paar minuten geleden. Hij zat ergens op een paal naast een huis in een andere buurt. Ik vroeg me af of het wel zin had om op mijn fiets te springen voor waarschijnlijk weer een verloren trip. Ik voelde me geestelijk totaal in elkaar geslagen en had het vertrouwen volledig verloren. Het meisje was echter heel overtuigd en ook volhardend. Ze zei dat ze op me zou wachten in een modewinkel. Helemaal buiten adem van het fietsen stapte ik zo'n twintig minuten later de winkel binnen. Ze wachtte nog steeds samen met een vriendin. Onmiddellijk leidde ze me naar de plek waar ze Piet had gezien. Die plek was ik net gepasseerd op weg naar de winkel. Ik had er geen speciale aandacht aan besteed en had hem dus niet gezien. Had ik het maar geweten. Misschien had hij me wel gezien. Ik hoopte dat hij er nog zou zijn als dat het geval was. Toen we aankwamen was het meisje meteen heel verdrietig en gewoon bijna depressief, hij zat er niet meer. Ze vond het vreselijk dat Piet zijn huis kwijt was en ook al zo lang.

"Hij was het echt", zei ze en ik kon haar bijna zien huilen.

"Ik ging zelfs nog een keer terug om te kijken nadat ik u had gebeld.

Hij zat daar toen nog steeds... "

Ik vond het bijna nog erger voor haar dan voor Piet en mij. Ze had zo graag gewild dat Piet weer veilig thuis zou zijn. Ze vond het zo erg voor Piet en ook voor mij dat hij zijn huis kwijt was en ze had zo een medelijden met Pientje nadat ik haar vertelde hoeveel Pien haar grote broer miste.

"Oh die zielige arme poes", zei ze heel zachtjes.

Ik zag bijna tranen in haar ogen. Zij en haar vriendin waren op zoek naar een vermiste kat van een meisje van school toen ze de flyer over Piet zagen die ik weken geleden naast de pinautomaat had geplakt.

Het moest gebeuren. Ik moest mijn huis verlaten met Pien en Boris. Door wat er in oktober gebeurd was durfde ik ze bij mij niet naar buiten te laten gaan. Ik wist nog steeds niet wat er met Piet en Binkie was gebeurd, dus Pien en Boris konden ook verdwijnen als ik ze naar buiten liet, als iemand in mijn buurt verantwoordelijk was voor de verdwijning van Pieter en Binkie. Een verdwijning die dan misschien heel bewust had plaatsgevonden en in welk geval dat stuk vuil ook zijn of haar oog op Pien en Boris kon hebben. Piet en Bink waren het slachtoffer van iets of van iemand. Pien en Boris konden dan ook makkelijk slachtoffer worden van diezelfde omstandigheid of persoon. Het was niet mogelijk om mijn tuin af te zetten om ze allebei binnen de tuin te houden. Als Piet of Bink terug zou komen en mijn tuin was omheind konden ze niet naar binnen. Bij Heleen haar nieuwe huis had ik ondertussen de tuin omheind voor de veiligheid van Pientje en Boris. Vooral Boris werd met de dag moeilijker nadat hij te lang binnen was gehouden. Hij was eerst bij iemand in een appartement op de bovenverdieping geweest voordat hij naar het dierenasiel was gebracht omdat die mensen geen tuin of balkon hadden. Hij had bijna twee maanden in het asiel gezeten en nu was hij het beu om binnen te worden gehouden. Vooral als hij moest plassen toonde hij de aandrang om naar buiten te gaan. Ik vreesde op den duur met Boris dezelfde problemen te kunnen krijgen als met Pieter, als Boris niet snel naar buiten zou kunnen. Uit voorzorg besloot ik hem te laten wennen aan de 'naar zijn bak gaan iets lekkers krijgen'

tactiek, iets dat hij zeer snel begreep. Boris vond het echt geweldig om wat extra's te krijgen maar dit betekende niet dat hij niet meer naar buiten wilde. Hij werd met de dag moeilijker. Minutenlang stond hij soms rechtop op de vensterbank tegen het raam en probeerde hij zich min of meer een weg door het glas heen te 'graven'.

"Maooooo..."

Maooooo..."

Maaaaooooo", brulde hij huilend naar iedereen die voorbij kwam.

"Ik wil naar buiten..."

Ik wil naar buiten..."

Laat me naar buiten...!"

In begin maart verliet ik met Pien en Boris mijn huis. Ik had geen idee of ik ooit weer met hen zou terugkeren, noch wanneer. Het voelde vreemd aan om bij Heleen in te trekken. Alles was anders dan ik gewend was bij mij thuis. In het begin leek het wel kamperen. Ik voelde me verloren en op een bepaalde manier zelfs bijna schizofreen. Ik wilde niet bij Heleen blijven maar wilde ook niet terug naar mijn eigen huis. Ik kon niet langer bij mij thuis blijven maar wat als een van tweeën terugkwam? Mijn huis zou leeg zijn als Piet of Binkie terug zou komen.

Wat zouden ze doen?

Zouden ze weer weggaan?

Ik moest echter weg voor Pienie en Boris en ook voor mijzelf. Ik voelde me soms vreselijk down en miserabel zonder Piet. Maar bij Heleen voelde ik me ook zo, zoals ik al snel merkte. Soms dacht ik erover na om een ander huis te zoeken maar snapte dan dat dit niet mogelijk was. Wat als Piet of Bink terugkwamen en ik hier niet meer woonde. Arme katten als ze dan eindelijk de weg naar huis weten te vinden worden ze misschien of waarschijnlijk gewoon weggejaagd door nieuwe huurders. Tijdelijk kamperen bij Heleen was het beste wat ik op dit moment kon doen. Ik voelde me soms ook gewoon verjaagd door dat stuk vuil die Piet en Bink had ontvoerd. Als ze wel waren ontvoerd. Dat menselijke stuk afval zat misschien met een grote glimlach op zijn of haar gezicht toe te kijken wat hij of zij had bereikt.

Hoe moest ik het weten? Het zou kunnen. Dit gevoel werd met de dag sterker. Het zorgde ervoor dat ik bijna iedereen wantrouwde. Een anonieme beller maakte alles nog erger. Diverse keren nam ik de telefoon op om helemaal niets te horen. Ik dacht dat het mogelijk was dat het de bastaard was die deze hel had gecreëerd. Soms wachtte ik tot de idioot de verbinding verbrak. Op andere momenten zei ik heel hard 'Boe' voordat ik ophing. Misschien beseftte die persoon zich dan eens hoe stupide hij of zij was en zei hij of zij iets of stopte met bellen. Het hielp niet. De telefoonterreur duurde bijna twee weken achter elkaar vele malen per dag voordat het een paar dagen stopte om kort daarna weer te beginnen. Ik probeerde kalm te blijven maar het maakte me erg boos en ook heel gespannen. Ik denk dat dit precies was wat dat stuk vuil wilde. Ik probeerde te bedenken wie het kon zijn. In principe kon het iedereen zijn zelfs de aardigste buur van wie ik nooit vermoedde dat die een klootzak kon zijn. Dat gevoel werd bevestigd toen ik op een dag bij een lokale televisiezender naar een item keek. Het ging over bijna een dozijn vermoorde katten ergens in het noorden van het land. De kattenmoordenaar bleek een heel aardige oude man te zijn die nota bene zelf katten had en die door niemand ooit als dader was beschouwd. Met uitlaatgassen van zijn auto had hij de katten in zijn garage vergast. Hij had veel last gehad zo zei hij van al die buurkatten. Ik kreeg er de rillingen van. Ik dacht aan alle mogelijke daders die ik had onderzocht.

Had ik zo iemand over het hoofd gezien?

Had ik iemand uitgesloten op basis van iets dat misschien helemaal niet waar was?

Door dat verhaal kwam alle argwaan weer bij mij terug.

Was het mogelijk dat er ergens in mijn nabije omgeving ook zo'n aardig persoon woonde?

Een man of vrouw waarvan niemand ooit had vermoed dat hij of zij een moordlustige rotzak was.

Hoe moest ik dat weten?

Hoe weet iemand ooit iets?

Ik herinnerde me een man in België die een paar mensen had vermoord. Niemand had ooit gedacht dat hij een moordenaar was. Hij was vriendelijk en aardig tegen iedereen. Zo was ik weer urenlang aan het puzzelen. Ik kon 's nachts opnieuw niet slapen. Ik bleef me afvragen wat er was gebeurd maar kwam niet verder.

Pien en Boris vonden het in eerste instantie erg vreemd om ergens anders te zijn. Toch leek het hen beiden goed te doen. Het leek ze dichter bij elkaar te brengen, dichter dan ze eerder waren geweest. Ze sliepen zelfs vlak bij elkaar wat ze nog nooit hadden gedaan. Nieuwsgierig liepen ze door hun nieuwe huis. Alles was in ieder geval nieuw voor Boris. Pientje was in het begin een paar dagen bij Heleen thuis in haar oude huis geweest en leek sommige dingen te herkennen. Bijvoorbeeld de bank waarop ze had geslapen. Dezelfde waar Piet op lag op de dag dat ik hem kwam ophalen. Het zien van die bank deed echt pijn. Wie had kunnen denken dat het zo zou aflopen. Ik wilde die bank niet zien. Ik kon het gewoon niet. Ik kon niet bij Heleen blijven en ging terug naar mijn eigen huis. Mijn huis voelde koud en leeg aan. Dagen gingen voorbij en ik trok heen en weer als een nomade. Ik had het gevoel dat ik nergens meer thuishoorde. Ik had het gevoel dat ik geen thuis meer had. Elke keer als ik naar Heleen ging vergat ik nooit een kom met harde brokjes in de keuken te zetten voor het geval Piet en of Binkie thuis zouden komen. Soms droomde ik dat ik 's morgens zou aankomen en 'prrr' uit de keuken zou horen. Wat zou dat heerlijk zijn!

Maar als ik de volgende ochtend bij mij thuis kwam stond het hardvoer daar nog steeds onaangeroerd bijna sadistisch naar me te kijken. Wonderen gebeuren niet en dromen komen nooit of zelden uit. Wat dacht ik ook voor onzin. Weken gingen voorbij totdat ik op een dag zag dat de kom helemaal leeg was en ik kreeg weer hoop. Zou een van hen thuisgekomen zijn? Ik durfde dit bijna niet te denken. Ik deed snel de gordijnen open en probeerde te zien of Piet of Bink ergens in een tuin waren. Een tuin waar het gras maandenlang niet gemaaid was. Ik zag ze niet. Niet in het hoge gras en niet op de bank die daar nog stond, Piet zijn lievelingsplekje. Geen Piet, geen Binkie.

Nogmaals keek ik naar de kom en verwachtte dat het optisch bedrog was geweest en ik nu zou zien dat hij nog steeds tot de rand gevuld was precies zoals ik hem de avond ervoor op tafel had gezet. Dat was niet zo, het was echt leeg.

Was er een indringer geweest?

Had een vreemde kat alles opgegeten?

Die dove witte kat misschien?

Was Piet zijn kameraad die ik vaak voor mijn huis had zien zitten en die me soms met grote vragende ogen had aangekeken naar binnen gegaan? Het leek soms of hij mij vragen stelde.

'Waarom komt Piet niet?

Waarom komt Piet niet buiten?

Waar is Piet toch?'

"Nou ... Ik wou dat ik het kon beantwoorden, ik wou dat ik zelf hierop een antwoord had", zei ik tegen hem, ook al wist ik dat hij doof was.

Kort nadat Piet was verdwenen zag ik hem bijna dagelijks op de hoek bij de voorkant van mijn huis zitten. Eerst had ik niet begrepen waarom. Later toen ik hoorde dat Piet en deze witte kat vaak samen waren gezien begreep ik dat hij Piet zijn vriend was. Hij wachtte op zijn kameraad en net als wij wachtte ook hij tevergeefs. We wisten toen dat er naast ons drieën nog één was die Piet miste. Zijn witharige kameraad. Had hij moe van het wachten besloten om naar binnen te gaan om Piet te halen?

Had hij al het eten opgegeten? Dat klonk logisch!

Hoewel ik de tuin bij Heleen had omheind waren we er nog steeds niet zeker van of dit de inventieve Boris en Pien in de tuin zou houden. We konden het idee niet aan om hen ook nog eens kwijt te raken. We hielden Pien en Boris een tijdje aan een lijn als ze in de tuin waren. Vooral Boris was het snel zat om Heleen of mij als bewaker naast zich te hebben, waar hij ook maar naartoe ging en probeerde ons kwijt te raken door in het touw te bijten om zich te bevrijden. In de tuin zelf hadden we verschillende constructies van lange pvc-pijpen en bamboestokken rond een perenboom en een wilg geplaatst om te voorkomen dat ze in de bomen konden klimmen. Vanuit een boom zou het dan eenvoudig zijn om over de schutting te springen. Het kostte heel wat denkwerk voordat we deze nogal vreemde constructie hadden uitgedacht. De kleine wilg naast het hek werd 'aangekleed' met een soort rieten rok en een wasmand die omgekeerd als extra anti kattenklim constructie moest functioneren. Zo kwamen Pien en Boris als ze in de boom zouden klimmen in die mand terecht en konden niet verder klimmen. Of dit alles hen ook in de tuin zou houden moesten we nog afwachten. Vooral ik was niet helemaal op mijn gemak.

Tegen eind april leek alles wat ik extra gepland had niet meer nodig. Vanaf de dag dat Heleen het huis huurde kwam er bijna dagelijks een buurkat in de tuin. Het was duidelijk zijn territorium. Hij was heer en meester geweest van dit domein. Hij was dan ook helemaal niet blij met onze komst. Om te beginnen hadden we de bijna één meter hoge bamboe die vrij door de tuin was gegroeid verwijderd. Dat hoge bamboe was voor een kat natuurlijk geweldig geweest om doorheen te sluipen. Hij was het er dan ook niet mee eens dat we het weghaalden en vond het duidelijk zeer asociaal gedrag dat we toch deden. Ook nog eens zonder het hem te vragen. Ook hadden we zijn domein omheind met hoge palen met kippengaas erop.

'Ho, ho, wacht eens even, let op je manieren, stelletje krakers, je kunt dit niet zomaar allemaal doen', was wat hij dacht van dit alles terwijl hij ons met heel erg boze ogen bekeek.

'Dit is mijn territorium!

Kunnen jullie niet eerst het fatsoen hebben om mij hierin te raadplegen?'

Hij was echt niet blij met onze komst en was ook niet van plan om zonder slag of stoot uit zijn land te worden verdreven om zo een voortvluchtige te worden. Hij keek vaak vanaf daken van schuren achter Heleen haar tuin om te zien wat we nog meer aan het doen waren. Hij wachtte duidelijk op een kans om zijn bezette domein weer terug te veroveren. Eindelijk was hij daar op een avond in geslaagd. Vanaf het dak van een schuur was hij waarschijnlijk zijn verloren koninkrijk binnengedrongen. Wij hadden het niet gemerkt maar Pien wel. Ze deed opeens heel vreemd. Ze zat op de vensterbank en staarde de donkere tuin in. Haar staart werd opeens zo dik als een stok. Ze gromde zachtjes en bleef dat doen. Ze maakte zelfs Boris bang die uit voorzorg op een veilige afstand bleef. Plotseling sprong Pien tegen het raam op en begon heel hard te grommen tegen 'iets'. We begrepen niet wat er gebeurde en gingen kijken. Het bleek dat de ex-koning buiten aan de andere kant van het raam zat. Hij zat daar heel verdrietig en keek verslagen. Zijn poging om zijn bezette land binnen te komen was succesvol geweest maar uit de tuin komen was een heel ander verhaal. We zagen hem een paar keer tevergeefs proberen over het ijzeren gaas te springen. Heleen ging snel naar buiten om hem de kans te geven de tuin te verlaten. Ze opende de poort waar de ex-koning dankbaar gebruik van maakte om zijn vroegere koninkrijk zo snel als hij kon te verlaten. Dit incident maakte duidelijk dat de nieuwe machthebbers van zijn vroegere land nu zonder leiband naar buiten konden. Een half jaar later hoorde ik van de buurman wiens kat de ex-koning was dat hij in de zomer overreden was door een auto op de provinciale weg. We hadden hem al een tijdje niet meer gezien en vroegen ons af hoe het met hem was: arme ex-koning.

De dag dat al het eten op was bleek niet op zich te staan. De volgende dagen gebeurde het weer. Ik ging vaker naar mijn huis en hoopte dat het Piet of Binkie kon zijn. Op een dag hoorde ik Piet z'n deur. Ik verwachtte eigenlijk dat Piet zijn witharige kameraad binnen was gekomen en ging naar de keuken om te kijken of ik gelijk had. In plaats van Piet zijn maat kwam er een volledig zwarte kat enthousiast op me af en ging meteen aan mij voorbij om snel te verdwijnen in mijn huiskamer. Verbaasd keek ik toe terwijl de kat om de hoek van mijn kamer verdween. Ik kon het niet helpen zachtjes te vloeken.

'Shit, dacht ik, het lijkt precies Binkie toen hij jonger was.'

Deze kat was niet erg groot en had net als de jonge Binkie een hele scherpe snuit. Hij bleef de rest van de dag bij me. Hij rende de kamer op en neer, sprong op de vensterbanken en speelde met de speeltjes die nog overal op de grond lagen. Toen ik stopte met typen en voor een tijdje op de bank ging zitten kwam hij meteen naar me toe om zich op mijn schoot te installeren.

"Ben je je huis kwijt jochie", vroeg ik.

Heel luid spinnen klonk als antwoord. Later die avond besloot ik de kat in de keuken te zetten zodat ie naar buiten kon als ik ging slapen. Het zou waarschijnlijk iemands kat zijn en hij was alleen maar op bezoek gekomen. De volgende ochtend nadat ik de keukendeur had geopend om koffie te zetten was de kat er weer of nog steeds. Net als de dag ervoor haastte mijn gast zich enthousiast en snel langs me heen om direct mijn woonkamer binnen te gaan. Niet veel later ging ie ook naar boven. De kat bleef opnieuw voor de rest van de dag bij mij. Ik had de keukendeur open gelaten zodat mijn kleine gast naar buiten kon, maar net als de dag ervoor ging ie niet weg.

Ik belde Heleen en vertelde haar over mijn bezoeker. Ze begreep het meteen.

"Dat zal pijn doen", zei ze.

En dat deed het ook. De kat leek precies op Binkie.

Die tweede nacht zette ik de kat weer in de keuken om de kat daar de volgende ochtend opnieuw te zien zitten.

'Als het een huis heeft, zou het niet de hele nacht in het huis van een vreemde blijven', dacht ik.

Aan de andere kant wist ik niet of ie 's nachts niet was vertrokken om 's morgens terug te komen. Dat laatste leek me echter heel erg onwaarschijnlijk.

'Zou ie de weg naar huis kwijt zijn?' dacht ik.

Ik had Piet of Bink niet kunnen vinden en nu had deze kat mij gevonden, zo leek het. Waarschijnlijk waren er ergens mensen naar de kat op zoek. Dagen gingen voorbij en mijn mail naar het dierenasiel over mijn bezoeker bleef onbeantwoord. In die mail had ik ook informatie gevraagd over een zwarte kat die ergens was gevonden. Dit zou Binkie kunnen zijn. Daar had ik echter ook niets over gehoord. Ik was niet verbaasd meer. Ik besloot de zaken te laten voor wat ze waren moe van hun arrogantie, incompetentie en totale onverschilligheid. Om te voorkomen dat deze kat een nieuw slachtoffer zou worden van hun rot houding besloot ik de kat bij me te houden en zelf proberen uit te zoeken waar ie vandaan kwam. Gelukkig droeg de kat een halsband met een klein buisje eraan. Nadat ik dat opende zag ik dat er een stukje papier in zat dat helaas zo nat was geworden dat ik het niet kon uitrollen zonder het gedeeltelijk te vernielen. De kat heette Snaupie las ik en er stonden twee telefoonnummers op het papiertje. Het eerste nummer bleek niet meer in gebruik en het tweede was van een mobiel waarvan helaas de laatste twee cijfers onleesbaar waren geworden. Ik voelde me teleurgesteld. Hoe kon ik Snaupie zijn mensen vinden zonder misschien honderd telefoonnummers te moeten bellen? Dit was echter het enige wat ik kon doen om zijn huis te vinden. Ik liet de dingen voor wat ze waren, ging in Piet zijn stoel zitten en begon met telefoneren met een zeer luid spinnende Snaupie op mijn schoot. Na drie uur kriskras bellen door het hele land had ik bijna alle beschikbare nummers gebeld. Ik besloot te stoppen voor die dag. Toen ik 's avonds naar bed ging liet ik Snaupie in huis blijven. Als hij een huis in de buurt had zou ik daar waarschijnlijk snel genoeg achter komen. Snaupie zou eruit willen en door hard miauwen mij laten weten dat hij weg wilde. Zo leek mij.

"Ik zal de rest van de nummers morgen bellen, jong.

Als je een huis hebt, zal ik het vinden, geloof me!"

Na die woorden ging ik naar boven, kleepte me uit, deed het licht uit en ging naar bed. Ik lag nog niet eens één of twee minuten in bed of Snaupie zat luidruchtig boven op me te snorren. Hij wilde geaaid, geaaid en geaaid worden. Hij duwde zijn natte neus tegen mijn droge en keek me recht in de ogen. Dat deed echt pijn.

Waarom was het niet Piet!

Of Binkie!

Ik kon niet slapen en voelde Snaupie de hele nacht dicht bij me zoals Piet altijd had gedaan. Hoe kon ik slapen? Ik bleef maar denken aan Piet en Binkie.

Waar was Piet?

En Binkie?

Dubbel pijnlijk was dat Snaupie graag onder zijn kin gekrabbeld werd net als Piet. Boris vond het nog steeds niet prettig als ik het soms per ongeluk of zonder nadenken deed. Snaupie genoot ervan precies zoals Piet ook altijd had gedaan.

De volgende dag ging ik door met bellen om mijn kleine gast zijn huis te vinden. Eindelijk na veel telefoontjes was er nog één nummer over. Dit moest het zijn. Het was buiten bereik en ik vermoedde dat die mensen op vakantie waren. Als zij ook niet de personen waren die ik zocht had ik geen idee meer. Ik hoopte dat ze niet te lang weg zouden blijven. Ik vroeg me af wat ik voor mijn kleine gast kon doen als ik niet succesvol was in mijn zoektocht naar zijn mensen. Ik kon hem niet houden als ik zijn huis niet kon vinden. Dat was te moeilijk, Snaupie kon erg agressief zijn zoals ik snel had ontdekt. Zou hij met Boris en Pien kunnen opschieten of zouden ze voortdurend met elkaar vechten?

Snaupie bleef weer de hele nacht en de volgende ochtend ging ik door met bellen. Ik had alleen dat ene nummer nog. Deze keer ging de telefoon over en niet veel later werd opgenomen. Ik hoorde niet goed wie de persoon was die opnam. Een mannenstem stem klonk ver weg en depressief. Ik vertelde snel het hele verhaal en besloot met de vraag of de persoon een kat had die vermist werd.

"Ja, ik heb een kat", klonk een gedeprimeerde stem aan de andere kant van de lijn.

"En die is weg, ik ben er naar op zoek."

'Hallelujah', dacht ik en vroeg hem hoe de kat eruit zag hoewel ik aannam dat zijn kat mijn gast was.

"Zwart, helemaal pikzwart!

En hij heet Snaupie."

'Geweldig', dacht ik en vertelde hem snel dat Snaupie bij mij was en legde uit hoe dit was gebeurd.

Snaupie zijn mensen, zo vertelde de man mij, waren op een korte vakantie geweest en waren de avond ervoor laat thuisgekomen. Ze merkten meteen dat Snaupie weg was. Hun burens die voor hem zorgden hadden hem al dagenlang niet gezien. Ondertussen liep Snaupie op zijn gemak door mijn woonkamer op zoek naar iets om mee te spelen.

"Ik heb je mensen gevonden..."

Ze komen je meteen ophalen", zei ik tegen hem.

Snaupie keek me met knipperende ogen aan. Het duurde niet lang voordat zijn mensen er waren. Ik had al begrepen dat ze dicht in de buurt woonden. Snaupie schrok van het geluid van de bel en wilde de keuken in. Ik had de keukendeur expres gesloten om hem niet naar buiten te laten gaan. Hij zat bij de gesloten deur te wachten op wat er ging gebeuren terwijl ik de voordeur opende. Ik zag een vrouw voor mijn deur staan die bijna onmiddellijk in tranen was op het moment dat ze Snaupie zag. Met uitgestrekte handen stapte ze langs me heen naar haar Snaupie.

"Oh Snaupie, we waren zo bezorgd..."

Oh Snaupie, mijn liefje!"

Het werd al snel duidelijk hoe Snaupie zijn huis was kwijtgeraakt. Zijn mensen hadden een kattenluik met een magneet zodat alleen hij het huis binnen kon gaan. Op de een of andere manier was hij die magneet kwijt geraakt die aan zijn halsband had gehangen en had hij niet meer in zijn huis gekund. Dat was zijn reden om ergens anders voedsel en onderdak te zoeken. We stonden nog een tijdje na te praten en ik leende hen mijn kattenreismand die ze in hun haast thuis hadden laten staan. Ze waren meteen na mijn telefoontje vertrokken. De man was op slippers hij was zelfs vergeten zijn gewone schoenen aan te trekken. Opgelucht en blij gingen ze met mijn gast naar huis.

'Waarom had Piet of Bink niet zoveel geluk gehad..."

Om door iemand gevonden te worden', dacht ik terwijl ik keek hoe ze om hoek verdwenen.

Zo heeft het verhaal over de zoektocht naar Piet en Bink een soort happy end. Helaas niet voor Piet en Bink, zij worden nog steeds vermist. Maar Snaupie niet, Snaupie komt nog wel eens bij mij op bezoek vanaf de dag dat zijn mensen hem kwamen ophalen. Ik heb gemengde gevoelens met zijn bezoek. Snaupie lijkt echt heel veel op Binkie en het is af en toe moeilijk om hem door het huis en de tuin te zien lopen.

Binkie en mijn vriend Piet zullen altijd in gedachten bij me blijven net als al die andere dieren voor altijd door hun mensen worden herinnerd.

"Hoe hij daar is gekomen, vraag ik me nog steeds af."

"Hij is waarschijnlijk per ongeluk aan boord van een schip gegaan."

"We denken dat hij van het balkon is gevallen terwijl hij met z'n zus aan het spelen was."

"Hij liep het maaiveld in en ik zag hem er nooit meer uit komen."

"Ik denk aan ze elke keer als ik hoor dat er weer een dier wordt vermist."

"Wat is er toch met hen gebeurd?"

"Ik had de tuin volledig omheind, ik begrijp nog steeds niet hoe hij eruit is gekomen."

Misschien heeft iemand Piet en Binkie heel bewust kwaad gedaan. Maar wie en waarom? Helaas weet ik het nog steeds niet en zal dat waarschijnlijk ook nooit doen. Als die persoon dit met opzet heeft gedaan dan is die persoon schuldig aan alles wat het gevolg is van deze laffe daad en wens ik dit stuk vuil alle verdriet, ellende en ziekten toe die ik kan bedenken.

Maar gelukkig is er ook een andere kant. Door alle verdriet dat er was heb ik ook veel aardige mensen ontmoet die Heleen en mij steunden in onze gemis en verdriet. Mensen die ons tips gaven. Mensen die ons verdriet over het missen van Piet en Bink begrepen. Ik zal altijd dankbaar zijn voor al die aardige mensen die ons hebben gesteund en geholpen.

Dat schoolmeisje bijvoorbeeld die zo verdrietig was dat ze bijna in tranen uitbarstte toen Piet niet meer op die paal zat.

En Marco die op die stormavond terug reed om te kijken of Piet er nog was en wiens sportschool ik als een soort basiskamp kon gebruiken.

Ook mijn twee buurkinderen die er zo zeker van waren dat ze Piet in een straat in de buurt hadden gezien, en die zo blij waren voor Piet die middag toen ik dacht dat ik hem had gevonden, maar de 'verkeerde' Piet mee naar huis nam.

En al die vele mensen die ik op straat heb gesproken. Al die mensen die een flyer van Piet hadden opgehangen in de etalage van hun winkel, benzinstation, snackbar et cetera. Die oudere vrouw die me nog eens speciaal belde om te vragen of Piet alweer thuis was. En in het bijzonder de coördinator van de dierenpagina die Binkie meteen op de webpagina plaatste en die mij vele malen aanmoedigde op momenten dat ik me volledig down en depressief voelde. Ik kan ze niet allemaal noemen. Gelukkig waren het er heel, heel veel.

En hoewel ik zelf iets anders geloof kan ik niet uitsluiten dat de verdwijning van Piet en Bink door niemand opzettelijk is veroorzaakt. Ik dacht de laatste tijd aan Maupie die zo vreselijk bang was voor mensen nog banger zelfs dan Piet. Als er iemand op bezoek kwam kroop hij altijd onder een bed en bleef daar tot de bezoeker weg was. Op een dag overwon hij zijn angst met een vriendin die regelmatig kwam en kwam hij voorzichtig weer de woonkamer ingelopen. Heel langzaam kwam hij naar haar toe om aan haar te snuffelen. Maar ze was vreselijk bang voor katten, nog banger dan Maupie was voor mensen. Omdat ze zelf bang was en met Maupie heel dichtbij zei ze onverwacht een beetje bot en luid boe tegen die arme kat. Arme Maupie bevroor en bleef een paar seconden bevroren staan voordat hij zich abrupt omdraaide en snel terug rende naar die veilige plek onder het bed. Het was een vol uur nadat ze was vertrokken voordat hij de kamer weer durfde te betreden.

Was er die avond iets dergelijks met Piet gebeurd?

Had Piet op die oktoberdag ergens met zijn dove kameraad gelopen en was er iets gebeurd wat zijn vriend niet had gehoord. Was Piet heel bang geweest en in paniek weggerend?

Had arme Piet de brug overgestoken?

Of was hij de verkeerde kant op gerend en was hij zo de weg naar huis kwijtgeraakt?

Was mijn arme vriend nog steeds in paniek ergens de weg naar huis aan het zoeken?

Maar wat was er dan gebeurd met Binkie?

Was hij ook de weg naar huis kwijtgeraakt terwijl hij op zoek was gegaan naar Pieter?

Was Binkie die zwarte kat die door een auto was aangereden en daarna door die 'zorgzame' mensen van het dierenasiel was verkocht? Ze hadden mij nooit gebeld of mij hoe dan ook maar iets over die kat laten weten terwijl Binkie bij hen als vermist bekend stond.

Waarom niet? Ik was natuurlijk met het tonen van mijn twijfel niet erg positief geweest naar hen, om het zacht uit te drukken. Dus waarom zou je dan zo'n vuile klootzak antwoord geven? Ja waarom? Zeker als je weet dat je ver boven alle anderen verheven bent. Ik moest die lui echt niet meer. Arrogante eikels! Wat ik al eerder heb gezegd over die vrouw op mijn hoek kon misschien ook worden gezegd over veel anderen van hen? Misschien houden ze van dieren maar sommigen van hen houden zeker weten niet van mensen. Alles wat die vrouw die mij voor hen had gewaarschuwd ooit tegen me had gezegd bleek waar te zijn. Ze hadden het dier verkocht zonder contact met mij op te nemen, zoals die vrouw vertelde dat ze ook haar kat hadden verkwanseld, zonder contact met haar op te nemen. Lamzakken.

Ik hoop dat de beproeving en ramspoed van Pieter en Binkie en indirect ook Pientje, Heleen en mij op een dag bijdragen aan de vorming van een echte dier- en ook mensvriendelijke dierenbescherming.

Pieter, Binkie, lieve vrienden we houden van jullie beiden en hopen dat alles goed is met jullie. We hebben jullie gezocht maar helaas niet kunnen vinden. We zullen blijven zoeken. Dat is wat je doet voor een vriend. Dus hopelijk 'tot later' Pieter zoals ik die rampzalige maandagavond in oktober 2007 heb gezegd en ook 'tot later' Binkie. Ik zal blijven zoeken. Noem mij een idioot, het kan me geen reet schelen! Rob